

Giấc Mơng Cùng Anh

Contents

Giấc Mơng Cùng Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4: Thanh Xuân Của Chúng Ta	19
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	27
8. Chương 8	29
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19: Gặp Lại	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	64
25. Chương 25: Tồn Thương	66
26. Chương 26: Kẻ Thù Gặp Lại	68
27. Chương 27: Chia Ly	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29: Từ Bỏ	74
30. Chương 30	76
31. Chương 31	78
32. Chương 32	80
33. Chương 33: Kết Thúc	82

Giấc Mơng Cùng Anh

Giới thiệu

Thể loại: tự sáng tác, ngôn tìnhTổ Bạch hít mạnh một hơi, làn khói mỏng như sương, dưới ánh đèn trông có chút đáng sợ

1. Chương 1

Trong căn phòng rộng lớn, ánh sáng le lói từ bầu trời xuyên qua ô cửa sổ.

Tố Bạch nằm cuộn tròn trong chăn, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vẽ thành từng vòng tròn nhỏ trên vòm ngực săn chắc của Mặc Phong.

“ Sau này, không có việc gì thì đừng đến đây nữa”.

Tố Bạch mỉm cười, ngồi dậy xoay lưng xuống giường.

“ Em biết rồi. Sau này, sẽ không có lần sau nữa”.

Mặc Phong nhắm mắt không đáp.

Tố Bạch lặng lẽ đứng trước cửa nhìn anh, cô thật muốn anh mở mắt nhìn cô thêm một lần nữa. Chỉ một lần nữa thôi. Mặc Phong vẫn giữ im lặng, anh không nói cũng chẳng mở mắt nhìn cô lấy một lần.

Tố Bạch cúi đầu bước đi.

Khi cánh cửa khép, chỉ còn lại giọng nói trong trẻo của cô ở lại “ Mặc Phong, tạm biệt”.

Cô hít một hơi sâu, đôi mắt đẹp nhìn con đường dài phía trước. Đôi mắt đẹp nhuộm một màu chua xót.

Mùa xuân, năm YYY.

“ Tố Bạch, cậu ở đâu vậy?”.

“ Paris”.

“ Cậu không có việc gì làm lại đến đó nữa sao?”.

“ Thế nào? Có việc gì?”.

“ Chỉ là đột nhiên không nhìn thấy cậu nên tớ thấy hơi lạ. À, hôm qua tớ thấy bố cậu ấy. Cậu có gặp ông ấy không?”.

Tố Bạch thả nhẹ cước bộ, đôi môi anh đào mỉm cười đáp:” Mỹ Phụng, sau này tớ sẽ không thường liên lạc với cậu được. Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé”.

Đêm ở Paris, một nơi đầy lộng lẫy và tráng lệ. Ánh đèn rực rỡ đẹp đến nao lòng.

Tố Bạch ngồi bệt dưới đất, ngửa đầu nhả một luồng khói trắng. Cô thích Paris, thích ngắm con người nơi đây, thích không khí ở đây, thích ngồi dưới đất nhìn tháp Eiffel. Cô thích thành phố hoa lệ này, đó là lý do cô chọn điểm đến là Paris.

Cô đưa điều thuốc hút dở quăng vào sọt rác bên cạnh. Tố Bạch kéo cao cổ áo.

Cô bước đi trên những con đường đá mờ ảo trong ánh đèn vàng. Phố xá yên tĩnh, chút se lạnh từ cơn gió đêm, ánh sáng màu vàng từ đèn đường hắt xuống dòng sông Seine lấp lánh, lác đác vài người chơi nhạc rong vắn đứng ở những góc phố nhỏ say mê với bản nhạc của mình.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Đến khi cô dừng chân đã đứng trước một quán bar sang trọng. Cô nhếch môi cười không chút do dự bước vào.

Tựa đầu vào ghế sofa, Tố Bạch khép đôi hàng mi dài. Tựa như không khí ồn ào náo nhiệt này không liên quan đến cô. Lâu lâu, cô sẽ nhâm nhi một ngụm rượu vang trên bàn.

Tổ Bạch thích rượu vang đỏ. Không hiểu tại sao, ngay từ lần đầu uống loại rượu này cô đã rất thích, ngoài loại này ra cô sẽ không uống một loại rượu nào khác.

Rượu vang Pháp bắt nguồn từ miền Nam nước Pháp vào thế kỷ thứ 6 trước Công Nguyên thời Hy Lạp đóng chiếm. Rượu vang đỏ là rượu được làm từ nhiều giống nho đỏ (hoặc đen) khác nhau. Hầu hết ai cũng biết điều đó nhưng không mấy ai biết rằng nước ép từ thịt nho là nước hoa quả không màu. Màu của rượu phụ thuộc vào màu của vỏ nho và thời gian vỏ nho tiếp xúc với nước ép nho. Ngâm vỏ nho trong nước ép nho không chỉ để lấy màu mà còn để vỏ nho chiết xuất ra chất tannin. Tannin là chất làm cho rượu đỏ phong phú hương vị hơn rượu trắng.

Chiếc điện thoại bỗng reng lên. Cô thanh toán và rời đi.

“ Alo”, Tổ Bạch hồ hững nói.

“ Con đang ở đâu?”, một giọng nói khác phái vang lên.

Tổ Bạch cúi đầu nhìn mũi chân mình, một tay cho vào túi áo “ Tôi ở đâu có quan trọng sao?”.

“ Con nói gì vậy? Ta là bố của con “, giọng nói có chút trách mắng.

Cô đáp:” À!”. Ngừng một lát cô lại nói ” Bố à, tôi hết tiền rồi”.

Đầu dây bên kia bỗng vang lên tiếng nói của một người phụ nữ xa lạ “ Anh à, mau đến xem này...”.

Tổ Bạch bật cười.

“ Được rồi, ngày mai bố sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho con. Bây giờ, bố có chút bận rồi”.

Tổ Bạch vẫn giữ nguyên chiếc điện thoại bên tay, đầu dây bên kia đã vang lên từng tiếng tút tút. Cô tựa người vào thành tường sau lưng, lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ người kéo violon bên đường, bản nhạc “ Dona Dona” mà cô rất thích nghe, một bài hát với giai điệu nhẹ nhàng.

“Il était une fois un petit garçon

Qui vivait dans une grande maison

Sa vie n'était que joie et bonheur

Et pourtant au fond de son cœur

Il voulait devenir grand

Rêvait d'être un homme.

Chaque soir il y pensait

Quand sa maman le berçait

Chorus:

Donna Donna Donna Donna

Tu regretteras le temps

Donna Donna Donna Donna

Où tu étais un enfant

Puis il a grandi, puis il est parti

Et il a découvert la vie

Les amours déçues, la faim et la peur

Et souvent au fond de son cœur

Il revoyait son enfance

Rêvait d'autrefois

Tristement il y pensait

Et il se souvenait

Chorus:

Parfois je pense à ce petit garçon,

Ce petit garçon que j'étais. “ (*)

Tổ Bạch rút điều thuốc đưa lên môi, cô ngược mắt nhìn người đàn ông ngồi góc bên kia. Cô cất bước lại gần nhẹ nhàng nói:” Salut! “. Trong bóng đêm, người đàn ông cũng nhìn Tổ Bạch, có vẻ như anh ta hiểu được cô muốn cái gì.

Tổ Bạch không nhìn rõ được người đàn ông trước mắt mình, chỉ thấy đôi mắt anh ta sáng như sao trời lại sâu như đại dương vô tận.

Tổ Bạch hít một hơi rồi nhẹ nhàng thả một luồng khói, dưới ánh đèn đường có chút mờ ảo, làn khói tỏa ra có chút quỷ dị. Một lúc sau, đột nhiên người đàn ông trong góc tối lên tiếng.

“ Phụ nữ hút thuốc sẽ không tốt cho sức khỏe “.

Tổ Bạch hơi ngạc nhiên, đôi mắt đẹp sáng lên nói:” Thật không ngờ ở một nơi xa lạ này tôi lại gặp được đồng hương cơ đấy”.

Cô thả điều thuốc trên tay xuống, đôi guốc cao dẫm lên điều thuốc. Xoay đầu, nở một nụ cười như nụ hoa e ấp ban mai nói:” Tôi là Hồ Tổ Bạch, rất vinh hạnh gặp quý ông”.

“ Mặc Phong”, giọng nói ấm áp, trầm thấp rất mê người vang lên.

Khi anh bước ra ánh sáng, bộ vest màu đen trắng tấp nập như tôn thêm dáng người cao to của anh. Một loại khí chất lạnh lùng mà xa cách khiến tim Tổ Bạch có chút thất lại. Khi mắt cô chạm vào đôi mắt xanh thăm thẳm của anh. Không tự giác mà run lên nhẹ.

Bánh xe số phận một lần nữa lại chuyển động.

Trên đoạn đường ấy, cô và anh vô tình gặp nhau quay đầu nhìn lại. Có thể ở bên nhau trọn đời cũng bởi vì một ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc ấy.

(*):

Bản nhạc tiếng Anh, có một ý nghĩa hơi khác. Một lối hát kể lể, tâm tình, hương vị của bài hát như hương vị của một câu chuyện ngụ ngôn. Lời tiếng Anh của bài hát, là tâm sự của một, chú bê con, bị đem ra chợ bán, và trên đường đi, nó nhìn thấy con chim én bay lượn ca hát mang mùa xuân tới... (Chi tiết xem bản dịch nghĩa lời tiếng Anh)

Bản Dona dona lời Việt thì có 2 lời khác nhau. Hai phiên bản đều nổi tiếng, phiên bản 1 được biết đến đầu tiên, nhưng giờ mọi người hay nghe phiên bản 2, vì phiên bản 2 gần như lời nhạc nước ngoài...

Mái nhà xưa yêu dấu,

Bức tường rêu phong cũ nơi cậu bé qua những ngày thơ ấu.

Muốn mình mau khôn lớn.

Giữa đù la yên ả, em ngồi ước mơ bước chân gang hồ.

Mơ bay theo cánh chim ngang trời, biển xa núi chơi vơi.

Mơ bay đi khát khao cuộc đời. Một đêm nhớ tiếng ai ru hời.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé.

Ngoài trời đường nhiều gió tuyết rơi.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé.
Hãy nằm trong cánh tay của mẹ.
Có một người đàn ông, trước thềm nhà rêu phong
bỗng ngồi khóc nhớ những ngày thơ ấu.
Sống đời bao cay đắng, tóc bạc phai mưa nắng.
Tay dành trắng những giấc mơ thơ dại.
Đi qua bao núi sông gặp ghềnh.
Cuộc tình mãi lênh đênh.
Đi qua bao tháng năm vô tình, một đêm nhớ tiếng ru mẹ hiền.
Dona Dona Dona ngủ đi nhé.
Ngoài trời đường nhiều gió tuyết rơi.
Dona Dona Dona ngủ đi nhé,
Hãy nằm trong cánh tay của mẹ ư ư ư...
Giờ này người đã khuất xa tôi. ư ư ư...
Ước ngàn năm bé trong tay người.

Cốc cốc cốc...

Tổ Bạch nheo đôi mắt, bò dậy từ trong chăn. Cô mặc chiếc váy màu trắng có chút mỏng manh, như ẩn như hiện trước mắt người khác. Mái tóc dài hơi rối bời, cô vò đầu bước đến mở cửa.

Người nhân viên cúi đầu, nói:” Xin lỗi đã làm phiền quý khách, hôm nay chúng tôi có mở một buổi tiệc kỷ niệm năm năm thành lập”.

Tổ Bạch để tấm thiệp lên bàn, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Cuộc sống của cô là như thế, hiện tại hay quá khứ đều là như thế. Nếu không phải đi chơi thì là tụ tập bạn bè, nếu không đi chơi cô sẽ đi shopping. Thời gian rỗi việc cô sẽ ngủ cả ngày. Năm nay, cô đã hai mươi lăm tuổi. Nhưng mà với điều kiện của gia đình cô thì không cần cô phải đi làm. Ngay cả việc, cô làm gì hay không cũng chẳng ai quan tâm đến.

Tổ Bạch lăn lộn trên giường, đêm qua cô lại mơ. Giấc mơ mà rất lâu rồi cô không nghĩ tới. Cô mở điện thoại nhìn người phụ nữ hiền lành đang mỉm cười ngồi bên cạnh người đàn ông phúc hậu đang bế một bé gái trên tay cười tươi. Tổ Bạch đưa ngón tay vuốt ve như nâng niu món quà quý giá nhất.

Từ khi cô chào đời, người mà cô nhìn thấy nhiều nhất chính là ông bà ngoại. Còn nhớ ngày mà cô nhìn thấy mẹ mình, cô đã rất vui vẻ chạy đến kêu “ Mẹ”. Bà ấy chỉ hờ hững liếc mắt nhìn cô rồi bước qua hướng khác cứ như không nhìn thấy cô.

Ngày đó, khi cô đang chơi bên ngoài thì bị té xuống vũng nước cạnh cô bị ướt cả vạt áo trắng. Lúc đi ngang qua phòng ông bà cô bỗng nghe thấy tiếng của họ vọng ra:

“ Hà Cự, Tiểu Bạch năm nay đã năm tuổi rồi. Con nên đem con bé về chăm sóc cho nó. Đó là con của con, nó cần tình thương của gia đình nhất là mẹ nó. Ta và mẹ con đã già rồi, không biết sẽ sống thêm bao lâu nữa. Con thu xếp mà đón nó về, hãy chăm sóc thương yêu con bé “.

“ Nếu năm đó không phải bố mẹ cản con, thì con đã giết chết nó từ trong bụng rồi”.

“ Hà Cự, con nói gì vậy. Đó là con của con. Huống hồ, Hồ Thái Thái cũng chấp nhận cưới con. Con nên an phận một chút “.

“ Ha ha, cưới con hay cưới gia tài này. Nếu không phải cái tài sản đồ sộ này thì hẳn sẽ ngu ngốc cưới đứa con gái đã mang thai con người khác sao? “.

“ Con còn trách móc người khác. Nếu không phải con mê muội cái tên Mã Tứ kia thì đã không để hẳn lừa cho có thai rồi. Bây giờ thì hay lắm, nó cao chạy xa bay rồi. Con vừa lòng chưa”.

Cánh cửa đột ngột mở ra, Tổ Bạch nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong chiếc váy đỏ rực trước mắt mình.

Hà Cư đóng sầm cửa, nhìn Tổ Bạch “ Đồ nghiệt chủng, tránh ra”.

Cô sáu tuổi.

Người thương cô nhất cũng từ từ ra đi. Cô phấn đấu để được tình thương từ mẹ mình, cuối cùng ngay cả bố thí một nụ cười bà ấy cũng chưa từng cho cô.

Cô nhận ra hàng ngày ngoài việc đến trường, cô chỉ có thể ở yên trong phòng. Cô sợ mẹ nhìn thấy mình sẽ gọi mình là nghiệt chủng. Một năm mười hai tháng, cô chỉ có thể gặp người ba kia chưa đến hai mươi ngày. Dù cô có phấn đấu đứng đầu lớp, luôn luôn là người giỏi nhất trường, người người đều nói họ ghen tỵ với cô. Họ nói cô giỏi lại xinh đẹp, đã vậy còn giàu có.

Tổ Bạch bật cười, hóa ra cô trong mắt họ là như vậy. Là thiên kim tiểu thư mãi mãi sống trong sự ghẻ lạnh của gia đình.

Dần dần, cô buông bỏ mọi thứ. Cô bắt đầu đi du lịch khắp nơi, làm những gì mình muốn. Từ một thiên tài chăm học mọi người bắt đầu gọi cô là thiên thần sa đọa.

Tổ Bạch ngồi trước gương, tỉ mỉ trang điểm. Mái tóc đen uốn xoắn thả bồng bềnh sau lưng, chiếc váy dạ hội màu đỏ đầy kiêu sa và lộng lẫy. Chiếc váy tôn lên làn da trắng như ngọc trai lại tinh khiết như pha lê. Kiểu váy được thiết kế để hở lưng trần và khoét sâu ở phần ngực tạo nên sự quyến rũ đầy ma mị.

Bữa tiệc bắt đầu từ 7 giờ tối.

Tổ Bạch đứng dưới ánh đèn pha lê có chút kiêu ngạo giống như một con hồ ly thu hút hết mọi ánh nhìn về phía mình. Đôi mắt ướt át như có như không đang đưa tình nhìn người khác, khiến cho bọn đàn ông cũng phải khô khát đến thèm thuồng.

“Tôi có thể mời cô nhảy một bài không?”.

Tổ Bạch nhìn người đàn ông đang đưa tay về phía mình, cô nhếch môi cười đưa tay đặt lên bàn tay kia, nhẹ gật đầu nói:” Rất vinh hạnh”.

Trong tiếng đàn du dương, ánh đèn rực rỡ như hòa vào bầu không khí đầy lãng mạn.

Tổ Bạch mỉm cười nhìn vào đôi mắt sâu không vực thẳm kia. Bàn tay lạnh lẽo của anh đặt lên eo của cô, hai người nhẹ nhàng đung đưa theo điệu nhạc.

“ Sao anh lại ở đây?”.

“ Sao tôi không được ở đây?”.

Tổ Bạch bật cười, không đáp.

Mặc Phong, hơi cúi xuống thì thầm bên tai cô:” Hôm nay, em rất đẹp”.

Cô nhếch môi cười, như ma như quỷ đầy mê hoặc nói:” Cám ơn lời khen của giám đốc”.

Mặc Phong có chút ngạc nhiên nhìn Tổ Bạch nói:” Em biết tôi là giám đốc?”.

“ Tôi thấy họ rất cung kính nhìn anh. Nhất là khi anh mời tôi nhảy”.

“ Mắt em rất tinh”, anh nhỏ giọng như buông lời thì thầm.

Bản nhạc cuối cùng cũng kết thúc.

Tổ Bạch đứng trong gốc tối, nâng lên ly rượu vang đỏ. Cô uống từng chút từng chút một, không biết qua bao lâu. Cuối cùng, đầu óc cũng có chút lâng lâng như bay bổng.

Cô lắc đầu rời đi, bên ngoài ban công gió lạnh thổi tới. Cô nhắm mắt lắng nghe tiếng gió thổi vi vu. Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bước chân nhỏ có chút lộn xộn va vào người Tổ Bạch. Cô quay đầu nhìn xuống, một bé trai mũm mĩm đang ngồi ngây ngốc nhìn cô, cái miệng nhỏ xinh há to như chữ o nhìn rất đáng yêu. Tổ Bạch ngồi xuống bế đứa bé lên, có chút nâng niu, có chút lo lắng nhỏ giọng nói: "Con không sao chứ?".

Đứa bé ngây ngô lắc đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn Tổ Bạch.

Cô bật cười, đưa tay vuốt ve cái má phúng phính của bé: "Con tên gì?"

"Tiểu Á ạ!".

Phía sau, lại vang lên vài bước chân. Tổ Bạch quay lại nhìn người đang tới. Một người phụ nữ tầm ba mươi, cô ta vận một chiếc váy màu hồng có đính vài bông hoa điểm xuyến. Bên cạnh là một người đàn ông cao lớn hơi gầy nhìn rất nho nhã. Hai người đi song song, nhìn rất xứng đôi.

"Tiểu Á, con lại chạy lung tung như vậy. Mẹ sẽ mang con về", giọng nói dễ nghe vang lên từ cô gái váy hồng.

"Ba mẹ", Tiểu Á mỉm cười kêu lên.

"Thật xin lỗi, đã làm phiền cô", người đàn ông kia lịch sự hơi hom lưng hướng cô nói.

"Tôi là Hương Dung, mẹ của bé. Bên cạnh, là chồng tôi Ngô Anh Khí", người phụ nữ mỉm cười ngọt ngào nói.

Tổ Bạch gật đầu tỏ ý đã biết.

"Tiểu Á, còn không mau qua đây".

Tiểu Á chu cái miệng nhỏ, tiếc nuối nhìn Tổ Bạch bên cạnh.

Tổ Bạch bật cười nhìn khuôn mặt ủy khuất của bé, nói: "Nào Tiểu Á hôn cô một cái đi".

Tiểu Á chu cái miệng nhỏ chụt một cái lên má Tổ Bạch, rồi cà lăm nói: "Tạmtạm...biệt".

Nhìn bóng lưng ba người dần khuất xa, Tổ Bạch ôm mặt nước mắt không hiểu sao lại cứ tuôn ra. Tuổi thơ của cô chỉ có ông bà, cô không nên quá tham lam mới phải. Tại sao, cứ muốn được một lần nằm trong tay mẹ, khao khát được sự nâng niu của bố.

Cô gục mặt, đôi vai run lên nhẹ nhẹ. Trong cơn say, cô bỗng khát khao được che chở. Hóa ra, đã rất lâu rồi không có ai quan tâm, thương yêu cô như ông bà ngoại. Hóa ra sâu thẳm trong cô vẫn là ắp ủ được nhận tình thương, được chăm sóc và chở che.

Mặc Phong nhìn cô gái đang cúi mặt ngồi trong gốc kia.

"Trời lạnh nên về phòng".

Tổ Bạch bật cười, cô không nhìn anh vẫn cúi đầu, giọng khàn đặc nói: "Anh về phòng với tôi sao?".

Mặc Phong hơi sững lại, nhưng chỉ trong thoáng chốc anh lại mỉm cười, khuôn mặt điển trai vì nụ cười nhếch môi của anh mà càng thêm hút hồn người khác.

"Rất sẵn lòng phục vụ".

Tổ Bạch đã lau khô nước mắt, khi cô đứng lên gương mặt lại mỉm cười như một con hồ ly. Giống như chuyện vừa xảy ra chẳng liên quan gì đến cô.

Bước đi có chút lộn xộn, cô đi tới trước mặt Mặc Phong bàn tay rất tự nhiên vuốt ve cà vạt của anh.

"Giám đốc, tôi đi không nổi nữa rồi".

Mặc Phong khom người bế cô lên, Tổ Bạch ôm cổ anh cúi đầu tựa vào bờ vai vững chắc của anh. Người đàn ông này cô thích, ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã mang đến cho cô một cảm giác rất đặc biệt.

Sáng hôm sau...

Mặc Phong từ từ tỉnh dậy sau một đêm kích tình, anh đưa tay muốn ôm người bên cạnh vào lòng thì nhận ra bên cạnh đã không có người chỉ còn một khoảng không. Mặc Phong nheo đôi mắt phượng nhìn căn phòng. Điện thoại bỗng vang lên, anh cầm điện thoại nhìn tên lạ đang hiện trên màn hình “ Bà xã “.

Giọng nói ma mị vang lên:” Anh yêu à! Thức dậy rồi chứ? “.

Mặc Phong nhíu mày, đáp:” Đã tỉnh “.

“ Đây là số của em, anh yêu à. Bây giờ, em đi siêu thị. Hẹn gặp lại “. Tổ Bạch cười âm áp nói.

Mặc Phong rời giường, đôi mắt tinh ý nhìn thấy một vết máu đỏ rực trên ga giường. Anh nhớ lại đêm qua, cô giống như một tinh linh mê hoặc lòng người. Khi đó, anh còn tưởng cô đã không còn, chỉ nhớ khuôn mặt yêu mị của cô khẽ nhăn lại, bờ môi nhẹ nói “ đau quá”.

Anh bỗng mỉm cười, ánh mắt có chút sùng nịch.

2. Chương 2

“ Hầu hết con người đều hạnh phúc, nếu họ có những suy nghĩ hạnh phúc...”

Tổ Bạch nằm sấp trên giường, đôi chân thon dài bởi vì chiếc váy ngắn mà để lộ ra. Bộ dáng bất cần đời, cô nhìn đồng hồ điểm chín giờ tối rồi lại nhìn điện thoại. Chẳng một tin nhắn nào gửi tới. Cô ủ rũ suy nghĩ “ không lẽ mình đã thất bại trong việc quyến rũ anh ấy?”.

Tổ Bạch lim dim chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Mười hai giờ đêm. Cánh cửa phòng từ từ mở ra, một thân hình cao lớn bước vào. Vẻ mặt có chút mệt mỏi vì công việc. Bước vào phòng trong, Mặc Phong bỗng cảm thấy cổ họng có chút khô khát, Tổ Bạch nằm nghiêng người cảnh xuân tươi đẹp gần như được phơi bày trước mắt. Chiếc giường có chút lộn xộn, ga giường đã được đổi thành màu đen, nó như làm nền cho làn da trắng trẻo của cô. Khuôn mặt yêu mị khi ngủ rất đáng yêu, Mặc Phong ngồi xuống bên giường vén những sợi tóc lộn xộn trên mặt cô.

Không hiểu sao, từ lúc gặp cô anh lại không thể khống chế được cảm xúc của mình. Cô là người con gái đầu tiên khiến anh không thể khắc chế lại bản thân mình, là người khiến anh không ngừng phải suy nghĩ đến. Đầu óc Mặc Phong có chút rối bời, “anh có phải đã đi đúng hướng rồi không?”.

“ Tổ Bạch, chỉ trách em là con của Hồ Thái Thái”, giọng nói của Mặc Phong rất nhỏ, nhỏ như tiếng mũi kêu, nhỏ đến nỗi chỉ mình mới nghe thấy.

Tổ Bạch quay người tìm nơi ấm áp chui vào, cô đưa tay ôm chặt cái gối ôm lại cảm thấy có chút khác lạ. Rất mềm giống như da người, cô mở mắt lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang gần ngay trước mắt mình, cánh tay rắn chắc của anh đặt lên eo cô. Khuôn mặt lạnh lùng khi ngủ rất giống một đứa bé, không còn vẻ kiêu ngạo và xa cách như ban ngày.

Cô rướn người ôm lấy cổ anh, đặt lên bờ môi lạnh lẽo của anh một nụ hôn nhẹ rồi chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Sáng hôm sau, Mặc Phong tỉnh dậy từ sớm. Anh nằm bên cạnh Tổ Bạch, không rời mắt khỏi cô dù chỉ là một giây giống như đang suy tư cái gì đó. Tổ Bạch ngoan ngoãn nằm gối đầu lên tay anh, môi anh đào lại như có như không kéo lên một nụ cười ngọt ngào.

Lần đầu tiên, Mặc Phong để một người con gái xa lạ ôm mình. Lần đầu tiên, anh lại muốn cưng chiều một cô gái. Nhưng mà, chuyện này có thể sao?. Ngay từ đầu đã là một âm mưu, hiện tại hay tương lai cô cũng là một con rối trong tay anh. Tại sao, lại muốn cưng chiều cô cơ chứ. Không lẽ bởi vì cô không giống với

những người khác ư? Bởi vì cô không giả tạo sao?..... Trong đầu Mặc Phong lại hiện lên rất nhiều câu nghi vấn.

Tổ Bạch mơ màng tỉnh dậy, đôi mắt long lanh như tinh linh vừa thức tỉnh sau giấc mộng dài hé mở, cô mỉm cười nhìn Mặc Phong nói:” Buổi sáng vui vẻ “.

Mặc Phong hơi ngây người nhìn cô. Bộ dáng khi ngủ của cô đã rất đáng yêu rồi, không nghĩ tới khi cô thức giấc lại mê người hơn nữa. Anh đưa tay捏 cái má hồng hồng của cô nói:” Đi ăn sáng nhé!”.

Tổ Bạch lắc đầu chỉ vào môi mình. Bộ dạng làm nũng rất đáng yêu. Mặc Phong cúi đầu hôn lên môi cô.

“ Hôm nay, anh không làm việc?”, Tổ Bạch chống cằm nhìn anh.

Mặc Phong ngồi đối diện thản nhiên nhìn cô, bạc môi khẽ mấp máy:” Ừm “.

“ Vậy anh có dự tính gì không?”.

“ Nghỉ ngơi “.

Tổ Bạch chán nản gật đầu:” À!”.

Mặc Phong thấy cô không hỏi tiếp, môi mỏng lại nói:” Em đến nhà anh chứ?”.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, sau đó lại cười vui vẻ nói:” Nếu anh cho phép “.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn đến. Tổ Bạch cúi đầu chăm chú nhìn bữa ăn sáng Mặc Phong gọi cho mình, lòng dâng lên một hạnh phúc nho nhỏ. Hai người yên lặng thưởng thức bữa sáng, thảnh thơi Tổ Bạch lại chu cái miệng đòi anh gấp thức ăn cho cô. Mặc Phong rất tự nhiên chiều theo ý cô.

Bữa sáng kết thúc.

Mặc Phong chở Tổ Bạch về nhà. Cô dựa đầu vào ghế nhìn con đường rợp bóng cây xanh, lòng nhẹ nhàng đến lạ thường. Cô nghiêng đầu nhìn nửa khuôn mặt kiêu ngạo của anh, trái tim dâng lên một cảm xúc phi thường khác lạ. Thì ra khi thích một người là như vậy.

Bánh xe ngừng lại trước một ngôi nhà sang trọng, Tổ Bạch xuống xe hít thở bầu không khí trong lành, cô thích một ngôi nhà nhỏ như thế này, thích vườn hoa này, thích cây cối xanh tươi như vậy. Nó mang đến một cảm giác ấm áp, cảm giác đây là một ngôi nhà thực sự.

Mặc Phong nhìn Tổ Bạch hơi kì lạ nhưng không hỏi, chỉ nhẹ nhàng nói:” Vào thôi”.

“ Anh sống ở đây sao?”, Tổ Bạch đi sau vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh.

“ Chỉ là nhà riêng, khi rảnh sẽ đến đây”.

“ À!”, Tổ Bạch gật đầu.

Nội thất bên trong rất tiện nghi, căn nhà lấy màu đỏ và màu đen làm chủ đạo, mọi vật dụng sẽ là màu trắng. Thiết kế rất đẹp mắt, Tổ Bạch không cảm thán ngôi nhà tưởng nhỏ mà không hề nhỏ này được thiết kế rất sáng tạo.

Mặc Phong sau khi tắm rửa lại nghe thấy tiếng động lạ, anh khó hiểu bước tới nơi đang phát ra âm thanh kia.

Tổ Bạch mặc tạp dề, tóc đen được cột cao.

“ Em cũng biết nấu ăn sao?”, anh nheo đôi mắt dò hỏi.

Tổ Bạch thấy Mặc Phong thì tươi cười nói:” Một chút, vừa hay trong tủ lạnh còn ít đồ nên em dùng nấu món súp “.

“ Tôi còn tưởng một tiểu thư như em sẽ không cần phải vào bếp “, anh nhếch môi nói, nụ cười có chút mỉa mai.

Cô hơi sững lại, nhưng là chỉ thoáng qua trong mắt mà thôi. Tổ Bạch cười nói:” Tiểu thư thì sao? Tiểu thư cũng là con người thôi, không phải sao?”.

Mặc Phong không đáp, chỉ lặng lẽ đứng tựa người vào cửa nhìn cô loay hoay với mớ rau củ.

Tổ Bạch nghiêng đầu nhìn Mặc Phong, cô nói:” Lại đây, mau giúp em một tay. Anh đứng ngây ra đó làm gì?”.

Anh nheo đôi chân mày nhìn cô, nhưng không nói gì thản nhiên bước đến.

Ngôi nhà nhỏ, dưới ánh đèn vàng lại ấm áp đến lạ thường. Một vị giám đốc kiêu ngạo đang mặc tạp dề, ngoan ngoãn chịu sự sai bảo của một người khác phái.

Mặc Phong sẽ không biết rằng, khoảnh khắc hai người ở bên nhau như thế này sẽ đọng lại trong tâm trí anh sau này. Có lẽ, nó sẽ là kỷ niệm đẹp nhất mà anh có được.

Tổ Bạch ngồi ngay ngắn xem phim, bộ dạng khi xem phim của cô rất nghiêm túc hết như một đứa bé vậy. Cô như nhìn thấy hình ảnh của mình trong bộ phim đó, hình ảnh một đứa bé bị ghẻ lạnh, một đứa bé có gia đình nhưng còn đáng thương một đứa trẻ mồ côi. Đôi khi cô đã nghĩ sinh ra là một đứa mồ côi có khi sẽ hạnh phúc hơn, so với có ba có mẹ nhưng bị nguội lạnh, sống trong mắt họ như một cây đinh chỉ chờ nhổ nó đi càng nhanh càng tốt. Nước mắt không yên phận lại lần lần chạy xuống, Tổ Bạch cúi đầu lau đi.

Mặc Phong nhìn cô ngây ngốc rơi lệ chỉ vì một bộ phim, lại không kiềm chế được nói:” Chỉ là một bộ phim ngu ngốc, em khóc cái gì?”.

Tổ Bạch cười có chút chua xót dựa vào lòng anh nói:” Phong! Em có thể ở bên anh như thế này mãi không?”.

Mặc Phong không đáp, anh bấm tivi chuyển sang kênh khác. Tổ Bạch im lặng lắng nghe tiếng tim đập của anh.

“ Sau này, em muốn thì cứ đến đây”.

Tổ Bạch ngạc nhiên nhìn chìa khóa anh vừa đưa cho cô. Đây là khóa nhà của anh.

“ Em thật sự có thể ở đây sao?”.

“Ừ, căn nhà này cũng cần có người ở. Tôi rất ít khi ở đây, hầu hết đều qua đêm ở khách sạn”.

Tổ Bạch ôm cổ người đàn ông điển trai, lại không kiềm được hôn lên môi anh. Nụ hôn này rất sâu, nó như ngọn lửa cháy bùng bùng trong lòng cả hai người, nhanh chóng lan ra.

Ánh trăng sáng ngoài kia, soi sáng xuống nhân gian. Giữa màn đêm tịch mịch.

Đồng hồ báo thức reo lên. Mặc Phong xoa đầu ngồi dậy, cô lại không yên phận chạy đi đâu từ sớm. Anh thay đồ, thắt caravat thì Tổ Bạch lại tự ngoài chạy vào cười nói:” Phong à! ăn sáng thôi”, bàn tay cô khéo léo chỉnh lại caravat cho anh.

Mặc Phong nhìn đỉnh đầu của cô, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

“ Phong? Em gọi anh là Phong?”, anh nheo mắt nhìn cô.

Tổ Bạch cười híp mắt:” Phong, Phong! em đói rồi ăn sáng nhé!”, sau đó cô lại hôn lên má anh rồi vui vẻ dắt tay anh đi ra. Mặc Phong thật không biết nói gì với cô.

“ Anh không quen ăn sáng “, Mặc Phong cúi đầu nhìn món ăn để sẵn trên bàn nói.

“ Không nên, bữa sáng rất quan trọng. Sau này, mỗi ngày em sẽ làm cho anh ăn”, Tổ Bạch kiên quyết nói.

“ Con người ta thay đổi cũng chỉ vì yêu”

Tổ Bạch nhìn trời xanh, lòng cảm thấy vui vẻ đến hưng phấn. Lâu lắm rồi, cô mới cảm thấy mình thật sự đang tồn tại, có phải ông trời đang thương cảm cô hay không? Vì thế, ông ấy mang đến một sứ giả cho cô.

Tổ Bạch vui vẻ nhấn số điện thoại, giọng nói ngọt ngào:” Hi! Mỹ Phượng cậu khỏe không?”.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng ngáp dài, đáp:” Hôm nay, thời tiết có âm u không? Sẽ không có bão cấp mười chứ?”.

Tổ Bạch phì cười:” Không đùa với cậu. Hôm nay, tớ có chuyện muốn nói với cậu”.

“ Chuyện gì?”, Mỹ Phượng tò mò hỏi.

“ Tớ yêu rồi”, Tổ Bạch thẹn thùng nói.

Mỹ Phượng trợn mắt, hỏi lại:” Ông trời à! Hồ Tổ Bạch biết yêu?”.

Tổ Bạch gật đầu, nói:” Phải. Tớ nghĩ là vậy”.

“ Hai người gặp nhau khi nào? Bao lâu rồi? Anh ta có đẹp trai không? Giàu có không? Bao nhiêu tuổi rồi?”.

Tổ Bạch tắc lưỡi, đầu hiện vài vạch đen:” Cậu có thể hỏi từ từ được không? Chuyện cũng dài lắm, tớ không biết bắt đầu như thế nào. Nó giống như tình yêu sét đánh vậy”.

Mỹ Phượng há hốc, nói:” Bạch Bạch, cậu về nước đi. Về nhanh đi. Tớ muốn nghe cậu kể, nói chuyện qua điện thoại không vui tí nào”.

Tổ Bạch vừa đi vừa nói:” Ừm, tớ sẽ về. Nhưng không phải bây giờ”.

Cô dừng chân, bước vào một quán bánh ngọt. Tổ Bạch thích ăn bánh ngọt, bánh crepe là món ăn hoàn hảo, là một loại bánh truyền thống được làm từ đường và cốt chanh.

Lúc đi ra, không cẩn thận cô lại đụng trúng vào một người to lớn.

“ A! Xin lỗi, tôi không cẩn thận”, Tổ Bạch ngồi xuống giúp người kia lượm vài món đồ rơi khi va chạm.

“ Không sao”, giọng nói rất ấm áp, nghe vào tai lại như lời ru êm đềm như tiếng suối.

Tổ Bạch bị tiếng nói hấp dẫn, cô đưa mắt nhìn lên. Chỉ thấy người trước mắt một vận chiếc áo sơ mi màu đen, quần tây trắng tấp tôn lên đôi chân dài. Gương mặt góc cạnh rất điển trai, có vẻ là con lai, đôi mắt rất đẹp sâu hun hút như hồ nước nóng, hàng mi dài cong cút. Cô gật đầu cảm thán, người đàn ông này rất điển trai.

“ Tôi là Tử Tiên Y, cô không sao chứ”.

Tổ Bạch lắc đầu, cười nói:” Không sao. Tôi tên Tổ Bạch, rất vui được gặp anh ”.

“ Cô là du khách sao?”, Tiên Y cười nói.

Tổ Bạch gật đầu:” Ừm “, ngừng một lát cô nói tiếp “ Bây giờ tôi có việc bận, có duyên gặp lại. Tạm biệt”.

“ Nếu thiên đường của đôi ta

như một bức tường cùng hương thơm ấm áp

giam hãm mơ ước của em

Hạnh phúc phải chăng là cánh cửa vững chắc

khiến loài chim lạc hướng khi bay về phương Nam

Nếu em nhìn lên bầu trời

khát khao có một đôi cánh

Anh sẽ buông tay để em được bay đi

Vây cánh của em đừng như những đóa hồng

lụi tàn theo bước thời gian

Nếu sự lãng mạn trở thành điều vướng bận
anh nguyện vì em quay lại với nỗi cô đơn
Nếu vương vấn trở thành xiềng xích
Anh sẽ vì em từ bỏ ước thề
Có một thứ tình yêu gọi là chia tay
vì yêu mà từ bỏ giấc mơ thiên trường địa cửu
Nếu việc ta níu giữ nhau khiến em mất đi mọi thứ
Hãy để tình yêu chân thật đưa anh đi
Có một thứ tình yêu gọi là chia tay
vì yêu, mà từ bỏ thiên trường địa cửu
Anh ra đi bình yên để em có tất cả
Hãy để tình yêu chân thật giúp anh nói lời chia tay
Vì em mà mất em
đành nhẫn tâm làm kẻ khiến em tổn thương
Vì em mà rời xa em

Sự rời xa mãi không chia lìa” (trích dẫn từ Có một thứ tình yêu gọi là buông tay)

Tổ Bạch dựa đầu vào thành cửa, lắng nghe lời bài hát suy nghĩ có chút miên man. Mái tóc dài buông xõa sau lưng, chiếc váy màu đen ôm sát cơ thể gợi cảm. Tổ Bạch yên tĩnh đứng đó.

Mặc Phong đứng trong góc tối nhìn cô, khung cảnh ban đêm rất đẹp bên ngoài ô cửa sổ là ánh trăng treo trên cao, bóng lưng của cô có chút cô đơn tựa như không gian này với cô không hề quan hệ gì. Nghĩ như thế, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu mà chính anh cũng không biết. Mặc Phong bước đến, giọng nói dịu đi vài phần nói:” Sao không bật đèn? Em sợ tôi không đủ tiền trả sao?”.

Tô Bạch giật mình nhìn anh, mặt hơi đỏ vì ngỡ ngàng:” Là thói quen mà thôi”.

“ Không có việc gì thì đừng nghe những bản nhạc đưa đám như thế nữa”.

Tổ Bạch cười hì hì:” Vâng, vâng, sau này không nghe nữa”.

Cô nhìn Mặc Phong, lại nói:” Phong, em giúp anh kì lưng nhé”.

Hơi nước nóng bốc lên, lan tỏa cả một căn phòng. Tổ Bạch nhẹ nhàng giúp Mặc Phong kì lưng, mặt cô hơi ửng lên, cô cẩn thận từng chút từng chút giống như đang lau chùi một báu vật vậy.

“ Hôm nay, em đã làm gì?”, Mặc Phong hơi nghiêng đầu nói.

Cô cười híp mắt nói:” Hôm nay, em đi mua bánh vô tình gặp được một soái ca nha!”.

Đôi mắt phượng nheo thành một đường có chút nham hiểm:” Rất đẹp mắt?”.

Cô thích thú nhìn phản ứng của anh, lại gật gù nói:” Phải. Rất đẹp mắt”, ngưng một chút cô cúi đầu thì thầm vào tai anh:” Nhưng mà không soái bằng anh”.

“ Sau này không cho nhìn người khác nữa”, Mặc Phong hừ mũi nói, giọng nói có chút hờn giận.

Tổ Bạch gật đầu phụ họa:” Tuyệt đối không nhìn. Nhưng mà, em nhìn anh được không?”.

“ Tạm cho phép”.

“ Ha ha! Đa tạ hoàng thượng “, Cô cười vui vẻ nói.

Tổ Bạch nằm lẩn lộn trên giường, cô xoay người nhìn Mặc Phong đang xem tài liệu bên cạnh. Cô thật tò mò, cuộc sống thường ngày của anh là như thế nào. Tổ Bạch buồn bực bò dậy, chu cái miệng nói:” Phong Phong, chúng ta chơi trò chơi đi”.

Mặc Phong nhướn mày, khó hiểu nhìn cô.

Tổ Bạch cười nham hiểm, bộ dạng giống như một tiểu hồ ly đang dụ dỗ người. Cô cười khảnh khách nói:” Chơi chim gõ kiến nhé!”.

Đầu Mặc Phong có thêm vài con quạ đen kêu quạ quạ.

Anh cúi đầu xem tiếp xấp tài liệu trên tay, giọng nói trầm thấp:” Tiểu Bạch, ngoan ngoãn ngủ đi”.

Cô lắc đầu dựa vào vai anh, giọng nói nũng nịu:”Anh làm khúc cây, em sẽ làm con chim gõ kiến. Đi mà!”

Mặc Phong phì cười.

Tổ Bạch ngạc nhiên nhìn Mặc Phong, khi anh cười lộ lên nhìn rất đẹp mắt nó như giam hãm cả linh hồn cô ở mãi trong đó.

Mặc Phong như ý thức được mình đang cười, anh hơi sững người. Rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày. Tổ Bạch thấy vậy liền nói:” Anh cười rất đẹp. Em nghĩ mình đã bị nụ cười ấy mê hoặc rồi”.

Từ góc độ của anh nhìn xuống có thể thấy rất rõ cảnh đẹp mê người trước mắt, mà tiểu quỷ gây họa kia lại vô tư không biết chuyện gì. Mặc Phong quăng xấp tài liệu lên bàn, anh cúi đầu áp lên đôi môi cô một nụ hôn kiểu Pháp. Trái tim Tổ Bạch không ngừng run lên từng nhịp, nụ hôn của anh rất mãnh liệt khiến cho hô hấp của cô trở nên gấp rút hơn.

“ A! Phong...”, Tổ Bạch ngửa đầu để lộ xương quai xanh đầy quyến rũ.

Mặc Phong xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô, cúi xuống hôn lên cổ cô.

Tổ Bạch mở mắt, hai tay ôm lấy cổ Mặc Phong, môi anh đào nói:”Phong! em yêu anh”.

3. Chương 3

Mùa thu....

Tổ Bạch hăng say tưới nước cho đám bông cô trồng. Mặc Phong mặc bộ đồ ngủ ngồi trước hiên nhà nhìn cô chăm sóc cây cỏ.

“ Đó là hoa gì?”.

Dưới ánh nắng ban mai, Tổ Bạch vận một thân váy màu hồng có đính vài bông hoa nhỏ xinh. Cô cười híp mắt, khi cười để lộ ra hai má lúm đồng tiền rất duyên.

“ Đây là hoa bụi đường”.

Mặc Phong nhướn mày, nhìn khóm hoa hỏi:” Hoa bụi đường? Tên nghe lạ quá”.

Tổ Bạch cười hì hì:” Giám đốc à, anh suốt ngày chỉ biết đến công việc làm sao biết được các loại hoa”, ngừng một chút cô lại nói:” Em trồng hoa này vì nó giống như anh, luôn lạnh lùng lại có chút thờ ơ”.

Cô bước tiếp lên phía trước, mỗi bước đi đều rất nhẹ nhàng. Tổ Bạch nghiêng đầu nhìn Mặc Phong nói:” Đây là hoa phù dung, anh biết không?”.

Mặc Phong lắc đầu, đáp:” Không biết”.

“ Có người nói rằng loài hoa này sớm nở tối tàn, khi nói đến loài hoa này họ sẽ liên tưởng đến những cô gái dễ thay lòng đổi dạ. Nhưng mà, anh biết không? Em đã được nghe một người yêu hoa kể về câu chuyện truyền thuyết đóa hoa phù dung. Anh có muốn nghe không?”, Tổ Bạch ngọt ngào nói.

Mặc Phong gật đầu, mắt không rời nhìn chằm chằm Tổ Bạch.

“ Chuyện kể rằng xưa kia trên thiên đình có một nàng tiên tính tình hiền lành tốt bụng nhưng nét mặt lúc nào cũng u buồn, pháp hiệu của nàng là “Phù Dung Tiên Nữ”.

Vương Mẫu nương nương rất thương yêu nàng nên cho một ân huệ đó là được chu ngưu bốn bề du sơn ngoạn thủy chốn trần gian trong một ngày để quên hết mọi sầu não rồi trở về thiên cung. Xuống trần thể ngắm những núi non hùng vĩ, sông hồ xanh ngắt... mọi thứ quá đổi thơ mộng và giản dị khiến nàng quên hết đi mọi ưu phiền nơi tiên cảnh. Nàng muốn được hòa mình vào khung cảnh thiên nhiên, nhìn dòng nước xanh mát không kiềm lòng được nàng đã đắm mình vào dòng suối. Thế nhưng mãi mê vui đùa nàng đã làm mất lá bùa phi thiên – lá bùa để bay được về trời. Nàng vội lên bờ tìm kiếm nhưng tìm hoài không thấy, trời càng lúc càng tối Phù Dung lo lắng và òa khóc nức nở.

Vừa lúc đó có chàng thợ săn tên là Đông Tâm đi săn về thấy nàng khóc liền hỏi chuyện. Nàng giả vờ rằng mình bị lạc người thân và không biết đường về nhà. Đông Tâm rủ lòng thương liền đưa nàng về nhà mình trú tạm. Nhà Đông Tâm nghèo và chỉ có một bà mẹ già bị bệnh nặng mà thôi. Mẹ chàng bị bệnh nặng nên chàng phải vào rừng săn bắn để lấy tiền mua thuốc thang cho mẹ. Nghe thấy thế Phù Dung khuyên chàng: “ Vạn vật trên đời đều có sinh mạng, chàng đừng vì miếng ăn mà tàn sát nhân loài”. Đông Tâm cũng biết là thế nhưng vì nhà chàng nghèo quá nếu không săn bắn thì lấy tiền đâu thuốc thang cho mẹ già. Thấu hiểu tấm lòng hiếu thảo của chàng trai nghèo Phù Dung trả lời mình có chút y dược hãy để cô lên núi tìm thảo dược về nấu thuốc trị bệnh cho mẹ phụ mẫu và tìm rau cải về ăn tạm, xin chàng đừng săn bắn thú rừng nữa. Mẹ Đông Tâm rất đồng tình với ý kiến này của nàng Phù Dung.

Thế là từ đó mỗi buổi sáng Phù Dung phải dậy từ rất sớm để hứng giọt sương trên cây cỏ, sau đó lên núi tìm thảo dược quý về nấu thuốc. Còn Đông Tâm thì vào rừng chặt củi gánh về bán. Ngày tháng trôi qua, tuy bệnh tình của mẹ Đông Tâm khỏi hẳn nhưng thay vào đó vì quá mệt mỏi nên Phù Dung đã ngất đi. Đông Tâm vô cùng biết ơn nàng nên đã chăm sóc tận tình cho cô.

Nhìn thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng chai sần và bị gai cào trầy xước khi leo núi hái thuốc, đào rễ cây thảo dược chữa bệnh cho mẹ chàng, Đông Tâm vô cùng cảm động và biết ơn Phù Dung. Dần dần hai người nảy sinh tình cảm và yêu nhau, Phù Dung cũng quên mất những việc trên Thiên Đình và sống hạnh phúc cùng Đông Tâm nơi trần gian.

Hết kỳ hạn một ngày Vương Mẫu nương nương không thấy nàng tiên Phù Dung trở về liền bấm quẻ thì biết vì làm mất lá bùa phi thiên nên nàng không thể về trời, lại còn sinh tình với người phàm, liền cho thiên binh thiên tướng xuống bắt nàng về. Trước khi bị bắt về trời Phù Dung trao cho Đông Tâm một viên ngọc lộ có thể nhớ quá khứ vị lai và luôn nhớ nàng.

Sau khi trở về Thiên Đình, Vương Mẫu trách tội Phù Dung. Thế nhưng nàng lại nói với Vương Mẫu rằng sẽ bằng lòng đánh đổi đạo hạnh ngàn năm tu hành của mình chỉ mong được làm người phàm và sống bên Đông tâm. Vương mẫu tức giận liền phán rằng: “Nhân sinh tự sinh tự diệt, khó khăn lắm con mới được thành chánh quả, nay vì người phàm mà đánh đổi đạo hạnh ngàn năm thật không đáng, nhân gian không hữu tình như con nghĩ đâu”. Phù Dung hết lời van lạy và chấp nhận đánh cược với Vương mẫu, nếu Đông tâm vô tình với mình và không được hạnh phúc bên Đông tâm, Phù Dung nguyện không làm người nữa.

Vương mẫu phán tiếp: “Cho dù Đông tâm có chung tình bao nhiêu đi nữa cũng không thoát khỏi dư luận xã hội và luân thường đạo lý.Ta khuyên con nên suy nghĩ cẩn thận, kéo hồi hạn không kịp”.

Thế nhưng nàng Phù Dung vẫn kiên quyết chấp nhận thử thách.

Kiếp sau...

Phù Dung đầu thai xuống trần nhưng lại là nam nhi chứ không phải là nữ, tuy mang hình hài là của một đấng mày râu nhưng trái tim và tâm hồn vẫn là nhi nữ. Nàng rất buồn và nuốt lệ cay đắng rằng tìm cho được Đông Tâm, nhưng số trời đã định nên mãi tới 20 năm nàng Phù Dung mới tìm được Đông Tâm.

Khi gặp lại thấy nàng trong hình dáng nam nhi Đông Tâm vô cùng ngạc nhiên nhưng vì có viên ngọc lộ ngày xưa giúp hai người nhận ra nhau. Họ vui mừng hạnh phúc, nước mắt ngọt, đắng, chất cứ không ngừng rơi. Thế nhưng trở trêu thay vì Đông Tâm đã có vợ và hai con thơ dại. Nàng nghe xót xa nhưng vì cố gắng vượt qua thử thách do Vương mẫu sắp đặt nên đành ngậm ngùi chấp nhận.

Hai người phải lén lút gặp nhau mỗi tháng vài lần để được hạnh phúc bên nhau. Tuy nhiên cuối cùng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, vợ Đông Tâm đã phát hiện. Chuyện vỡ lở nhưng với thân xác này giải thích mấy ai tin được, mọi chuyện đều do Đông Tâm quyết định. Vì vợ chàng bắt buộc chỉ được chọn một trong hai mà thôi. Đông Tâm yêu Phù Dung nhưng vì hai con thơ dại đang than khóc nào lòng nên chàng đành buông xuôi phụ bạc nàng để trở về với gia đình của mình.

Trái tim Phù Dung tan nát vụn vỡ tung mạch máu trong cơ thể, viên ngọc lộ cũng vì thế mà hóa thành tro bụi. Thế nên nàng đau buồn, uất ức mà chết đi, linh hồn nàng nương theo cây cỏ thành hoa Phù Dung. Đông Tâm hay chuyện muốn chết theo nàng nhưng vì còn gánh nặng hai con nhỏ trên vai nên không thể. Chàng nuốt lệ vào trong làm kẻ vọng phu. Đêm đêm than thở với hoa Phù Dung, nhưng Vương mẫu không muốn nàng vì quyến luyến mà không được siêu thoát nên chỉ cho hoa nở vào ban ngày và hoàng hôn xuống phai tàn và phải tự rụng để tránh cho Phù Dung phải đau lòng khi nhìn thấy Đông Tâm.”, Tố Bạch vuốt ve từng cánh hoa, giọng nói có chút cô đơn nhẹ nhàng kể từng câu từng chữ cho Mặc Phong nghe.

Mặc Phong có chút thần thờ nhìn khung cảnh như mộng ảo phía trước, Tố Bạch khom lưng ngồi ngắm những đóa hoa kiều diễm kia, giọng nói lại như tiếng chuông trong trẻo nhưng phản phát chút u buồn. Không hiểu tại sao, anh bỗng cảm thấy rất sợ mất cô, anh cảm thấy chỉ cần lơ là một chút thôi cô sẽ biến mất. Chỉ cần nghĩ như thế trái tim lại không tự giác được mà thất lại. Mặc Phong buồn bực đứng dậy nói:” Ngày mai, anh sẽ đi công tác. Có thể sẽ mất vài tuần”.

Tố Bạch gật đầu, không đáp.

“ Bố! Tiền bố gửi con nhân được rồi “.

“ Tố Bạch, con tính đi như vậy đến bao giờ?”.

“ Sao? Bố nhớ con à?”, Tố Bạch lạnh đi vài phần nói.

Giọng nói của ông có chút trách mắng vọng lại:” Con lớn rồi, không có việc gì thì nên ngoan ngoãn ở nhà”, ông nói tiếp “ Dạo này, mẹ con có liên lạc với mẹ không?”.

Tố Bạch có chút mỉa mai, nói:” Liên lạc? Ông nghĩ bà ta muốn nhìn thấy tôi sao?”.

“ Tùy con vậy “.

Cuộc gọi kết thúc, Tố Bạch thần thờ ngồi nhìn đám mây trắng đang trôi lơ lửng trên bầu trời. Thời gian, qua cô luôn cảm thấy Mặc Phong có chút kỳ lạ, đôi khi anh ấy rất cưng chiều cô nhưng đôi khi lại có chút xa cách. Anh không bao giờ hỏi cuộc sống của cô như thế nào? Cũng chưa bao giờ hỏi về gia đình của cô. Rốt cuộc trong lòng anh, cô đứng vị trí nào.

Vốn dĩ, hai người đến với nhau là tự nguyện. Cả hai người đều rất tự nhiên chấp nhận đối phương nhưng chưa bao giờ can thiệp vào đời sống riêng tư của nhau. Giữa họ cuối cùng là mối quan hệ gì?

Tố Bạch có chút buồn tủi, cho dù là mối quan hệ gì đi nữa thì cũng chỉ cô biết người thua cuộc vẫn là cô. Ngay từ đầu cô đã thua rồi, cô yêu anh không vì anh giàu có, cũng không vì vẻ bề ngoài, chỉ đơn giản là anh mang đến một cảm đặc biệt, ở bên anh cô cảm thấy mình được che chở, cảm giác mà cô thèm khát có được từ gia đình. Anh khiến cô trở nên yếu đuối, chỉ muốn dựa dẫm vào anh.

Mặc Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tố Bạch trong gương, hôm nay cô thật yên tĩnh không như thường ngày, cô chỉ im lặng giống như đang chìm vào một không gian riêng của chính mình.

Tố Bạch giúp Mặc Phong xếp lại từng chút một, cô hơi nhướn mày hỏi:” Phong, anh mang nhiều đồ như vậy. Có phải sẽ đi rất lâu không?”.

Mặc Phong hồ hững đáp:” Ừ, nhanh nhất là hai tuần”.

“ À!”, Cô gật đầu.

Tố Bạch kéo khóa vali, đứng dậy giúp anh chỉnh lại caravat và cổ áo:” Thời gian này, em cũng có chút việc. Nhớ liên lạc cho em nhé”.

Mặc Phong nhìn hàng mi dài của Tổ Bạch, anh hơi buồn bực “ Cô không hỏi anh đi đâu, cũng không hỏi anh đi với ai? “, thậm chí khi anh nói anh sẽ đi vài tuần cô cũng không có ý kiến gì. Mặc Phong muốn rời cô một thời gian, chỉ như vậy anh mới có thể xác định được trong lòng anh cô không hề quan trọng.

Tổ Bạch ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đẹp của Mặc Phong, cô đưa tay vuốt ve hàng chân mày đậm như mực của anh. Cô vươn người hôn lên môi anh, tiếng nói ầm áp như cơn gió mùa hạ thổi vào lòng anh:” Phong, em yêu anh”.

Tiếng xe cộ ồn ào, bước chân của dòng người vội vã qua lại. Tổ Bạch đứng giữa dòng người đông đúc có chút ngầy người.

Cô bước vào một siêu thị nhỏ bên đường.

“ A..”, giọng nói có chút già nua bất lực vang lên.

Tổ Bạch chạy đến, nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi. Ông ngồi bệt dưới đất, chiếc xe lăn bị ngã bên cạnh. Cô ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi:” Bác à, bác không sao chứ?”.

Ông cụ lắc đầu:” Cảm ơn, tôi không sao”.

Tổ Bạch đỡ ông ngồi lên xe lăn, cô nhìn xung quanh không thấy ai nên hỏi:” Bác à, không có ai đi với bác sao? Tại sao, lại để bác đi siêu thị một mình như vậy?”.

Ông cười hiền lành, nhìn Tổ Bạch nói:” Ta đi với quần gia, nhưng là ông ấy vừa đi vệ sinh. Ta muốn lấy món đồ trên kệ kia, không nghĩ lại thành ra như thế. Thật ngại quá, cảm ơn cháu “.

Tổ Bạch cảm thấy hốc mắt có chút cay cay, nhìn người đàn ông phúc hậu trước mắt. Cô bỗng nhớ đến ông ngoại mình.

“ Cô gái, để cảm ơn cháu giúp ta. Hôm nay, ta mời cháu một bữa cơm”, ông từ tốn nói.

“ Không cần đâu ạ, chỉ là việc nhỏ mà thôi”, Tổ Bạch lắc đầu nói.

“ Tính ta xưa nay, không muốn nợ nần ai dù chỉ là việc nhỏ. Cháu không cần phải từ chối”.

Tổ Bạch không biết phải nói gì, đành im lặng đồng ý.

Tổ Bạch nhìn cánh cổng cao lớn trước mắt, không hiểu sao trái tim có chút co lại. Giống như một dự cảm không lành sắp xảy ra.

“ Cháu ngồi đi, hai chúng ta cùng trò chuyện chờ đến bữa ăn nhé”, ông vui vẻ nói.

Tổ Bạch cười lễ phép.

“ Lâu lắm rồi, nhà ta mới có khách đấy. Cháu là người ở đây sao?”.

Tổ Bạch gật đầu:” Dạ, cháu lớn lên ở đây.Bác cứ gọi con là Tiểu Bạch”.

Ông cười gật đầu:” Ta tên Mặc Tú “.

“ Vợ và con bác đâu? “, Tổ Bạch vô tình nhìn quanh căn phòng hỏi.

Bất chợt, giọng nói của ông có chút cay đắng, sự cô tịch cùng bất lực hằn lên trên mắt ông:” Ta từng có một người vợ, ta đã rất yêu thương bà ấy. Nhưng mà ông trời trêu người, cứ ngỡ bà ấy sẽ hiểu được ta yêu bà ấy nhiều như thế nào. Ta đã nghĩ rằng sẽ có ngày bà ấy cũng yêu ta. Cuối cùng thì bà ấy cũng chọn lựa bỏ ta, và đưa con mười tuổi của mình để chạy theo mối tình cũ kia”.

Tổ Bạch ngạc nhiên nhìn ông, cô cảm thấy thật có lỗi vì đã hỏi đến chuyện không nên hỏi.

“ Cháu xin lỗi”.

“ Không sao, là chuyện đã qua mà thôi. Đôi khi học cách buông bỏ cũng tốt, cứ day dưa níu kéo mãi một người chỉ ở bên mình như cái xác không hồn cũng không hề vui vẻ gì. Bây giờ, ta chỉ cần chăm lo cho cuộc sống của mình và đứa con trai kia là đủ rồi”, ông xua tay nói.

Tổ Bạch cầm khung hình trên bàn, trong bức hình có một đứa bé diễn trai hơi cười mỉm bên gia đình, bên trái là bác trai này, bên phải là một người phụ nữ rất xinh đẹp, một nét đẹp dịu dàng. Nhưng là nhìn người phụ nữ có chút quen mắt.

Mặc Tú nhìn Tổ Bạch đang nhíu mày xem khung hình, giọng nói khàn đặc từ tốn giải thích:” Đây là bức ảnh lúc gia đình ta còn bên nhau, người phụ nữ đó là vợ ta Diễm Kỳ, còn bên cạnh là con trai ta Mặc Phong. Thành bé rất đẹp trai phải không?”.

Tay Tổ Bạch có chút run lên, mắt không rời khung hình.

Mặc Tú lặn bánh xe đến bên ô cửa sổ, giọng nói có chút bất đắc dĩ:” Đứa con đó càng lớn lại càng cứng đầu. Nó nói với ta, “ Con hận người đàn ông đã cướp đi mẹ con. Con hận ông ta đã khiến gia đình mình tan nát. Sẽ có ngày con khiến cho người nhà ông ta phải đau khổ”. Khi đó, nó mới mười một tuổi. Mặc cho ta có nói bao nhiêu lần đi nữa, nó vẫn cứng đầu cố chấp như thế”.

Tổ Bạch cảm thấy trái tim mình như siết lại, cảm giác đau đớn đến không diễn tả. Hóa ra là như vậy. Cô nhếch môi, nụ cười có chút cứng ngắt.

“ Ông chủ, vừa nãy cậu Phong có gọi về nói là chút nữa xong việc sẽ về “, người quản gia cung kính nói.

“ Ừm, vậy thì tốt quá”.

Điện thoại Tổ Bạch bỗng reo lên đúng lúc, cô hơi rối bời tay chân có chút luống cuống tìm điện thoại.

“ Bạch Bạch, cậu về nước rồi phải không? “.

“ Ừ “.

“ Bây giờ, cậu ra quán cũ đi. Nhanh đi”.

“ Tôi biết rồi “. Tổ Bạch đáp.

Cô lễ phép đứng dậy, hướng ông Mặc Tú hơi khom người nói:” Cháu có việc gấp, không thể ăn cơm với bác trai được. Lần sau,nếu có thể cháu hứa sẽ đích thân xuống bếp làm vài món đãi bác”.

Ông Mặc Tú hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười nói:” Không sao, không sao. Đã vậy, thì đợi dịp khác vậy”.

Rời khỏi căn biệt thự xa hoa, chân Tổ Bạch có chút mềm nhũn. Cô đưa tay đặt lên tim mình, cảm thấy nó đập liên hồi. Cô bắt một chiếc taxi gần đó, bánh xe vừa lặn bánh rời đi, thì một chiếc xe màu đen khác đi tới.

Đôi khi trái đất này quả thật rất nhỏ, dù cho nó có xoay thêm bao nhiêu vòng đi nữa thì số phận của họ cũng đã là sợi tơ vướng vào nhau đầy nút thắt. Người ta từng nói, khoảng cách giữa hai người yêu nhau không đáng sợ, quả thật là vậy. Chỉ cần họ yêu nhau, dù có cách xa bao nhiêu cũng chỉ là vị trí địa lý mà thôi. Thứ đáng sợ hơn là họ cùng đi trên một con đường nhưng mãi mãi là hai đường song song không nhìn thấy nhau.

“ Tổ Bạch, ở đây”, Mỹ Phượng cười nói vẫy tay với Tổ Bạch.

Tổ Bạch gượng cười, bước tới.

“ Cậu không khỏe sao? Mặt cậu xanh quá. Lúc lên máy bay giọng của cậu rất vui vẻ mà”, Mỹ Phượng khó hiểu nhìn Tổ Bạch nói.

“ Không có gì, chỉ hơi mệt một chút thôi”, Cô lắc đầu nói.

Mỹ Phượng tựa người vào ghế, có chút do dự nhìn Tổ Bạch nói:” Hôm qua, tớ thấy ba cậu. Ông ấy cùng nhân tình đi mua nhẫn cưới”.

Tổ Bạch hơi bất đắc dĩ cười gượng, nói:” Vậy à”.

“ Ông ấy có nói sẽ ly dị không?Cậu có nghe họ nói gì không?”, Mỹ Phượng chau đôi mày lá liễu nhìn Tổ Bạch lo lắng hỏi. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, cô làm sao không hiểu người bạn này của mình cơ chứ. Bề ngoài Tổ Bạch có bất cần, có ngã ngớn, có ăn chơi ra sao thì cũng chỉ là cái vỏ mà chính cô đã dựng lên cho mình. Thật sâu trong lòng Tổ Bạch chính là cô gái yếu đuối và mong manh.

Mỹ Phượng ngửi mùi cafe nhớ lại nhiều năm trước, khi ấy Tổ Bạch đưa cô về nhà chơi. Mỹ Phượng đứng sau lưng Tổ Bạch, lúc đó cô trông thấy một người phụ nữ rất sang trọng, xinh đẹp và kiêu ngạo. Tổ Bạch cười nhe hàm răng trắng tinh nói:” Mẹ “, người phụ nữ kia không đáp chỉ liếc nhìn Tổ Bạch rồi ngoảnh mặt đi, giọng nói của bà ấy như lời nguyền rũa đầy khinh bỉ:” Nghiệt chủng “.

Mỹ Phượng ngạc nhiên, lúc đó Tổ Bạch lại quay đầu cười với cô như không có chuyện gì nói:” Không sao, đi thôi”.

Cô cứng đầu như thế, mạnh mẽ như thế. Dù có chuyện gì cũng không hề khóc, giống như một nhím xù lông thu mình vào một góc tự gặm nhấm nỗi đau ấy.

“ Họ ly dị hay không thì có gì khác sao? Xưa nay, có bao giờ họ sống với nhau vợ chồng đâu?”, Tổ Bạch giễu cợt nói.

Mỹ Phượng thở dài, nhìn Tổ Bạch.

“ 1 2 3.....cùng....”

“ Nào nào, nâng ly lên....”

Tổ Bạch ngồi vào một góc tối, lâu lâu sẽ nâng lên ly rượu uống ừng ực. Cô đưa điều thuốc lên hít một hơi rồi từ tốn thả một luồng khói trắng xóa.

Mỹ Phượng thấy vậy liền nhăn mày, cần nhẫn:” Tổ Bạch, cậu lại hút thuốc”.

Tổ Bạch ngửa đầu nhìn ánh đèn chớp nhoáng trên đầu, tiếng nhạc nơi vũ trường thật náo nhiệt, bọn thanh niên cười vui vẻ nhảy bên các cô gái trẻ trung xinh đẹp. Trên sân khấu, vài cô người mẫu ăn mặc sexy múa điệu múa quyến rũ đẹp mắt đến kỳ ảo.

Mỹ Phượng buồn chán, lại nói:” Cậu nói xem, người đàn ông khiến cậu yêu là ai vậy? Anh ta có biết cậu là cô gái hư hỏng hay không?”.

Tổ Bạch bật cười “ điều đó quan trọng sao, ngay từ đầu anh ấy đã biết rõ về cô. Chỉ có mình cô ngu ngốc mà thôi”, cô dập điều thuốc trên tay nở một nụ cười tuyệt sắc nói:” Anh ấy rất hoàn hảo, là người đàn ông mà ai ai cũng muốn chiếm hữu”.

Mỹ Phượng trợn mắt khó tin, nức một ngụm nước bọt:” Thật?”.

Tổ Bạch một hơi uống cạn ly rượu,:” Phải, rất đẹp, rất giàu “.

“ Vậy cậu và anh ta?”

“ Chẳng là gì cả, chỉ là tình một đêm mà thôi”, Tổ Bạch hờ hững nói.

“ Cái gì? Không phải cậu nói, cậu yêu anh ta sao?”, Mỹ Phượng không hiểu nói.

Tổ Bạch cười mỉa, mắt đắm chiêu nhìn ly rượu vừa được rót đầy:” Yêu? Ờ yêu anh ta. Nhưng mà, tớ xứng với người ấy sao? Anh ta cao cao tại thượng như vậy, muốn hô mưa ắt sẽ không nằng. Huống hồ, chỉ cần anh ta muốn chắc chắn sẽ không đến lượt tớ rồi”.

“ Cậu...rót cuộc làm sao vậy?”, Mỹ Phượng lo lắng nói.

Tổ Bạch tựa vào hõm vai Mỹ Phượng, giọng nói thê lương:” Tớ yêu anh ấy, ở bên anh ấy tớ cảm thấy hạnh phúc, giống như lúc ông bà còn sống vậy. Anh ấy thường mặt lạnh khó chịu mắng tớ, không cho tớ làm cái này, không cho tớ làm cái kia.... Hàng ngày, anh ấy sẽ cùng tớ ăn cơm, lúc rảnh rỗi sẽ đưa tớ đi dạo. Đêm

đến, anh ấy sẽ ôm tớ ngủ...”. Nước mắt cay xè không nghe lời đã ngưng thành từng dòng chảy dài trên gò má.

Giọng nói có chút nghẹn lại:” Mỹ Phượng, ở bên anh ấy tớ cảm thấy mình tồn tại, tớ có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt anh ấy. Nhưng là,...tớ nhận ra, anh ấy không thuộc về tớ. Mỹ Phượng, tình yêu của tớ giống như hạt mầm nó đã đâm chồi nảy mầm rồi, rễ đã cắm sâu vào lòng tớ. Tớ yêu anh ấy...rất yêu”.

Mỹ Phượng nhìn Tổ Bạch như vậy, trong lòng cũng buồn theo. Lâu lắm rồi, cô mới nhìn thấy người con gái này khóc thương tâm như vậy. Ngày trước dù có bị mắng là nghiệt chủng, có bị hắt hủi, cô cũng không khóc. Khi đi học, bị bọn đầu gấu chặn đường đánh cho chảy máu phải nhập viện cũng không khóc, cô cố chấp đến nỗi vừa ra viện liền tìm bọn đầu gấu kia trả thù...Vậy mà, giờ đây cô lại hoàn toàn yếu đuối, khóc nức nở trên vai người khác. Mỹ Phượng yên lặng ngồi nghe tiếng nấc nghẹn ngào của Tổ Bạch.

Một đời người, sinh ra rồi chết đi. Có hay chăng đều phải nếm trải hương vị của tình yêu. Chỉ cần biết đó là một cuốn phim buồn, người ta sẽ không muốn xem nữa. Vậy nếu biết yêu một người là đau khổ thì sẽ không có chấp mà yêu như vậy chứ?.

Tình yêu của Tổ Bạch đơn thuần là một chữ yêu. Chỉ cần ở bên anh cô đã rất thỏa mãn rồi. Cuối cùng, cũng chỉ vì một một ánh mắt giao nhau, ngọn nến sinh mệnh cũng từ đó mà nhen nhóm. Chữ duyên chữ nợ cứ quấn lấy nhau mãi không rời.

Tổ Bạch gục trong lòng Mỹ Phượng, cô đã thôi khóc chỉ yên lặng suy nghĩ. Kiếp trước chắc là cô nợ anh, vậy thì hãy để kiếp này cô trả nợ đi. Chỉ cần khiến anh xóa bỏ thù hận của kiếp này, biết đâu kiếp sau anh và cô sẽ được hạnh phúc thì sao. Tổ Bạch nhắm mắt trong đầu không ngừng nghĩ đến “ Mặc Phong”.

4. Chương 4: Thanh Xuân Của Chúng Ta

Mỹ Phượng vui vẻ nắm tay Tổ Bạch đi dạo trên phố, cô vận một chiếc áo thun màu trắng phối với chiếc váy ngắn, mái tóc ngang vai nhuộm màu nâu khói, trông rất cá tính lại có chút đáng yêu. Tổ Bạch thì ngược lại, mái tóc dài được cột gọn gàng bằng một sợi dây, cô mặc áo sơ mi trắng thùng thình, quần jeans cạp cao tối màu rách rưới, mang một đôi giày trắng. Hai người hai phong cách, đi bên nhau lại trở nên khá hòa hợp.

“ Bạch Bạch ăn kem nhé! Nhớ lúc chúng ta còn đi học, mỗi ngày đều ăn kem đến ê răng”.

Tổ Bạch phì cười, đi theo Mỹ Phượng. Cả hai vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

“ Bạch Bạch, tuổi thanh xuân của chúng ta đã qua một nửa rồi”, Mỹ Phượng nuối tiếc nhìn cây kem trong tay.

Tổ Bạch gật đầu phụ họa:” Phải, tuổi thanh xuân đã trôi qua rồi. Thời gian chính là kẻ điên cuồng đã cướp tuổi trẻ của chúng ta”.

Mỹ Phượng ngồi xuống hàng ghế ven đường, dưới gốc cây anh đào. Cô nheo mắt cười nói:”Nhớ lúc đó, cậu là thiên tài của trường học người người ngưỡng mộ. Vậy mà, vừa tốt nghiệp phổ thông cậu từ một thiên thần trở thành một ác ma trong lòng người “.

Tổ Bạch nhìn dòng người qua lại, lòng hơi nghẹn ngào “ Phải rồi, tuổi trẻ luôn là điên cuồng “.

“ Tổ nhớ mãi cái lúc, cậu đứng giữa lớp học cầm lon nước ngọt đổ lên đầu con ả kiêu ngạo kia. Sau đó, rất bình thản nói:” Xin lỗi, tôi lỡ tay”. Lúc đó, tớ cười đến nghiêng ngả.”.

Tổ Bạch phì cười.

Mỹ Phượng nhìn Tổ Bạch:” Thật ra, trong lòng tớ cậu là một nữ thần. Tớ rất thích bản tính thẳng thắn như ruột ngựa của cậu. Còn nhớ khi ấy, tớ hỏi cậu:” Hồ Tổ Bạch cậu nên đóng vai hiền, tại sao cứ thích đóng vai ác?”, cậu chẳng thèm nhìn tớ lấy một cái rồi nói:” Thà làm người ác để phút cuối mới chết, còn hơn làm người tốt rồi chết sớm””.

Tổ Bạch xoay người ôm Mỹ Phượng, hai cô gái xinh đẹp ngồi dưới gốc cây ôm nhau đến rơi nước mắt.

“ Bạch Bạch, chúng ta mãi là bạn của nhau đúng không?”

Tổ Bạch gật đầu:” Phải, mãi là bạn”.

Mỹ Phượng vừa nắc vừa nói:” Sau này, có chồng cũng không được quên nhau”.

“ Nhất định là thế”.

Hồi còn đi học, Tổ Bạch là một học sinh gương mẫu. Là hoa khôi của trường, Mỹ Phượng khi ấy rất nhút nhát cô theo gia đình từ Canada sang đây. Lần đầu tiên, cô vào lớp đã bị mọi người cô lập. Lúc đó, đã có một tay nhỏ nhắn đưa ra Tổ Bạch ngọt ngào cười với cô:” Cậu không sao chứ?”. Thời gian trôi qua, Mỹ Phượng và Tổ Bạch dần lớn lên cả hai cùng vào học chung trường cấp hai, rồi cấp ba. Mãi cho đến khi lên Đại học, Tổ Bạch là một thiên tài, cô học bài rất nhanh chỉ cần nhìn qua một lần liền nhớ không sót một chữ. Tổ Bạch thích mở một công ty do mình làm chủ, còn Mỹ Phượng thích làm một nhà thiết kế. Thế là cả hai quyết tâm cùng thi vào trường Quốc tế có tiếng nhất.

Kết quả, Tổ Bạch đứng đầu bảng là người ó điểm cao nhất, còn Mỹ Phượng đứng thứ ba. Cả hai vui mừng cùng đi ăn mừng. Sau khoảng thời gian nghỉ hè, Mỹ Phượng gặp lại Tổ Bạch cô đã thay đổi. Không hay cười như lúc trước nữa, chỉ thỉnh thoảng cười lạnh lùng một cái, khi đi học sẽ nằm ngủ gà ngủ gật trên bàn. Môi trường ở Đại học thật rộng lớn, có đủ loại người ở đó. Khi đó, Tổ Bạch vốn xinh đẹp nhưng lạnh lùng như loài hoa nở bắc cực đầy băng giá. Điều khiến cho Mỹ Phượng lo nhất chính là bọn người ganh tỵ kia sẽ kéo đến gây chuyện, đối mặt với đám người giàu có kia Tổ Bạch lại không hề tỏ ra yếu đuối chút nào. Tổ Bạch không thương tiếc cầm chai rượu trên tay thẳng tay đập lên đầu bọn kia, khiến cho bọn nó chảy máu đầu phải nhập viện. Thế là cô thần nhiên được mời vào đồn cảnh sát ngồi.

Tuổi thanh xuân ấy, Mỹ Phượng là người đã chứng kiến hết thấy mọi thứ xảy ra với Tổ Bạch. Cô không giống như Tổ Bạch, cô may mắn hơn bạn mình. Mỹ Phượng có gia đình, có ba có mẹ thương yêu mình, còn có em trai kháu khỉnh nữa. Cùng xuất thân trong giới thượng lưu nhưng Tổ Bạch không may mắn có gia đình yêu thương như Mỹ Phượng, mẹ Tổ Bạch chỉ hận không thể giết cô chết đi, còn bố Tổ Bạch chỉ mãi đi công tác. Tổ Bạch sống trong nỗi cô đơn, sống trong sự khinh bỉ ghét bỏ của mẹ ruột. Người bố kia chỉ biết đến tiền, đôi khi sẽ hỏi thăm cô vài câu rồi bỏ cho cô vài cọc tiền trên bàn.

Ngày lễ tốt nghiệp, Mỹ Phượng có thể nhìn thấy sự cô tịch nơi đáy mắt Tổ Bạch. Người người đều vui vẻ chụp hình lưu niệm, có ba có mẹ ở bên cổ vũ. Tổ Bạch chỉ đứng ở một góc xa, tay cầm tấm bằng tốt nghiệp. Cô lặng lẽ đứng đó, cười ngây ngô khi thấy người khác hạnh phúc bên gia đình. Mỗi lần, nghĩ lại Mỹ Phượng lại cảm thấy đau ê ẩm ở đáy tim. Mỹ Phượng cảm thấy Tổ Bạch đối với cô không phải chỉ dừng ở chữ bạn mà hơn thế, Tổ Bạch giống như người thân của Mỹ Phượng, cô thật lòng rất quan tâm lo lắng cho Tổ Bạch.

Mỹ Phượng lau nước mắt, hưng phấn nói:” Còn nhớ bài hát ngày xưa chúng tay hay hát không?”.

Mỹ Phượng đứng lên xoay người đối mặt với Tổ Bạch, cô lùi ra sau vài bước. Đôi mắt khép hờ, tiếng hát ngân nga thành lời:

“Ngày còn thơ ngây biết đâu điều gì

Học hành như thế, biết sao qua kì

Mà còn không biết lí do sao mình không hơn thế.

Phiền lo trên con đường về

Giờ này ai say giấc trong thư viện.

Muộn học như thế suốt bao hôm liền

Từng dòng công thức cứ nổi đuôi như là mê cung ấy

Chỉ mong, ta được yên chốn đây.

Phút giây đọng đầy dừng lại nơi chốn ấy

Bước trên con đường về ngày tương lai ấy

Ngày khai trường đó không quên phút giây ta gặp được nhau nhé

Ngại ngần ánh mắt khẽ nhìn
Bước quanh sân trường mình cùng nhau ca hát
Ngắm sao trên trời vào một đêm gió mát.
Còn ánh đèn sáng trên kia, có ai đang nô đùa trên lớp
Rọi soi sân trường cùng ánh trăng.
Cậu thường thức trắng suốt đêm ôn bài.
Điệu nhạc đêm ấy vẫn nghe trên đài.
Cùng nhau đi khắp nơi ta chụp hình bao con phố.
Giờ nay còn đâu, ta dần xa cách xa.
Vẫn chưa ôn bài dù ngày thi sắp đến
Phút giây chia lìa, rồi mùa thi cũng đến
Ngày mai thật sáng tươi đang đón ta nơi chân trời đầy nắng?
Cầm tay nhau trên con đường.
Tháng năm trôi dần, tựa hồ như cơn gió
Có chẳng không còn gặp người nơi chốn đó?
Vùi sâu những nỗi nhớ nhung, cắt riêng tôi bức hình năm ấy
Dù qua bao đổi thay vẫn nguyên
Dù rằng đôi mắt có khi mơ hồ
Dù lòng chất chứa, vẫn luôn im lặng.
Ngồi cùng nhau bao tháng năm lúc này tôi muốn nói
Rằng trong lòng tôi, cậu chưa cách xa.”(trích bạn thân yêu)

Giữa biển người bao la, Tố Bạch ngồi ngay ngắn nhìn Mỹ Phượng cất giọng hát ngọt ngào. Gió vi vu thổi theo những cánh hoa rời cành. Tố Bạch mỉm cười nhìn người bạn thân này “ Cảm ơn cậu đã ở bên tớ”.

Mỹ Phượng kết thúc bài hát, liền nở nụ cười ngây ngốc nhìn Tố Bạch. Hai cô gái ấy, đã nhìn nhau cười đến khi đỏ cả mặt mới thôi.

Trong hàng vạn người này, mỗi ngày rồi sẽ trôi qua. Trái đất chưa bao giờ ngưng chuyển động, chúng ta lướt qua nhau có một vài người trong cuộc đời này mãi mãi là người dừng, và một vài người còn lại sẽ mãi ở bên bạn...

Sau này, khi tuổi thanh xuân qua đi, chúng ta chỉ biết hát lại những bài hát đã cũ ấy, trong màng hơi nước. Có một vài người bạn sẽ không thể nào quên được cũng như một số việc đã qua bạn không thể quên đi. Thời gian cứ thế trôi đi, tuổi tác cũng nhiều lên, tuổi trẻ cũng từ từ qua đi không thể nào quay lại nữa.

5. Chương 5

“ Mặc Phong, con định khi nào thì về đây làm việc?”.

“ Có lẽ vài tháng nữa “, Mặc Phong ngồi trên chiếc ghế sofa khuôn mặt tuần tú dưới ánh đèn pha lê nhìn người đàn ông phía trước cung kính đáp.

“ Còn chuyện đính hôn với Lương Vi. Con đã quyết định?”, giọng nói ông Mặc Tú lo lắng.

“ Con nghĩ việc này không cần phải bàn nữa”, Mặc Phong lạnh mặt đứng lên.

“ Đây là chuyện đại sự, đừng vì công ty mà làm ảnh hưởng đến bản thân. Ta không muốn con giống như ta, hãy suy nghĩ thật kỹ”.

Mặc Phong nằm trên chiếc giường rộng rãi, anh khép đôi mắt phượng lại. Cảm giác trống rỗng lại ùa về, chỉ mới rời đi vài ngày, không hiểu sao hình bóng của cô cứ bám lấy anh mãi không buông. Mặc Phong xoay người, lại nhìn thấy bên cạnh chẳng có ai. Đêm nay, lại một đêm khó ngủ.

Anh đã từng muốn gọi điện, muốn nhắn tin cho cô. Cuối cùng, lại do dự không bấm. Tại sao lại quan tâm đến cô. Cô là con của Hồ Thái Thái, kẻ đã phá hoại gia đình anh, khiến cho ba anh vì sốc mà đột quỵ hai chân cũng vì thế mà bị liệt. Cô sống sung sướng như thế, có biết cảm giác mà anh nếm phải lúc đó không?. Cô có biết ba mình đã phá hoại hạnh phúc của người khác không?. Chỉ cần nghĩ đến như thế thôi, khuôn mặt điển trai cũng trở nên lạnh lùng đầy thù hận.

“ Tổ Bạch, cậu tính ngày mốt sẽ sang Pháp tiếp hả?”, Mỹ Phượng chu cái miệng nói.

Tổ Bạch nhìn các mặt hàng thời trang, vừa đi vừa nói:” Có lẽ vậy “.

“ Haizz, vậy là chúng ta lại xa nhau một thời gian rồi”.

Tổ Bạch cười nhìn bộ dạng làm nũng của Mỹ Phượng. Trong lúc vô tình, cô lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc vừa xuất hiện trong lớp người qua lại.

“ Tổ Bạch nhìn xem, cái vòng này đẹp chứ?”, Mỹ Phượng hưng phấn chỉ chiếc vòng bạch kim nhỏ xinh, có đính vài dòng chữ nhỏ xíu.

“ Mỹ Phượng tớ đi vệ sinh một lát. Cậu ở đây chờ tớ”, Tổ Bạch quay lưng bước nhanh theo hướng lúc nãy. Cô hy vọng, hy vọng mình nhìn nhầm.

Ở phía xa xa, một người phụ nữ có nét đẹp sắc sảo. Cô ta mặc chiếc váy dài hở ngực, ôm sát đường cong, chân thon dài mang một đôi guốc cao rất sang trọng. Tổ Bạch bật cười chua xót, người phụ nữ ấy đang ôm lấy cánh tay của người mà cô yêu. Mặc Phong đeo cặp mắt kính râm che đi đôi mắt đẹp, anh đứng đó bên cạnh một cô gái xinh đẹp. Tổ Bạch cúi đầu che đi hàng lệ của mình, cô xoay người rời đi.

Mặc Phong cảm thấy có chút bồn chồn, khó tả. Giống như có ai đó đang nhìn anh, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên khuôn mặt rạng rỡ của cô.

“ Mỹ Phượng tớ có việc gấp, tớ đi trước nhé”, Cô gọi cho Mỹ Phượng nói vội rồi cúp máy. Cô sợ mình không kiềm được mà khóc ngay lúc này. Chân tay, Tổ Bạch có chút run lên. Ngay từ đầu đã biết như vậy rồi, đã xác định rồi. Vậy mà trái tim vẫn không ngừng đau đớn, thì ra nói dễ hơn làm. Đã nhiều lần chuẩn bị tâm lý rồi, vậy mà khi chính mắt nhìn thấy lại khiến người ta đau đến cắt ruột như thế.

Cô có quyền gì để ghen đây? Cô và anh chỉ đơn giản là ở bên nhau như vậy. Anh chưa bao giờ nói yêu cô, cũng chưa bao giờ thừa nhận cô là gì của anh. Chưa bao giờ...

Tiếng kèn xe vội vã đưa nhau vang lên, cảnh tượng yên bình bỗng chốc trở nên đông nghẹt.

“ Ai đó hãy gọi cấp cứu đi”

“ Còn thở không?”

“ Có vẻ nghiêm trọng...”

Tiếng nói ồn ào trở nên hoảng loạn hơn.

Mặc Phong ngồi trong xe, nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt làm cản trở giao thông. Không hiểu sao lại cảm thấy bất an trong lòng. Anh nheo mắt nhìn người lái xe quay về, giọng nói lạnh lùng vang lên:” Chuyện gì xảy ra ở đó?”.

Người lái xe lắc đầu, ngồi vào ghế lái trả lời:” Là tai nạn, nghe mọi người nói cô gái ấy không cẩn thận lúc qua đường. Tội nghiệp, nhìn cô ta rất xinh đẹp nhìn vết thương có vẻ không nhẹ. Hy vọng sẽ không chết”.

Mặc Phong im lặng không đáp. Anh đưa mắt nhìn theo hướng xảy ra tai nạn.

Tổ Bạch bắt lực tựa đầu vào gối êm, vết thương không nặng lắm nhưng cũng chẳng nhẹ chút nào. Chân cô bị bó bột phải mất một thời gian dài nằm viện. Tổ Bạch thở dài nhìn ra ô cửa sổ.

Mỹ Phượng thanh toán tiền viện phí thì trở lại, lo lắng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tổ Bạch.

“ Cậu ổn chứ? Có đau ở đâu không?”.

Tổ Bạch lắc đầu:” Tổ ổn rồi, Phượng đưa điện thoại cho tớ mượn”.

Mỹ Phượng ngồi bên cạnh rót cho cô ly nước lọc, Tổ Bạch cầm điện thoại tay có chút do dự bấm xuống, cô áp điện thoại lên tay. Tiếng chuông bắt đầu đổ, đầu dây bên kia có người nói:” Alo, ai vậy?”.

Tổ Bạch nhỏ giọng nói:” Mẹ là con Tổ Bạch “.

“ Không phải tao đã nói mày đừng gọi tao là mẹ à? “, giọng nói cay nghiệt vọng lại.

Tổ Bạch cười nụ cười bi thương:” Mẹ con bị thương rồi, bây giờ con đang nằm viện”.

“ Sao mày không chết luôn đi. Sau này, mày sống chết cùng tao không liên hệ”.

Tiếng tút tút vọng lại, Tổ Bạch bất đắc dĩ buông điện thoại xuống. Nước mắt cũng từ từ rơi thành suối. Mỹ Phượng ôm Tổ Bạch vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô:” Đồ ngốc, bà ta ghét cậu như vậy. Tại sao, cậu còn gọi cho bà ta”.

“ Bà ấy là mẹ tớ, tớ ngay cả ba mình là cũng không biết. Chỉ có bà ấy là người thân duy nhất...”, Tổ Bạch vừa khóc vừa nói. Cậu nói vì thế mà chút ngất quãng không nên lời.

Mặc Phong buồn bực không nói nên lời, hôm nay anh đã gọi cho cô. Nhưng là điện thoại đã khóa máy không liên lạc được. Cảm giác rối bời này khiến anh muốn điên lên.

“ A Hỷ, đặt vé ho tôi. Càng sớm càng tốt “, Mặc Phong vừa nói vừa nhanh chóng thu dọn đồ.

Bình bình dần hé mở, Tổ Bạch nằm trên giường bệnh nhìn ra bầu trời. Cô cảm thấy mình giống như con chim bị thương, đang bị giam cầm trong chiếc lồng sắt. Cô cảm thấy chán nản, cô lo sợ khi Mặc Phong quay về, sẽ không nhìn thấy cô. Anh sẽ đi tìm cô chứ? Tổ Bạch nhắm mắt không muốn suy nghĩ nữa.

“ Cô Hồ Tổ Bạch, cô tỉnh chưa?”, một giọng nói nam tính vang lên.

Tổ Bạch nheo đôi mắt nhìn người phía trước, bộ dáng này có chút quen mắt hình như đã gặp ở đâu đó.

“ Cô Bạch, không ngờ lần thứ hai gặp lại. Cô lại trở thành bệnh nhân, còn tôi là người chữa bệnh”, anh ta nở nụ cười ấm áp.

“ Là anh”, Tổ Bạch ngạc nhiên nhìn người con trai tuấn tú kia.

“ Cô cảm thấy không khỏe ở chỗ nào?”, anh ân cần quan sát vết thương trên người cô.

“ Mọi thứ đều ổn “, Tổ Bạch cười cười đáp.

“ Cô nhớ uống thuốc đúng giờ. Tới tôi sẽ quay lại”.

“ Cảm ơn, bác sĩ Y”, Tổ Bạch gật đầu nói.

Mặc Phong mệt mỏi trở về nhà riêng, chỉ thấy khung cảnh phía trước có chút vắng vẻ. Anh bước vào phòng nhìn quanh một lượt, không có hơi ấm. Bụi cũng đã bám thành lớp. Anh nheo đôi mắt đẹp nhìn căn nhà, chỉ có một tuần hơn trôi qua mọi thứ đã bị đảo lộn đến như vậy. Rốt cuộc cô đã bỏ đi đâu? Mặc Phong ngồi trên ghế, nhìn đôi giày màu trắng còn nằm trong một góc. Bàn tay không tự giác siết chặt lại.

Tổ Bạch nằm trong viện cứ hết ăn lại ngủ, cuộc sống của một loài heo bắt đầu từ đây. Cô buồn bực nhìn căn phòng không bóng người, hằng ngày chỉ có mỗi Mỹ Phượng đến chơi với. Đôi khi Tiên Y cũng sẽ ghé qua thăm cô một chút. Phần lớn, cô đều nằm trên giường như người sắp chết.

Không hiểu sao hôm nay cô có một linh cảm không tốt, cảm giác này khiến cô không sao ngủ được.

Cánh cửa đột ngột được mở ra, một đôi giày màu đen được đánh bóng bước vào. Quần tây ôm lấy đôi chân dài, Tổ Bạch nuốt một ngụm nước miếng nhìn người trước mắt.

Khuôn mặt lạnh lùng đến tàn khốc, Mặc Phong nhìn Tổ Bạch một thân gầy ốm khuôn mặt xinh đẹp hơn thất sắc, cô yên tĩnh ngồi ở đó. Anh đã lật tung cả Paris để tìm cô, cuối cùng lại biết được cô không còn ở đó. Anh lại đặt vé bay về đây, lại nghe được cô nằm viện. Lần đầu tiên, anh cảm thấy mình không thể không chế được, anh muốn được nhanh chóng nhìn thấy cô. Bây giờ, đứng đối diện với nhau như vậy anh lại không thể nói hành lời.

Tổ Bạch ấp úng nhìn Mặc Phong nói:” Phong...Phong...anh...em....”.

Lời nói vụng về còn chưa nói xong đã bị bóng người to cao của anh ôm chặt vào lòng. Anh cúi đầu ngửi lấy mùi hương mà anh nhớ nhưng đến phát điên lên. Giọng nói trách móc:” Tại sao không gọi cho tôi?”.

“ Em...em...”, Tổ Bạch hơi run lên nói:” Em sợ anh lo lắng”.

“ Sau này không được như thế nữa. Bất kể chuyện gì, em cũng phải gọi cho tôi”.

Tổ Bạch gật đầu tỏ ý đã hiểu, cô nhìn Mặc Phong có vẻ mệt mỏi đôi mắt của anh hằn lên sợi tơ máu. Cô đau lòng xoa lên má anh:” Em xin lỗi, sẽ không khiến anh lo lắng nữa”.

“ Sao lại bất cẩn như vậy? Còn đau không?”, anh lo lắng nhìn vết thương được bó kín của cô nói.

Tổ Bạch lắc đầu:” Không đau, một chút cũng không đau. Chỉ cần có anh là không sao rồi”.

Anh đưa gò vào trán cô, giọng nói cứng chiều:” Em đã lớn như vậy, còn không biết chăm sóc cho mình.”, như nhớ ra điều gì đó anh lại nói:” Tại sao em lại ở đây?”.

Cô dựa vào lòng ngực anh, nhỏ giọng đáp:” Không có anh, em cảm thấy buồn chán. Liên bay về đây đổi gió”.

Mỹ Phượng cầm một giỏ hoa quả, vui vẻ chạy vào. Lại nhìn một màn ân ái này, cảm thấy hoa cả hai mắt.

“ Tổ, tổ đến không đúng lúc rồi”, cô cười gượng gãi gãi đầu.

“ Phượng lại đây. Anh ấy là Mặc Phong, người mà tổ đã kể với cậu”, Tổ Bạch cười nói.

Mỹ Phượng gật đầu, để giỏ hoa quả lên bàn. Đôi mắt to nhìn chằm chằm Mặc Phong như xem món đồ nào đó. Cô khàn giọng nói:” Mặc Phong, hy vọng anh sẽ không làm cho bạn tôi thêm đau lòng”.

Mặt anh bỗng lạnh đi nhiều phần, “ không làm cho bạn tôi thêm đau lòng”. Mặc Phong cười mỉa mai trong lòng. Anh nhìn Tổ Bạch yếu đuối, lòng lại không thể nói ra những câu vô tình. Tình yêu và thù hận cứ đan xen vào nhau, Mặc Phong luôn dằn vặt không cho mình quan tâm đến cô vậy mà hết lần này tới lần khác anh lại không thể kiềm lòng mình mà muốn quan tâm cô thêm.

“ Anh Mặc, anh có thể nói chuyện với tôi một chút không?”, Mỹ Phượng chạy theo Mặc Phong nói.

Mặc Phong nhướn mày nhìn cô gái trước mắt.

“ Tổ Bạch từng kể về anh cho tôi nghe. Cô ấy rất ít khi kể về một ai cho tôi, nhưng là người mà cô ấy đã nhắc đến thì chắc chắn là rất quan trọng”, Mỹ Phượng bước đi bên cạnh Mặc Phong.

“ Vậy thì sao?”, anh hờ hững đáp.

“ Anh Mặc, tôi không biết quan hệ giữa anh và Bạch Bạch là như thế nào. Tôi chỉ xin anh, nếu không thể cho cô ấy hạnh phúc thì đừng nên cho cô ấy hy vọng. Tổ Bạch, cô ấy không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài đâu.”, Mỹ Phượng dừng lại, hơi khom người nói:” Xin anh, hãy trân trọng cô ấy. Tuổi thơ của Tổ Bạch không mấy vui vẻ, tôi hy vọng anh sẽ mang đến cho cô ấy nhiều niềm vui”.

Mặc Phong đứng đó như bóng cây cao lớn, nhìn Mỹ Phượng. Anh không nói, chỉ yên tĩnh lắng nghe. Khi cả hai bước đến cổng lớn bệnh viện, Mỹ Phượng cười híp mắt nói:” Anh Mặc, Tổ Bạch rất yêu anh. Chỉ cần nhắc đến anh, cô ấy sẽ rất vui vẻ “.

Từ trên cao nhìn xuống, Tổ Bạch có thể nhìn thấy rõ các tòa nhà cao tầng phía dưới giống như một mô hình bé xíu. Cô mở to mắt nhìn ánh đèn lấp lánh ngoài đường.

“ Có vẻ bệnh nhân của tôi không buồn ngủ rồi”, giọng nói đùa giỡn vang lên.

Tổ Bạch giật mình nhìn lại, cô cười cười xua tay nói:” Tiên sinh, tôi xuất viện được chứ?”.

Tiên Ý kéo cái ghế, ngồi bên cạnh Tổ Bạch khéo léo gạt trái lê:” Không được. Cô xuất viện làm sao tôi nhìn thấy cô đây?”.

Tổ Bạch bất giác hơi ngượng, nói:” Đây có được xem là tỏ tình không?”.

“ Ha ha, chỉ sợ cô Bạch từ chối”, anh cười vui vẻ nói,

Tổ Bạch nhìn Tiên Ý, môi nhỏ mấp máy:” Anh tài giỏi lại đẹp trai như thế. Chỉ sợ không đến phiên tôi xếp hàng rồi”.

Tiên Ý đưa miếng lê cho Tổ Bạch, lau bàn tay sạch sẽ giọng nói trầm thấp rất êm tai vang lên:” Chỉ sợ trong lòng em sớm đã có người khác”.

Tổ Bạch nở nụ cười xinh đẹp, Tiên Ý ngây người nhìn nụ cười đẹp đến nao lòng của cô. Tổ Bạch cắn một miếng lê, vị rất ngọt.

“ Y Y, tôi gọi anh như vậy được không?”.

Tiên Ý hơi hóa đá, cuối cùng là đỏ mặt cúi đầu nhìn mũi chân:” Tùy em”.

Tổ Bạch vui vẻ ăn miếng lê còn lại, cô nhìn ra ô cửa sổ nói nhỏ:” Tôi yêu một người nhưng người ấy sẽ không thể yêu tôi. Nhưng mà, tôi lại không thể từ bỏ”.

Tiên Ý nhìn Tổ Bạch thương tâm, anh hỏi:” Tại sao lại không thể từ bỏ?”

Tổ Bạch nhìn vào đôi mắt đẹp của Tiên Ý, cặp mắt của anh rất đẹp giống như một cánh bướm e thẹn. Cô nói như lời thì thầm:” Tôi sợ, khi tôi vừa buông tay thì anh ấy sẽ quay lại. Tôi sợ chúng tôi sẽ đánh mất nhau.”, Tổ Bạch nhìn ngón tay lại nói:” Có phải tôi ngu ngốc lắm không? Tôi biết điều tôi lo sợ là vô ích nhưng thật sự tôi khôngđành lòng từ bỏ”.

Đêm thật tịch mịch.

6. Chương 6

“ Có hàng triệu lý do để em từ bỏ anh

Nhưng trái tim em vẫn khao khát những gì mà nó muốn”

Hôm nay, Tổ Bạch ra viện. Cô mặc chiếc váy thêu hoa dài tới đầu gối. Mái tóc đen được bím lên gọn gàng. Tiên Ý dìu dàng giúp cô ngồi vào xe đẩy, để thuận tiện đi lại tránh cho vết thương chưa lành lại cử động.

“ Cảm ơn anh “, cô cười như nụ hoa e ấp.

“ Là việc của tôi. Muốn ghi điểm trong lòng người đẹp thì phải hành động”, Tiên Ý nhìn Tổ Bạch đá lông nheo một cái.

Cô phì cười, thật là một người biết làm người ta vui vẻ.

“ Tổ Bạch “, Mặc Phong từ ngoài bước vào gọi tên cô.

Tổ Bạch thấy anh đến thì hơi ngạc nhiên, nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc:” Phong, sao anh lại đến vào giờ này?”.

“ Anh không thể đến đây sao?”, anh lạnh lùng nhìn người đàn ông trong chiếc áo blue.

Tổ Bạch le lưỡi:” Có thể chứ. Vậy anh giúp em mang hành lý ra đi“.

Mặc Phong bế cô lên, nhẹ nhàng đặt cô ngồi vào ghế phụ. Tổ Bạch nhìn anh không rời mắt, hôm nay anh thật lạ luôn ân cần, quan tâm cô.

“ Phong à”, cô gọi tên anh rất trêu mến.

“ Hửm?”, anh khó hiểu nhìn cô.

Bánh xe lăn bánh, Mặc Phong yên tĩnh lái xe. Tổ Bạch lại nghiêng đầu quan sát khuôn mặt điển trai của anh, cô nói:” Phong“.

“???”

“ Phong Phong”

Mặc Phong đen mặt lâu lâu sẽ quay sang nhìn cô.

Tổ Bạch cứ như vậy gọi tên anh “ Phong à “.

“ Sao vậy? “.

Cô lắc đầu, cười hạnh phúc:” Em thích gọi tên anh, chỉ đơn giản là gọi tên anh “.

“ Phong, Phong à....Phong ơi...”.

Mặc Phong hơi mỉm cười, tập trung lái xe. Tổ Bạch cứ nhìn anh như bảo vật, cô ước gì có thể nhìn ngắm anh như vậy, ước gì mỗi ngày đều có thể gọi tên anh. Cô có chút mệt mỏi, đã có lúc cô nghĩ sau này không được ở bên anh nữa, vậy thì chỉ cần cùng anh sống chung bầu trời, ở cùng một thành phố thôi, như vậy có lẽ đã đủ rồi.

“ Bạch Bạch, hôm nay tớ phải đi xem mắt“.

Tổ Bạch nhìn tin nhắn gửi tới, cô hơi ngạc nhiên liền nhanh tay bấm lại “ Chúc cậu may mắn“.

“ Oa! Tớ không muốn đâu. Nghe nói anh ta cao to, đen như than, hơi nhiều râu một chút nhưng mà rất giàu có nha“.

Tổ Bạch ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt, cô gọi cho Mỹ Phượng:” Cậu nói xem, người đó là cha chồng cậu à?“.

“ Không đâu, hôm qua tớ nghe lén họ nói chuyện đấy“.

“ Vậy cậu tính thế nào?“

“ À! tớ cũng không biết nữa”, Mỹ Phượng như trái bóng xì hơi nói.

“ Thôi đi, tớ thấy tốt nhất là cậu nên gấp rồi nói thẳng cho anh ta đi”, Tổ Bạch dịu dàng nói.

Mặc Phong không để ý, cứ mặc cô nói chuyện rất tự nhiên cúi người bế cô lên. Tổ Bạch vừa nói chuyện an ủi Mỹ Phượng vừa quàng cổ anh hưởng thụ sự ấm áp hiếm khi thấy của anh.

Mặc Phong đặt cô nằm lên giường, rồi kéo chăn đắp lên cho cô. Tổ Bạch cười đến hai mắt trở thành một vòng cong đẹp mắt, cô nín lấy bàn tay to lớn của anh, ánh mắt ướt át nói:” Em khát nước“.

Anh không nói, chỉ yên tĩnh cầm ly nước đến từ từ giúp cô uống hết ly nước mới thôi. Tổ Bạch uống một viên thuốc, rất nhanh sau đó cô liền đi vào giấc ngủ. Mặc Phong lặng lẽ ngồi bên cạnh nhìn cô say giấc. Anh vén một ít sợi tóc mai trên trán của cô, lúc ngủ nhìn cô rất giống con mèo nhỏ trông thật đáng yêu.

Hoàng hôn qua ô cửa sổ thật đẹp, thật yên tĩnh. Những chú chim nhỏ bay lượn trên bầu trời thật tự do. Tổ Bạch gối đầu lên tay ngắm nhìn khung cảnh bình yên ấy.

Điện thoại bỗng vang lên “ reng reng...”

“ Alo “, Tổ Bạch đáp.

“ Con về nước rồi à?“

“ Ừm, bố à! Khi nào bố rảnh?”

“ Có việc gì sao?”

“ Chỉ là lâu rồi không gặp bố nên muốn hẹn bố cùng ăn cơm thôi”, Tổ Bạch cười chua xót nói.

“ À!”, giọng nói có chút kéo dài.

“ Con cúp máy đây. Khi nào bố rảnh thì nhắn tin cho con biết“.

Mặc Phong đứng tựa người vào cánh cửa, đôi mắt đẹp nhìn cô. Tổ Bạch ngồi dậy mỉm cười nói:” Anh đứng đó khi nào vậy?”

“ Vừa nãy”, anh bước lại ngồi xuống bên cạnh cô. Đôi mắt phượng sâu thẳm nhìn Tổ Bạch lại nói:” Là người nhà gọi sao?”

Tổ Bạch gật đầu:” Là bố em“.

“ À“.

Mặc Phong ngồi trên chiếc ghế sofa, tập chung nhìn màn hình máy tính trước mắt. Tổ Bạch ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh. Cô yên tĩnh ngồi đọc cuốn sách mà Mặc Phong đưa.

Thời gian lặng lẽ qua đi, Tổ Bạch có chút mệt mỏi dựa đầu vào vai anh. Mặc Phong nhìn đồng hồ đã quá mười một giờ, nhẹ xoa đầu cô nói:” Mệt chưa? anh đưa em vào phòng ngủ?”.

Tổ Bạch lắc đầu nhỏ giọng nói:” Chưa, em muốn ngồi với anh“.

Mặc Phong khẽ cười:” Em ngồi à!”.

“ Ngồi cũng được, chỉ cần ở bên anh như vậy là đủ rồi“.

“ Phải không?”, bàn tay của anh lướt rất nhanh trên bàn phím, nhưng vẫn lắng nghe cô nói.

Cô gật đầu không do dự.

Anh hơi dừng lại, nói:” Vậy nếu như sau này, người anh cưới không phải em thì sao?”

“ Vậy thì để em làm người tình nhỏ của anh đi“.

Mặc Phong hơi nhếch lên nụ cười:” Không cần một danh phận sao?”.

“ Cần chứ”, cô hơi hỏ giọng nói” Là con gái ai rồi cũng mong muốn mình có một chỗ đứng thật vững chắc trong lòng đối phương. Được đứng bên cạnh nhau, được người người công nhận. Ai lại không muốn cơ chứ?”, cô hơi ngừng lại một chút nói” Nhưng là anh có thể cho em sao?”.

Mặc Phong hơi kinh ngạc, bàn tay có chút nắm lại.

Tổ Bạch cười có chút bi thương:” Cứ như bây giờ thì tốt rồi“.

7. Chương 7

“Nhắm mắt lại. Chỉ còn tiếng thở dài

Quay đầu nhìn lại. Đường xa hun hút”

Có một thứ tình yêu gọi là ngu ngốc. Một cuốn chuyện buồn đến da diết nhưng vẫn không thể kiềm lòng mà đọc từ trang này sang trang khác. Một ca khúc có thể lấy đi rất nhiều nước mắt nhưng vẫn cố chấp mà lắng nghe.

Tình yêu của Tổ Bạch cũng vậy. Rõ ràng là biết trước sẽ ra sao, nhưng cô vẫn cố tình như không biết, cố tình bước vào cuộc đời anh, cố tình yêu anh, rồi cố tình để bản thân mình bị tổn thương. Sự ngu ngốc ấy, cũng bởi vì cô quá cô đơn, quá lạc lõng. Cô thèm được yêu thương, thèm được che chở. Ngay từ khi còn

bé, cô đã khao khát được nằm trong vòng tay mẹ, ao ước được một lần nắm tay cha dạo trên một con phố nhỏ.

Hàng ngày đến trường, cô đều vui vẻ cười đến ngây ngô khi nhìn thấy các bạn bè cùng lứa có thể cười nói và nũng nịu bên gia đình. Cô rất muốn, rất rất muốn được như vậy.

Tổ Bạch bước xuống phố, con đường thật dài ở phía trước khiến tim cô có chút nghẹn lại. Đã ba tháng trôi qua, bây giờ chân cô cũng đã lành. Khoảng thời gian không dài nhưng cũng không ngắn ấy khiến cô biết rằng trong lòng cô anh chính là ma.

Cô hơi mỉm cười, dưới bầu trời xanh mát. Tổ Bạch đã vô thức nở một nụ cười có chút bi thương đến đau lòng. Cô yêu anh, mặc cho kết quả có ra sao điều mà cô có thể làm chính là ở bên anh. Mọi thứ anh làm đối với cô cho dù chỉ là lợi dụng, hay sự trả thù thì cuối cùng cô vẫn sẽ chấp nhận mọi thứ, chỉ cần đó là anh cho dù đau đớn đến mấy cô vẫn sẽ mỉm cười. Đơn giản là vì anh.

“ Mặc Phong, ba em nói khi nào rảnh anh hãy đến công ty ông ấy một chuyến”

“ Đã biết”.

Mặc Phong lạnh lùng ngồi nhìn chiếc điện thoại trên tay. Sự có mặt của người phụ nữ phía trước đối với anh chẳng liên can là mấy.

“ Phong? Tối nay anh rảnh không?”, cô gái đối diện có mái tóc ngắn ngang vai mỉm cười lấy lòng nói.

“ Có việc?”, Mặc Phong hơi nhướn mày hỏi.

Hạch Thi cười gật đầu, hơi nghiêng người về phía trước khiến cho chiếc áo vốn đã hở một nửa lại càng thêm hở gần như muốn phô hết ra ngoài.

“ Muốn mời giám đốc uống một ly với em được không?”

Mặc Phong cười như không cười, đôi mắt như có như không nhìn người phụ nữ phía trước. Phải nói rằng, người muốn leo lên giường anh nằm không phải là ít. Đối với những loại phụ nữ như vậy, anh không có hứng thú là mấy. Nếu không phải liên quan đến công việc thì anh sẽ không bỏ thời giờ để ngồi đây nói chuyện cùng cô ta.

Mặc Phong nhìn đồng hồ, trong đầu lại hiện lên hình bóng xinh đẹp của Tổ Bạch khiến bản thân không tự giác được mà nghĩ đến cô “ Không biết cô đang làm gì?”.

Tổ Bạch đang ngâm mình trong bồn nước nóng nhẹ nhàng “ hắt hơi”.

Mỹ Phượng nheo đôi mắt nhìn Tổ Bạch, giang manh nói:” Lão công nhà cậu có phải đang nhắc cậu không?”

“ Đương nhiên rồi. Có lẽ anh ấy đã nhớ đến phát điên rồi”, Tổ Bạch cười nói.

Mỹ Phượng làm bộ nôn ra “ Cho tôi xin đi “.

Tổ Bạch bật cười nhìn Mỹ Phượng, cô đưa tay đập mạnh xuống mặt nước khiến cho nước văng tung tóe. Mỹ Phượng vội che mặt, sau đó liền lặn xuống đáy bơi nhanh đến chỗ Tổ Bạch trả thù. Hai người cứ thế vui vẻ đùa giỡn đến quên giờ giấc.

Mỹ Phượng nằm gối đầu lên bụng Tổ Bạch thì thầm:” Cậu có hạnh phúc không?”.

Tổ Bạch hơi ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng qua chốc lát, cô đáp:” Tớ cảm thấy tớ rất hạnh phúc”.

“ Vậy thì tốt”, Mỹ Phượng giống như bà cụ non gật đầu nói.

“ Con nhỏ này, bữa nay lại còn ra vẻ người lớn nữa à!”, Tổ Bạch nhéo một cái lên má Mỹ Phượng, nghiêng rằng nói.

“ Tớ chỉ có cậu là bạn thân. Tổ Bạch nếu có gì hãy nói cho tớ biết. Tớ không chắc sẽ giúp được gì cho cậu. Nhưng chắc chắn chỉ cần cậu gọi tớ sẽ đến và ở bên lắng nghe cậu nói”, Mỹ Phượng nắm lấy bàn tay thon dài có chút yếu đuối của Tổ Bạch.

Tố Bạch gật đầu đáp:” Tớ biết rồi”.

Tố Bạch nắm chặt lấy bàn tay Mỹ Phượng, người bạn mà cô thương nhất, trân trọng nhất. Mỹ Phượng giống như một thiên sứ nhỏ được cử đến bên cạnh Tố Bạch. Tình bạn của họ cũng giống như búp măng từ từ lớn lên thành một cây tre cứng cáp mà dẻo dai.

“ Thanh xuân của chúng ta thật đẹp

Tớ đã từng hoài niệm về ngôi trường xưa ấy

Cậu đã ngồi bên tớ

Chúng ta đã từng cười đến ngáy đại

Điều tuyệt vời nhất của chúng ta

Thanh xuân cũng như cơn gió thổi qua

Cậu đã dạy tớ cách để trưởng thành hơn.....”

8. Chương 8

Mặc Phong ngồi trên chiếc giường rộng, anh mặc một chiếc áo phong màu đen, khuôn mặt hoàn mỹ giờ phút này có chút tà khí đến quyến rũ. Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn tài liệu bên cạnh, Tố Bạch nhẹ nhàng lau tóc giúp anh.

Căn phòng trong đêm thật yên lặng, Tố Bạch gục đầu vào vai anh. Mặc Phong quay lại nhìn cô, chỉ thấy Tố Bạch rất ngoan ngoãn không hề làm ồn có vẻ như cô rất tập trung nhìn cuốn sách trên tay. Anh đưa mắt nhìn cuốn sách trên tay cô, hơi mỉm cười nói:” Thích đọc tiểu thuyết đến vậy à?”.

Tố Bạch gật đầu, đáp:” Rất thích”

“” Nhật ký của em là anh?” hay lắm sao?”, Mặc Phong hơi tò mò hỏi.

“ Ừ “, cô cười ngọt ngào đáp.

Khung cảnh đô thị ngoài kia thật đẹp, khi màn đêm bao lấy thành phố to lớn ấy, ánh đèn đêm cùng dần thấp sáng lên một khoảng trời.

Tố Bạch rời giường bước đến bên chiếc bàn, cô mở một bản nhạc đã có lúc cô rất thích “ La Vie En Rose”.

“Quand il me prend dans ses bras

Qu’il me parle tout bas

Je vois la vie en rose

Il me dit des mots d’amour

Des mots de tous les jours

Et ça m’a fait quelque chose

Il est entré dans mon cœur

Une part de bonheur

Dont je connais la cause

C’est toi pour moi

Moi pour toi dans la vie

Tu me l’as dit, l’as juré, pour la vie

Et dès que je l’aperçois

Alors je sens en moi

Mon coeur qui bat” (Trích *)

“ Phong! Anh có từng nghe bài này chưa?”, Tổ Bạch nhìn Mặc Phong hỏi.

Mặc Phong lắc đầu.

Tổ Bạch hơi cười, một người cao ngạo lạnh lùng như anh làm sao có thể nghe những bản nhạc nhạt nhẽo như vậy đây.

Điện thoại bỗng vang lên. Mặc Phong bước ra ngoài nghe cuộc gọi:” Con nghe “.

“ Lương Vi về nước rồi “.

“ Vâng, ngày mai con sẽ đến thăm em ấy”. Mặc Phong đáp.

“ Ủ. Ta chỉ muốn nói cho con biết để con chuẩn bị trước”, giọng nói của ông vọng lại.

“ Vâng, con biết rồi”.

Tổ Bạch cầm một ly sữa cô đứng tựa người vào cánh cửa nhìn bóng lưng cao lớn đầy xa cách, lòng lại đau nhói. “ Mặc Phong nếu cuộc đời là một bộ phim, thì hãy để em là người viết kịch bản, còn anh chỉ cần hoàn thành tốt vai nam chính ấy”.

Mặc Phong quay lại, liền trông thấy Tổ Bạch một thân váy trắng tinh, mái tóc dài có chút đung đưa theo điệu nhạc, gương mặt xinh đẹp treo một nụ cười nhẹ. Anh bước lại, vòng tay ôm lấy eo cô trầm giọng nói:” Sao lại đứng đây?”. Tổ Bạch cười nâng ly sữa trên tay lắc lư trước mắt anh:” Tối giờ uống sữa rồi ông xã à!”. Anh hơi nheo mắt nhìn ly sữa, anh không thích sữa nhưng mà từ ngày có cô ở bên không ngày nào cô không bắt anh uống một ly sữa đầy.

Tổ Bạch hơi nghiêng đầu, đôi mắt đẹp nhếch lên. Mặc Phong ngửa đầu uống một hơi cạn, anh cười “ Được rồi chứ?”.

“ Tạm chấp nhận”, Cô hơi cười, quay lưng mang ly sữa đi, đôi môi hỏ lại nói:” Sau này, anh đều phải uống sữa đầy”. Mặc Phong nhìn bóng lưng cô lắc không hiểu sau khi nghe hai từ “ sau này”, tâm lại có chút khó chịu đến lạ thường.

Chú thích:

(*):”Cuộc đời màu hồng”

“Khi anh giang tay đón lấy em

Lời anh trao sao nhẹ nhàng

Là khi em thấy đời thật đẹp

Lời yêu thương thật dịu dàng

Những lời đó nói hằng ngày

và như có điều gì đó

Bước vào tim em

Như một phần của hạnh phúc

Từ đó em biết được vì sao

Bởi vì anh là của em

Em thuộc về anh trong đời này

Anh đã nói đã thề với cuộc sống rằng

Sẽ sớm thôi em sẽ nhận ra

Rằng sâu bên trong em

Có một trái tim vẫn đập “.

Tổ Bạch ngồi lặng lẽ trong một góc nhỏ của quán nước có nét cổ điển. Hôm nay, cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng kèm theo một vài họa tiết nhỏ ở cổ, váy đen ôm sát cơ thể thon gọn tạo nên một nét đẹp nhẹ nhàng mà ngọt ngào. Cô đưa mũi thưởng thức hương thơm của ly sữa mang hương vị sôcôla có chút ngọt lại có chút đắng như hòa vào nhau.

Thỉnh thoảng cô sẽ ngược mắt nhìn về phía bên kia, chiếc bàn được đặt cạnh ô cửa sổ với một khung cảnh hoàn toàn vui vẻ. Một cô gái với vẻ đẹp ngọt ngào cười đến mắt cũng thành một đường cong nhìn người đàn ông đối diện. Tổ Bạch gượng cười, cúi đầu uống một ngụm sữa trên tay.

Cô biết hôm nay anh sẽ gặp người con gái khác, biết trước là vậy nhưng lại không kiềm được mà đi theo anh. Hóa ra yêu một người lại không có tư cách để ở bên là như vậy. Chỉ có thể im lặng dõi theo, dù người đến trước là mình thì vai chính cũng chưa hẳn thuộc về mình. Cô ngốc như thế, sao có thể hiểu được tình yêu thâm lặng hóa ra lại sâu sắc như thế. Cô cho rằng mình mạnh mẽ nhưng sâu trong tim mình lại là những vết nứt đã khoét thành những lỗ khuyết không tròn vẹn như xưa.

Năm tháng trôi đi không phải trả tiền. Chỉ có thời gian quá khứ là phải trả giá.

9. Chương 9

“ Tổ Bạch?”.

Tổ Bạch ngồi yên lặng trong góc tối, Mặc Phong bước đến nhỏ giọng hỏi” Sao không bật đèn?”.

Cô không nhìn anh chỉ im lặng nhìn vầng trăng treo trên cao, nói:” Mặc Phong, em có chuyện muốn nói”.

“ Em nói đi “, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy bàn tay gầy yếu của Tổ Bạch.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu tựa biển xanh của anh, trái tim lại không ngừng run rẩy:” Em muốn giới thiệu anh với gia đình”.

Mặc Phong hơi sững người trong giây lát, đôi mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Tổ Bạch có thể cảm nhận được hơi thở rét lạnh của anh, cô nở một nụ cười chua xót trong bóng đêm:” Em muốn mẹ và bố biết người đàn ông em yêu xuất sắc như thế nào. Anh sẽ đi chứ?”.

“ Anh rất bận “, Mặc Phong không chút do dự đứng lên quay người bước đi bỏ lại cho cô câu trả lời đầy chán ghét.

Tổ Bạch cúi đầu, nước mắt cuối cùng rơi xuống. Ánh đèn đã tắt rồi, những giọt nước mắt đã không thể kìm nén được, cô thật sự đã bị tổn thương rồi. Cô đã quá tự mình đa tình rồi, vốn nghĩ rằng có lẽ anh cũng đã rung động với cô hóa ra là tự cô đã nghĩ nhiều rồi. Còn tưởng rằng trong tâm anh cô ít ra cũng có thể đứng ở góc nhỏ nào đó, thì ra ngay cả một chỗ để cô có thể nép vào cũng không có. Tổ Bạch đưa tay sờ lên trái tim chính mình, lắng nghe tiếng đập của sự tổn thương, đau đến khó thở.

Tổ Bạch gục đầu vào ô cửa kính, để mặc nước mắt tuôn xuống. Cô yêu anh ấy, nhưng dường như tình yêu của cô không thể chiếm lấy tim anh ấy. Cô mệt rồi, thật sự đã mệt rồi, là bản thân cô đã ảo tưởng rằng trong tâm anh ấy cô cũng đặc biệt như vậy, cho nên cô đã nghĩ một ngày nào đó anh cũng sẽ yêu cô nhưng cô đã sai rồi, anh ấy không yêu cô. Cho dù, có cố gắng hơn nữa anh ấy cũng sẽ không thể yêu cô.

Tiết trời hôm nay đã không còn trong xanh như hôm qua.

Những đám mây âm u lù lút kéo đến báo hiệu cho cơn mưa sắp đến.

Tổ Bạch mặc một chiếc đầm màu tím ôm sát cơ thể, làn da trắng hồng được tôn lên như viên đá quý. Cô bước đi vững chắc về phía cánh cửa cao lớn kia, tòa nhà cao ngút nằm độc lập giữa một khu vườn đầy uy quyền nhưng không kém phần lạnh lẽo. Cô bước vào không gian bên trong, miệng nở một nụ cười tuyệt sắc:” Đã lâu không gặp”.

Người phụ nữ cao ngạo phía trước thản nhiên ngồi uống trà, đến cả động tác uống trà cũng thật tao nhã. Tổ Bạch bước lại ngồi xuống đối diện với bà, tươi cười gọi một tiếng” Mẹ”.

“ Ai là mẹ của cô?”, Bà nhướn mày lạnh lùng nói.

“ Mẹ không nhớ con gái sao? Con là Tổ Bạch của mẹ mà?”, cô cười đáp.

“ Thứ cho tôi, loại nghiệt chủng như cô tôi không dám nhận làm mẹ”.

Tổ Bạch ngửa đầu cười lớn “ Nghiệt chủng?”. Cô tựa người vào ghế sofa, đôi mắt xinh đẹp nhìn Hà Cự:” Đã lâu như vậy, mà mẹ vẫn thể gọi con một tiếng Bạch sao? “.

Hà Cự khinh thường nói:” Nghiệt chủng chính là nghiệt chủng, có nằm mơ cũng chẳng thể nào hóa người”.

“ Thì ra là vậy. Con là nghiệt chủng vậy người sinh ra con tính là gì đây? Tạp chủng sao?”, Tổ Bạch nở một nụ cười đẹp đến mê hoặc.

Hà Cự tức giận đứng lên, đôi mắt vì tức giận mà đỏ lên chỉ tay về phía Tổ Bạch quát:” Mày cút khỏi nhà tao. Đồ nghiệt chủng như mày có tư cách gì mà nói tao”.

Tổ Bạch đứng bật dậy:” Hở mẹ còn không ăn thịt con. Bà là mẹ vậy mà đến cả con mình cũng không muốn nhìn. Bà nghĩ tôi muốn sinh ra làm à? Có bao giờ bà coi tôi là con chưa? Bà chỉ biết có bản thân mình. Suốt thời gian qua, tôi đã nuôi biết bao hy vọng về tình mẫu tử đây? Cuối cùng, tôi cũng đã ngộ ra một điều”, Tổ Bạch dừng lại, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Hà Cự giọng nói như tiếng chuông nhẹ nhàng mà sâu lắng vang lên:” Ngay cả ông ngoại và bà ngoại, bà còn chưa một lần nhìn đến thì nói gì đến lượt tôi. Sai lầm lớn nhất của họ là sinh ra một đứa con ích kỷ như bà, còn tôi sinh ra đã sai vì có một người mẹ chẳng ra gì như bà”.

Hà Cự giận đến run người, bàn tay chỉ về phía Tổ Bạch lại chẳng thể nói nên câu. Trơ mắt nhìn Tổ Bạch rời đi.

Cô bước đi đầy kiêu ngạo nhưng chỉ có bản thân cô mới hiểu, giờ phút này cô có bao nhiêu là tủi nhục. Con mưa cuối cùng cũng rơi xuống trên đầu cô, đôi chân một lần nữa lại lẻ loi bước đi trên con đường dài thưa thớt. Con mưa đầu mùa thật lạnh nhưng lòng cô còn lạnh hơn cả thời tiết.

“ Mặc Phong, em có thể mượn áo của anh sao?”, cô gái ngọt ngào hỏi.

“ Ừ, đừng để bị cảm lạnh. Người em cũng ướt hết rồi, mau thay đi”, Mặc Phong gật đầu dịu dàng nói.

Con mưa đầu mùa vậy mà lại dai dẳng không dứt, cứ ào ào kéo đến không buông. Mặc Phong nhìn thời tiết có chút lạnh nhạt, Tổ Bạch nói hôm nay cô có việc không biết bao giờ thì về. Có lẽ, đã đến lúc rồi.

Cánh cửa vốn đứng yên, một lần nữa lại được mở ra. Tổ Bạch một thân chật vật bước vào, cô đưa mắt nhìn đôi giày của phụ nữ xuất hiện trong nhà tim có chút nhói lên. Cô vừa bước vào phòng liền trông thấy cô gái hôm trước, Lương Vi mặc một chiếc áo sơ mi của Mặc Phong rộng thùng thình, đôi chân thon dài tự nhiên bước đi trong phòng. Đường như cảm nhận có người đang nhìn mình Lương Vi quay lại nhìn thấy Tổ Bạch có chút ngạc nhiên.

Tổ Bạch thản nhiên bước tới gật đầu chào Lương Vi, hơi mỉm cười nói:” Em là em gái của Mặc Phong? Chị có nghe anh ấy nói qua”.

Lương Vi hơi sững lại, đánh giá Tổ Bạch. Rất đẹp, người phụ nữ này mặc dù một thân chật vật vì dầm mưa nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp của bản thân. Trong lòng lại dâng lên một chút ghen tỵ, cô mỉm cười nói:” Có lẽ chị nhầm rồi, tôi là vợ tương lai của anh ấy”.

“ À, là vợ tương lai. Không phải cũng chỉ là tương lai thôi sao?, Tổ Bạch tỏ vẻ đã hiểu bước ngang qua người Lương Vi không để ý đến cô nữa.

Lương Vi có chút tức giận quát lên:” Cô làm gì vậy?”.

“ Tất nhiên là thay đồ rồi”, Tổ Bạch thản nhiên đáp.

“ Ai cho phép, đây là nhà của Mặc Phong”.

Tổ Bạch nhún vai:” Tôi là người ở bên anh ấy, hằng ngày và hằng đêm “.

Lương Vi tức giận bước đến định tát cho Tổ Bạch một cái lại bị Tổ Bạch đưa tay nắm lấy hất ra xa không cần thận ngã xuống nền.

Mặc Phong nghe tiếng cãi nhau lên biết có chuyện xảy ra, lúc chạy đến lại nhìn một màn này. Hàng chân mày hơi nhăn lại khó chịu, anh đỡ Lương Vi đứng dậy nhìn Tổ Bạch nói:” Em làm gì vậy?”.

Cô nhếch môi hơi cười nhìn anh, không đáp tiếp tục mở tủ lấy đồ. Bây giờ, cô có nói gì cũng vô ích thôi. Trong mắt anh cũng chỉ có hình ảnh cô đẩy ngã người con gái yếu đuối kia, làm gì tới lượt cô được yếu đuối đâu.

Lương Vi ngại ngùng nói:” Không phải do chị ấy là em bất cần thôi”.

Mặc Phong lạnh lùng nhìn Tổ Bạch:” Em không muốn nói?”.

“ Anh muốn em nói gì?”, Tổ Bạch cười bước đến phòng tắm hơi nghiêng đầu lại nói:” Nói rằng anh đưa gái điếm về nhà à? Ông xã”.

Lương Vi thoáng hiện lên tia giết người. Mặt cúi thấp bàn tay nắm lấy ống tay áo của Mặc Phong, giọng nói nhỏ như tiếng mũi kêu:” Bỏ đi, em không sao”.

Mặc Phong siết chặt nắm đấm, tức giận nhìn người gây ra chuyện vẫn thản nhiên như không kia.

“ Em ra ngoài đi. Anh có chuyện muốn nói riêng “.

Lương Vi gật đầu.

Tổ Bạch bước ra ngoài, làm như không có việc gì thờ ơ bước ngang qua người Mặc Phong. Anh nắm lấy tay cô kéo lại, trầm giọng:” Tổ Bạch”.

“ Sao? Anh muốn ăn cơm à?”, cô vô tội chớp mắt nhìn anh hỏi.

“ Chúng ta chia tay đi. Sau này, em không nên đến đây nữa. Lương Vi là người anh sẽ cưới làm vợ”.

Tổ Bạch cười có chút bí ẩn:” Thế nên ý anh là em đừng làm phiền anh nữa?”.

“ Giữa chúng ta vốn dĩ chẳng có quan hệ gì”, Mặc Phong lạnh lùng nói anh lấy trong ví ra một cọc tiền để lên giường “ Số tiền này em cứ lấy mà xài coi như trả công thời gian qua”.

Câu nói” chẳng có quan hệ gì” hóa ra từ miệng người mình yêu nói ra lại khiến người ta cảm thấy đau đến như vậy. “ Trả công?” trong mắt anh cô tính là gì đây? Một con điếm không hơn không kém à?. Đây là cách mà anh trả thù cô sao? Sỉ nhục cô, chà đạp cô như vậy anh sẽ thỏa mãn chứ?.

Tổ Bạch cúi đầu nhìn số tiền anh cho cô mà bật cười. Tình yêu là thứ vừa thực dụng vừa mong manh. Đối với anh cô là một thứ đồ chơi rẻ tiền đến như vậy, trong tâm trí anh cô cũng chỉ đáng giá đến vậy thôi.

“ Nếu em nói không thì sao?”, Tổ Bạch nhìn Mặc Phong cười như không cười nói.

Mặc Phong khó hiểu nhìn nụ cười của cô, lòng có chút bức bối không nguôi.

Tổ Bạch lấy vali từ tốn xếp đồ vào vali, vẫn cười nói vui vẻ cứ như người bị đuổi đi không phải là cô.

“ Phong, sau này em có thể gặp anh không?”

“ Tùy em”, anh lạnh lùng đáp.

Cô vui vẻ gật đầu, nói tiếp:” Anh lấy giúp em cuốn tiểu thuyết đang kia đi”.

Mặc Phong nhìn cuốn tiểu thuyết mà Tổ Bạch thường hay đọc mang đến cho cô. Anh không hiểu, có lẽ rất lâu sau anh sẽ biết tại sao cô lại thường xuyên xem cuốn tiểu thuyết ấy. Cuốn tiểu thuyết tưởng chừng như nhạt nhẽo hóa ra lại là cả một cuộc đời của một người.

“Mưa rơi đều đều

Như phản ánh những nỗi đau của em

Âm nhạc thật yên lặng, hay đó là tình yêu?

Từng bước anh xâm chiếm trái tim em

Em đã đánh mất chính mình khi yêu anh

Tình yêu sâu đậm, tình yêu chân thật

Nhưng anh vẫn không chấp nhận

Ngay chính lúc anh nói câu chia tay

Em không quan tâm đến những vết thương trong lòng mình

Chỉ lo lắng rằng ai sẽ ở bên cạnh anh

Tình yêu sâu đậm, tình yêu chân thật hơn bất cứ ai

Nhưng bây giờ chỉ còn mình em cô đơn

Gió mưa xin đừng lau khô nước mắt em

Dù thế nào, anh vẫn là người em yêu nhất

Dù thế nào, em vẫn là người yêu anh đậm sâu

(Trích từ bài hát “ đã chính sửa “)

10. Chương 10

Trong căn phòng với những họa tiếu độc đáo, lấy màu hồng làm chủ đạo. Chiếc giường ngang nhiên nằm ở giữa phòng, Tổ Bạch nằm im lặng trên giường, gương mặt tái nhợt có chút mệt mỏi.

Mỹ Phượng dùng chiếc khăn ẩm lau khắp người cho Tổ Bạch, có vẻ như cơn sốt vẫn không ngừng tăng nhiệt.

“ Tiên Y, làm phiền anh một chuyến đến nhà tôi rồi. Tổ Bạch không được khỏe “.

“ Nhiều lúc tình cảm cũng chỉ là một chuyện của một người”.

Tổ Bạch cười gượng gạo, nói:” Xin lỗi. đã làm cậu lo lắng”.

“ Con nhỏ này,cậu cảm thấy thế nào rồi?”

Tổ Bạch gật đầu “ Tổ khỏe hơn nhiều rồi”.

“ Thức ăn tới rồi đây”, giọng nói nam tính vang lên.

Tổ Bạch hơi cười nhìn người đàn ông dẫn trai trước mắt, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quân tây thẳng tắp,tôn lên đôi chân của anh. Tiên Y bưng chén cháo đến ngồi xuống bên cạnh, nhẹ thổi hơi nóng của cháo. Tổ Bạch đưa tay tiếp lấy chén cháo cười nói “ cảm ơn”.

Mỹ Phượng cười tíu mắt, vỗ đầu Tổ Bạch nói:” Ngoan! Ăn hết chén cháo này đi”.

“ Em vẫn ổn chứ?”, Tiên Y nhẹ nhàng hỏi một câu.

Chỉ cô mới hiểu được một câu “ Em vẫn ổn không “ này của Tiên Y là ý gì?. Anh không hỏi cô có khỏe không, mà lại hỏi cô có ổn không. Điều này khiến cho cô cảm thấy mình được an ủi hơn nhiều, ít ra vào giờ

phút này cô còn có một người bạn thân chăm sóc và một bạn không hẳn là thân quan tâm. Tổ Bạch cười gượng đáp” vẫn ổn”.

Mỹ Phượng nhìn hai người như hiểu ra gì đó liền nói:” Tớ ra ngoài một chút”.

Tiên Y nhìn bóng lưng rời đi của Mỹ Phượng liền nói:” Hai người cãi nhau sao?”.

Tổ Bạch lắc đầu, nụ cười chế giễu hiện rõ trên môi:” Làm gì có quyền để cãi nhau đâu?”.

“ Vậy là ý gì?”.

“ Giữa em và anh ấy vốn là như vậy. Không có bắt đầu thì làm gì có kết thúc.”, cô buông bát cháo chén tay xuống, nói tiếp:” Anh ấy sắp cưới vợ rồi “.

Tiên Y hơi kinh ngạc, anh rót một cốc nước đưa cho cô quan tâm hỏi:” Cho nên?”.

“ Cho dù em có là người đến trước thì đã sao? Người anh ấy yêu không phải là em. Kể đến trước cuối cùng cũng trở thành người thứ ba mà thôi”, cô nhận cốc nước Tiên Y đưa tới giữa đầu uống một hơi.

Tiên Y thở dài nhìn Tổ Bạch:” Đừng cố chấp như vậy cô bé”.

“ Em từng nói: em sợ, khi em vừa buông tay thì anh ấy sẽ quay lại. Em sợ chúng em sẽ đánh mất nhau.Em sợ lỡ như anh ấy yêu em thì sao”. Tổ Bạch cúi đầu bàn tay không tự giác đã cắm sâu vào da thịt “ Tất cả cũng chỉ có mình em ôm ảo tưởng mà thôi”.

Hóa ra cô vẫn không thể từ bỏ. Giữa cô và anh giống như có một bức tường ngăn cách, anh đã khóa chặt trái tim của mình. Anh ở gần ngay trước mắt lại như xa tận chân trời. Cô muốn vươn tay với lấy lại nhận ra mình không thể. Cô bưng bình ở bên anh, chấp nhận gặm nhấm nỗi đau trong lòng,cũng cam tâm để anh tổn thương chỉ để nhìn thấy anh mỗi ngày.

“ Hãy quên anh ta đi”, Tiên Y nắm lấy bả vai của Tổ Bạch nói.

Tổ Bạch nhìn vào đôi mắt đẹp của Tiên Y, cô cảm thấy hốc mắt cay xè,nhẹ lắc đầu đáp:” Em đã quên mất cách để quên một người rồi”.

“ Cô bé ngốc này, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy”, Tiên Y ôm cô vào lòng nhẹ giọng nói.

Tổ Bạch không kìm nén nữa, cô gục vào lòng người đàn ông hết lần này đến lần khác quan tâm cho cô. Nước mắt cứ vậy mà rơi xuống nhạt nhòa.Trái tim vốn đã không nguyên vẹn lại chồng chất thêm những tổn thương do mình cất chứa trong lòng. Cô không sao quên được ánh mắt nồng nhiệt của anh ,cô thà rằng quên đi cách để quên một người cũng chấp nhận bị anh trói buộc.

Mùa mưa cuối cùng đến, những cơn mưa rào cứ đua nhau bao vây cả thành phố. Tổ Bạch đưa tay hứng những giọt mưa ngoài hiên, trong đầu lại hiện lên hình bóng của người mình yêu. Cô nhớ đến lúc anh mỉm cười nhìn cô, nhớ tới cái ôm ấm áp của anh...

Thật ra yêu một người mang đến cho người ta rất nhiều cảm giác. Là vui buồn, là chia ly, cảm nhận được giọt nước mắt của hạnh phúc và cả khổ đau. Có một số thứ chúng ta sẽ chẳng thể nào nắm lấy được, đôi khi mất đi một thứ gì đó thì người ta mới biết quý trọng.

Tổ Bạch cúi đầu nhìn giọt nước còn đọng trên bàn tay nhỏ giọng thì thầm “ Ước gì mỗi chuyện có thể quay lại từ đầu , bắt đầu như: Tên của anh là gì?” như vậy thật tốt.

“ Bạch, cậu đang giấu tớ chuyện gì đúng chứ?”, Mỹ Phượng khoanh tay trước ngực, nhìn Tổ Bạch đang thần thờ hỏi.

“ Không có gì to tát cả”, Tổ Bạch đáp.

“ Nói đi “, Mỹ Phượng nắm tay Tổ Bạch lôi vào trong phòng thẩm vấn.

“ Có phải hai người có chuyện rồi không? Tớ không thấy cậu liên lạc với anh ta nữa?”.

“ Tớ và anh ấy chẳng có gì cả”, Tổ Bạch cười đáp.

“ Cái gì? Thế nào mới là có gì?”, Mỹ Phượng trợn mắt hỏi.

“ Bên tình bên nguyện, cuối cùng là có chút day dưa vì tình một đêm mà thôi”. Cô thản nhiên nói, tay lại mở cuốn tiểu thuyết ra xem.

Mỹ Phượng tức đến phun khói,nói:” Cậu, cậu....muốn tớ điên lên mới được à?”.

Tổ Bạch làm ngơ không biết, tiếp tục xem cuốn tiểu thuyết trên tay.

“ Cậu được lắm Tổ Bạch”.

“ Mỹ Phượng, có một số chuyện muốn cưỡng cầu cũng không được. Nhất là thứ không thuộc về mình. Tớ và anh ấy, đã định sẵn là huir duyên vô phận rồi. Nói không chừng ở một không gian song song khác, bọn tớ đang rất hạnh phúc thì sao?”. Tổ Bạch nhìn cuốn tiểu thuyết sâu lắng nói.

Mỹ Phượng im lặng nhìn Tổ Bạch, người con gái với vẻ ngoài mạnh mẽ mà kiêu ngạo ấy luôn tạo cho mình một lớp vỏ cứng ngắc chỉ để bảo vệ chính mình mà quên mất bản thân mình thật ra yếu đuối như thế nào.

Mỹ Phượng bước đến nói:” Cậu nên tâm sự với tớ. Đứa ngốc này, đừng tự mình chôn vào lòng có được không?”.

Tổ Bạch khép cuốn sách trên tay lại, mỉm cười yếu ớt đáp:” Tớ biết “.

11. Chương 11

“ Are you ready???”

Tiếng la hét đồng loạt vang lên. Mọi người như say mê chìm vào thế giới của riêng mình. Những cô nàng sexy cổ gẳng khoe vòng eo thon gọn của mình lác lư như một con rắn giữa đám người xung quanh. Tiếng nhạc hòa vào tiếng la hét tạo nên một không khí đầy náo nhiệt. Ánh đèn lập lòe, đủ mọi sắc màu xoay vòng trên không.

Tổ Bạch ngồi im lặng trong góc khuất, một thân vấy đen ôm lấy cơ thể gợi cảm. Mái tóc dài được uốn xoắn nhẹ thả tung sau lưng lại tăng thêm phần quyến rũ. Đôi môi anh đào hé mở,một luồng khói trắng được phun ra không gian lại thêm vài phần mờ ảo đến mị hoặc.

Mỹ Phượng lườm cô một cái, nâng ly rượu uống cạn nói:” Tớ đưa cậu đến đây để giải trí chứ không phải để cậu ngồi lý ở đây”.

“ Biết rồi, biết rồi”, Tổ Bạch cười quyến rũ đáp.

Cô đứng lên, tay vẫn cầm điều thuốc. Môi nở một nụ cười như có như không, ánh mắt nhìn về phía trước như nhìn thấy con mồi của mình. Mỹ Phượng há hốc nhìn theo lại bắt gặp một người đàn ông đẹp đến hoàn mỹ vẻ đẹp lạnh lùng xa cách lại có chút tà đạo mà người đó không ai khác chính là Mặc Phong. Còn người phụ nữ đi bên cạnh có lẽ là vợ sắp cưới mà Tổ Bạch đã nói, cô ta trông cũng có vài phần tư sắc, mái tóc ngắn,thân hình cũng bình thường nếu so với Tổ Bạch một góc cũng chưa chắc đã bằng. Mỹ Phượng khinh thường “hừ “ nhẹ một tiếng.

Giống như sinh ra đã là của nhau vậy, cho dù có hàng trăm người ở đây, cho dù không cố ý tìm kiếm nhau thì họ cũng có thể vô thức mà nhìn thấy nhau. Mặc Phong nhìn Tổ Bạch đứng giữa một đám người, lòng lại dâng lên một chút khó chịu. Cô luôn nổi bật như vậy, cho dù là đứng trong bóng đêm hay chen lẫn giữa đám đông vẫn không thể mất đi vẻ hấp dẫn người khác.

Đây là lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau sau lần chia tay ấy, Tổ Bạch tươi cười đến xinh đẹp đưa tay vẫy gọi:” Hi!”.

Lương Vi cười khan một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét. Tổ Bạch cười khẩy, tao nhã hút điều thuốc trên tay đôi mắt đa tình nhìn Mặc Phong thả làn khói trong miệng, nói:” Ông xã à, đã lâu không gặp”.

Mặc Phong nhìn cô nhưng không đáp.

Tổ Bạch cười như không để ý, bàn tay thon dài phải nhẹ lên vai Lương Vi ghé sát vào tai cô nói:” Người đàn ông của tôi cho cô xài có tốt không?”.

Lương Vi tức giận hất tay Tổ Bạch ra:” Cô vô sỉ”.

Mỹ Phượng bước đến, nhếch môi đánh giá đối phương:” Thì ra thẩm mỹ của giám đốc Mặc là như vậy”. Cô nghiêng đầu nhìn Lương Vi hơi gật gù thì thầm” Là xấu như vậy”.

Lương Vi tức đến muốn giết người, nếu không phải Mặc Phong đang đứng bên cạnh có lẽ cô đã tát cho ả một cái.

Mặc Phong chỉ im lặng nhìn Tổ Bạch, giờ phút này chỉ có anh mới biết được lòng anh sớm đã loạn thành một mớ tơ vò rồi. Chỉ cần nơi nào,cô xuất hiện anh sẽ không thể kìm nén được mà nhìn về nơi đó.

Vốn là im lặng, Mặc Phong lại mở miệng nói:” Em không nên đến đây”.

“ Sao? Anh có thể đến mà Tổ Bạch thì không à?”, Mỹ Phượng chán ghét nhìn Mặc Phong:” Anh thì có quyền gì chứ”.

Tổ Bạch mỉm cười, tựa người vào cây cột bên cạnh giống như một khán giả đang xem phim vậy. Thỉnh thoảng cô lại nhả một luồng khói hư ảo, ánh mắt vô hồn nhìn về nơi nào đó.

“ Bỏ đi Mỹ Phượng, chúng ta đi”, Tổ Bạch quay người rời đi.

Mặc Phong nhìn theo bóng lưng đang dần biến mất trong đám đông, không hề do dự một phút nào liền đuổi theo. Lương Vi kinh ngạc nhìn bàn tay trống không của mình, anh vậy mà bỏ rơi cô để chạy theo tình cũ của mình. Bàn tay nhỏ nhắn nắm đến móng tay cũng cắm vào da đến rỉ máu.

Mỹ Phượng chưa rời đi, cô vui vẻ nhìn Lương Vi giống như sự hả hê khi người khác gặp nạn. Cô bước một bước đến gần Lương Vi, kiêu ngạo nhìn người con gái tưởng như cây kẹo ngọt hóa ra là một con rắn độc:” Thật tội nghiệp làm sao”.

Lương Vi căm phẫn nhìn Mỹ Phượng trước mắt, môi mím như nghiền răng nghiền lợi nói:” Thì ra là bạn của một con diêm không hơn không kém”.

“ Ha ha” Mỹ Phượng cười to chế nhạo Lương Vi nói:” Cô nói sao cơ? Ở đây ồn quá tôi nghe không rõ?”.

Lương Vi tức đến dậm chân:”Cô..”

“ Sao cơ? Cô nói cô là diêm à?”, Mỹ Phượng khó tin tròn mắt nhìn Lương Vi. Khẽ lắc đầu, nói tiếp:” Thì ra là gấm rách “.

Lương Vi nghiền răng, nâng tay tát về phía Mỹ Phượng tay chưa hạ xuống đã bị một dòng nước nóng nực mùi cồn đổ từ trên đầu chảy xuống, Mỹ Phượng vội che miệng cười đến hoa bay nói:” Xin lỗi, là tôi không cẩn thận làm đổ lên người cô rồi”.

“ Mày...”, Lương Vi chỉ tay về phía Mỹ Phượng quát.

Mỹ Phượng lại làm vẻ vô tội nói:” Để tôi giúp cô coi như lời xin lỗi”, bàn tay trắng trẻo lại nâng lên, một chai rượu vang đỏ cứ thế mà chảy ngược xuống từ đầu đến người Lương Vi.

Mỹ Phượng hài lòng nhìn bộ dạng lem nhem, ướt sũng của cô ta mới hài lòng gật đầu rời đi.

Tổ Bạch ngồi im lặng trên ở trạm xe buýt, cô cúi đầu nhìn mặt đất bỗng mỉm cười nói:” Em biết anh sẽ tìm được em mà”.

Mặc Phong nhìn cô một lúc lâu mới nói:” Làm sao em biết là tôi?”.

Cô ngửa đầu nhìn anh:” Bởi vì trong hàng vạn người đó họ chỉ bước đi trên mặt đất, chỉ duy nhất có anh là dẫm lên tim em”.

Mặc Phong hơi ngẩn người nhìn đôi mắt ướt át của cô. Anh đứng lẳng lặng ở đó, trong màn đêm đôi mắt của cô giống như vì sao đơn độc lẻ loi mà yếu ớt đứng đó.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, miệng lại thì thầm:” Anh không thể yêu em sao?”.

“ Đáp án này không phải em biết rồi sao?”, anh lạnh lùng đáp.

Cô cười đắng chát, nói:” Em biết, anh không yêu em. Nhưng anh có biết điều gì khiến em kiên trì đến tận bây giờ không?”, đôi mắt có chút bi thương nhìn người đàn ông cô yêu đến đau lòng “ Đó chính là lẽ như...”, cô đứng dậy bước đến gần anh, bàn tay thon dài vuốt ve gương mặt hoàn mỹ ấy “ Lẽ như anh yêu em”.

Mặc Phong cảm nhận được trái tim mình nhói đau đến lạ thường. Cảm xúc mà chính anh cũng không hiểu ra được là tại sao. Đến với cô là sự lợi dụng, ngay từ đầu là một âm u để trả thù. Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại muốn bao dung,che chở cho cô.

Tổ Bạch hơi vươn lên, đặt lên môi anh một nụ hôn sâu. Dưới ánh đèn đường hắt hiu, bóng dáng hai người lại im lặng in lên mặt đất.

Cô biết yêu anh, con đường phía trước sẽ rất nhiều đau khổ. Nhưng so với nỗi đau không gặp được anh, cô thà rằng chịu đựng nỗi đau khi gặp anh. Cô đến để gặp anh, đây cũng chính là câu trả lời của cô. Số phận đã định sẵn cho bọn họ là như vậy, yêu nhưng cũng không hẳn là yêu, có thể nhìn thấy nhau nhưng lại không thể ở bên nhau.

Tình yêu là nỗi đau day dứt mà cô và anh phải nếm trải. Thì ra thứ gọi là duyên phận chẳng qua cũng chỉ là món nợ phải trả mà thôi. Giữa hai người họ là câu chuyện sớm đã không hồi kết.

Thực ra những mối quan hệ không có tình cảm chỉ cần buông là dứt thôi, nhưng nếu thực sự đã động lòng khi muốn rút lui phải cần rất nhiều dũng khí và vô số lý do để thuyết phục chính mình, cho đến cùng vẫn không tìm chế được mà thường xuyên nhớ về người đó, đến hận cũng không nỡ hận.

12. Chương 12

Chào đón ngày mới bằng một cơn mưa rào, thời tiết có chút se lạnh và ẩm ướt. Sau cơn mưa không hẳn cầu vồng đã xuất hiện.

Tại một căn phòng kính khắp nơi là hoa và lá, cây cỏ được bao phủ rất cẩn thận, giữa căn phòng là một bộ bàn ghế bằng gỗ rất đơn giản. Mặc Tú ngồi trên chiếc xe lăn, vui vẻ kể chuyện.

“ Từ lúc còn bé, nó đã rất lạnh nhạt rồi “.

“ Cháu còn tưởng anh ấy giống bác trai cơ đấy”, Tổ Bạch cười đáp.

Mặc Tú xua tay, lắc đầu cho ý kiến:” Nào có, ta từ bé đã hoạt bát. Chẳng hiểu sau lại sinh ra đứa suốt ngày mặt than như nó”.

Hai người cứ vô tư trò chuyện, trông họ giống như một gia đình hòa thuận vậy. Tổ Bạch lễ phép ngồi xoa bóp đôi chân đã bị liệt của ông, lắng nghe ông kể chuyện ngày xưa, lâu lâu cô sẽ xen vào vài câu.

“ Cậu Mặc”, quản gia hơi cúi đầu nói.

Mặc Phong cởi bỏ áo vest, vừa đi vừa nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ hỏi:” Ông ấy đâu?”

“ Đang ở vườn hoa nói truyện với cô Bạch ạ”.

Mặc Phong hơi dừng bước, đôi mắt phượng khẽ nheo lại “ Chú nói là ai?”

“ Là Bạch tiểu thư. Tổ Bạch “.

Phút chốc người anh tỏa ra đầy sát khí, Mặc Phong bước nhanh về phía trước. Làm sao cô có thể đến đây?. Trong đầu Mặc Phong lại hiện lên vô số câu hỏi.

Tổ Bạch vừa đứng lên, đẩy xe lăn của Mặc Tú ra ngoài. Hai người còn chưa ngưng cười đã trông thấy Mặc Phong đứng ở ngoài.

“ Con về rồi à? Lại đây để ta giới thiệu với con”, Mặc Tú cười vẫy tay với Mặc Phong kêu anh bước tới.

Tổ Bạch nhìn vẻ mặt hận không thể ăn tươi nuốt sống cô của anh chỉ có thể gượng cười một tiếng.

“ Ai cho phép cô đến đây?”, Mặc Phong gần từng chữ.

“ Em chỉ muốn đến thăm bác trai một chút”, Cô cúi đầu đáp, tay vịn vào xe lăn đã sớm đổ một tầng mồ hôi.

“ Cô có tư cách gì để vào đây? Muốn dụ dỗ cả ông ấy à?”.

Tổ Bạch cảm thấy vị đắng đang lan khắp cơ thể mình, anh nói “ cô có tư cách gì?”. Hóa ra, đến cả tư cách anh cũng không muốn cho cô.

Mặc Tú kinh ngạc nhìn một màn đối thoại của hai người, trầm giọng nói:” Mặc Phong, đây là khách của ta. Sao con có thể nói như vậy?”.

Mặc Phong khinh thường, nhếch môi nhìn Tổ Bạch:” Khách? Bố đã quá xem trọng cô ta rồi”. Anh bước tới, nắm lấy tay cô lôi nhanh ra ngoài giống như cô là một thứ rác dơ bẩn mà anh chỉ muốn nhanh chóng tống ra ngoài.

Anh không hề dịu dàng nữa, ánh mắt nhìn cô cũng khác rồi. Mặc Phong đẩy cô ra ngoài, huôn mặt lạnh lùng nói:” Đừng bao giờ đến đây nữa. Tôi không muốn thấy cô ở đây”.

“ Tại sao, em không được đến đây?”, Tổ Bạch bướng bỉnh hỏi.

“ Cô muốn biết tại sao? “, Mặc Phong cười lạnh.

Tổ Bạch nhìn Mặc Phong, trái tim đau đến thắt lại. Làm ơn đừng nói những lời tàn nhẫn như vậy.

“ Giữa tôi và cô sớm đã không có quan hệ. Tôi chỉ là muốn chơi đùa với cô một chút, vậy mà cô lại cho đó là tình yêu? “.

Tổ Bạch bất lực, nở một cười đẹp đến đau lòng. Giống như cánh hoa đang dần tan biến trong không khí. Cô quay lưng rời đi, nước mắt cuối cùng cũng lăn dài trên má. Cô cảm thấy vị tanh tanh của máu đang hòa vào nước mắt. Tổ Bạch đưa tay quệt một cái thì ra là máu thật, cô lấy chiếc khăn trong túi nhẹ nhàng lau đi vệt máu. Đã lớn như vậy, còn chảy máu cam cô cười yếu ớt bước đi trên con đường thưa thớt.

Tại sao ông trời lại mang cô đến thế giới này? Ngay từ khi sinh ra đã bị bỏ rơi, bị ghẻ lạnh. Đến khi lớn lên, muốn yêu một người lại trở thành giấc mộng xa vời như vậy. Người yêu thương cô cũng ra đi, người cô yêu lại nhẫn tâm chà đạp cô. Rốt cuộc cô có được những gì cơ chứ?.

Tổ Bạch mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, cô thẫn thờ nhìn người qua người lại. Trái tim lại trống rỗng đến mơ hồ.

“Em không quan tâm đến những vết thương trong lòng mình

Chỉ lo lắng rằng ai sẽ ở bên cạnh anh”

Tiên Y đặt một ly sữa nóng trên bàn, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô:” Nếu không phải anh tình mắt thấy em,nói không chừng bây giờ em đã ướm như con chuột lột rồi”.

Tổ Bạch gật đầu:” Cảm ơn “.

“ Thật ra em có thể nhìn theo một hướng khác mà”, anh nhìn ra ô cửa sổ có chút suy tư nói.

Tổ Bạch lắc đầu:” Sớm đã không thể rồi”.

Mùi hương thơm của vị sữa khiến cho tâm cô bình thản lại không ít, Tổ Bạch nhìn cơn mưa ngoài kia nói tiếp:” Trái tim đã đánh mất từ lâu rồi, Tiên Y yêu người thật sự không dễ dàng, quên một người lại càng không dễ gì. Huống hồ, là em nợ anh ấy. Cho dù anh ấy khiến em tổn thương đến đâu, em cũng chấp nhận. Chỉ có như thế em mới nhìn thấy anh ấy và nghe được giọng nói của anh ấy. Anh nói em nhu nhược cũng được, bởi vì anh không phải là em,anh sẽ không hiểu được cảm giác của em “, Tổ Bạch cười nụ cười thật buồn “ Anh ấy giống như là thuốc phiện, mà em là con nghiện mãi không thể dứt ra”.

Tiên Y thở dài, không đáp. Anh nhìn Tổ Bạch lòng lại dâng lên một cảm xúc khác thường, đôi mắt cô rất đẹp một nét đẹp ánh lên nỗi bi thương lại có chút bình thản. Anh hỏi:” Làm sao em có bình thản như vậy?”.

Cô cười khan đáp:” Bình thản bởi vì đã quyết định. Quyết định là sẽ chờ. Chờ một ngày anh ấy nói yêu em”.

Đôi khi yêu một người lại khiến con người ta thay đổi đến kỳ lạ. Thanh xuân của mỗi người đều là cố chấp theo đuổi những thứ xa vời như vậy. Có lẽ vì họ còn trẻ họ dư dả quá nhiều thời gian, nên vô tư cho đi khoảng khắc mà họ nghĩ rằng nó không quan trọng. Sau này, khi nhận ra mới thấy lúc ta quay đầu nhìn lại mọi thứ vẫn không có gì thay đổi chỉ có hình bóng của người xưa đã biến mất từ bao giờ mà thôi.

Tổ Bạch nhìn vào đôi mắt Tiên Y, rất chân thật nói:” Ít ra bây giờ em cảm thấy rất may mắn. Chỉ ít anh ấy có hận em, có ghét em cũng tốt chỉ có như vậy anh ấy mới để ý đến em. Điều đó cũng có nghĩa là trong tâm anh ấy có em “.

“ Em không hối hận đã từng được anh yêu

Chỉ là không thể yêu đến trọn kiếp

Chỉ cần được hạnh phúc dù là ngắn ngủi cũng đủ rồi

Chỉ cần không tiếc nuối thì sẽ tìm được niềm vui”

(Trích “ Tôi không hối hận”)

13. Chương 13

“ Sau này, khi em cuối cùng cũng học được cách yêu thương

Tiếc rằng, anh đã biến mất giữa biển người mênh mông”

Tổ Bạch đứng ở giữa con phố, sóng mắt hơi di chuyển. Cô đã đứng bất động ở đây từ sáng sớm. Chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó, tòa nhà cao tầng này là nơi Mặc Phong làm việc, căn phòng ở vị trí trung tâm kia cũng là nơi anh ngồi để làm việc. Cô thầm nghĩ:”Phong, em đang nhìn anh đấy. Đồ đầu đá, anh có đang nhìn về phía em không?”.

Tiết trời hôm nay thật đẹp, không quá nắng chỉ dịu nhẹ như mùa thu rất êm đềm. Cô thở dài tùy tiện kiếm một nơi để ngồi xuống, rồi lại im lặng ngồi như một pho tượng mất không rời khỏi tòa nhà kia.

Ánh chiều tà cũng dần ngã bóng, Mặc Phong rời công ty. Vẻ mặt có chút mệt mỏi. Một chiếc xe màu đen chạy tới, bóng dáng của anh rất nhanh đã khuất đi. Tổ Bạch hơi mỉm cười, nhìn theo bóng dáng đã đi xa. Cuối cùng, cô cũng xoay lưng rời đi.

“ Mặc Phong, em ở đây“.

Lương Vi mặc chiếc đầm màu xanh nhạt, cô đứng ở cửa mỉm cười vẫy tay gọi anh. Mặc Phong chỉ gật đầu hơi cười với cô. Lương Vi không để ý, chỉ hơi cười cười đi theo sau.

“ Anh gọi thức ăn nhanh sao?”, cô hỏi.

Mặc Phong hơi khó hiểu, nhìn cô:” Thức ăn nhanh?”

Lương Vi gật đầu, đưa cái hộp trong tay cho anh, đáp:” Lúc này, em đứng chờ anh thì có người tới giao hàng nói là của anh“.

Mặc Phong cầm hộp thức ăn trong Lương Vi, bước vào phòng bếp mở ra.

Lương Vi đi theo liền nói:” Em còn tưởng anh sẽ không thích ăn thức ăn như thế này cơ chứ“.

Mặc Phong không đáp, chỉ nhìn thức ăn trên bàn. Lòng lại nhộn nhạo đến day dứt, anh biết chắc chắn là cô gửi đến. Chỉ có cô mới luôn làm theo ý mình như vậy, chỉ có cô mới ân cần quan tâm anh đến cố chấp như vậy. Cho dù, anh lợi dụng cô, tất cả chỉ để chà đạp,xúc phạm khiến cô tổn thương. Anh muốn cô phải đau khổ giống như cảm giác mà anh đã từng ném trái. Nhưng mà, anh sớm đã nhận ra kế hoạch do chính

anh định ra ấy đã không thể giống như lúc đầu nữa. Ngày mà anh muốn cô bước ra khỏi cuộc đời anh, cũng là ngày mà anh nhận ra tình cảm của chính mình.

Tổ Bạch đứng ở một góc tối nhìn ngôi nhà có ánh đèn phía trước, cảm xúc như lẫn lộn một chút vui một buồn một chút cay đắng. Khi cô ngược mắt nhìn những vì sao lẻ loi trong đêm tối, một tiếng thở dài bỗng vang lên trong đêm. Tình yêu của cô và anh không giống như phim ảnh, không may mắn à vô tình gặp được nhau, không nhiều như thế những không hẹn mà trông thấy nhau. Mặc kệ cho cô có cố tình tìm đến anh, có cố tình nhìn theo anh, hay cô tình đi theo anh, đứng ở một nơi gần đấy để dõi theo anh thì cái kết vẫn là mình cô đứng trong tối nhìn anh.

Ban đêm, khí trời có vẻ không được tốt cho lắm. Nhiệt độ có chút lạnh đến nỗi hà hơi cũng bốc ra khói. Tổ Bạch lấy chiếc khăn trong túi áo ấm nhẹ nhàng lau khô giọt nước ẩm vừa chảy ra từ mũi. Thân thể cô dạo này không được khỏe, lại thường xuyên chảy máu cam, có lẽ là nóng trong người quá rồi. Ai bảo cô ăn uống không điều độ lại còn muốn quan tâm người khác đây.

“ Y Y, anh cầm giúp em cái túi này đi”.

“ Bạch Bạch, em mua cái này để làm gì?”.

“ Tất nhiên là để ăn rồi”.

“ Nhiều như vậy sao?”.

“ Vừa là canh, vừa dùng để làm súp nữa”.

Tiên Y xách không ít thức ăn, Tổ Bạch đi phía trước tinh thần có vẻ rất hưng phấn. Cô lựa rau củ rất tỉ mỉ, kể cả trái cây cũng vậy. Hầu như mọi việc cô làm đều rất cẩn thận, từng chút từng chút một. Tiên Y đứng một bên, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ở góc độ nghiêng rất hoàn hảo. Đôi mắt đẹp như biết nói luôn long lanh, sóng mũi cao mà nhỏ, môi đỏ khi cười sẽ rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta không thể nắm bắt được khoảnh khắc ấy vừa xảy ra như thế nào. Cô mặc chiếc áo thun màu trắng rộng thùng thình và chiếc quần bò màu nâu giản dị mà xinh đẹp không kém các cô gái ăn mặc đẹp ngoài kia là bao.

“ Y Y, anh có ăn cay không?”, cô quay lại hỏi,

“ Có càng cay càng tốt”, anh cười.

“ À “, Tổ Bạch hơi gật đầu, bỗng nhớ đến câu nói “ Không thích, cảm giác khi cay thật khó chịu”, miệng bỗng nở nụ cười vô thức.

“ Sao vậy?”, Tiên Y khó hiểu hỏi.

Tổ Bạch lắc đầu:” Không có gì đâu “.

“ Em lại nghĩ đến hần ta sao?”, Tiên Y nghiêng người về phía cô hơi cúi đầu hỏi.

Khoảnh khắc hai người gần sát vào nhau lại tạo nên một khung cảnh khiến người khác cảm thấy họ là một cặp tình nhân mật ngọt đến ghen tỵ.

Tổ Bạch hơi lùi lại, mắt lại vô tình trông thấy người đàn ông lạnh lùng ở phía trước đang nhìn mình, tim không đánh lại vang lên từng nhịp rõ ràng. Anh đứng ở đó khi nào? Tại sao, anh lại đến đây? Có phải anh đang nhìn cô không?. Tổ Bạch có chút khẩn trương đến nỗi tay chân cũng trở nên loạn xạ.

Tiên Y nheo mắt nhìn về phía đó. Chỉ có Mặc Phong mới khiến cô trở nên như vậy, anh ta ngoài việc đẹp trai, giàu có thì sao chứ? Cũng chỉ là đàn ông như nhau thôi, cái anh ta có thì anh cũng có. Tại sao, Tổ Bạch lại không thể từ bỏ anh ta. Nghĩ như vậy, Tiên Y cảm thấy có chút tức giận liền nắm tay cô rẽ vào quầy hàng khác.

Tổ Bạch ngạc nhiên nhìn anh hỏi:” Anh sao vậy? Sao lại đi đường này, mình còn một thứ nữa chưa mua“.

“ Không cần đâu “, anh giận hờn đáp.

“ Nhưng mà...”, Tổ Bạch muốn nói rồi lại thôi.

Mỹ Phượng nằm dài trên ghế sofa, bộ dạng bê bối đến không thể tả. Miệng ngáp dài một cái,nói:” Hai người định nấu đến lúc tôi thành quỷ đói xuống âm phủ à?”.

Tổ Bạch phì cười, không cho ý kiến.

Tiên Y ngồi trên ghế, hai tay chống cằm nhìn Tổ Bạch:” Tại sao, em thích anh ta?”.

“ Tại vì em thích”, cô thản nhiên đáp.

“ Tại sao em không thích anh?”.

Tổ Bạch thở dài, tại sao bây giờ cô mới nhận ra Tiên Y cũng có lúc trở nên trẻ con như vậy. Cô thừa nhận bộ dạng của anh cũng rất tuần, nhưng cô lại không biết con người có vẻ ngoài ấm áp thư sinh như anh lại có lúc giống như một đứa trẻ đến vậy.

Tiên Y nhìn Tổ Bạch không trả lời lại nói:” Anh ta có cái gì mà anh không có. Tiền tài, sự nghiệp, gia đình, và cả ngoại hình nữa?”

Cô lắc đầu, bàn tay vẫn từ tốn loay hoay trong bếp. Một lúc sau, cô mới đáp” Anh ấy có một thứ mà anh không có”, cô hơi dừng lại ngẩng đầu nhìn về phía Tiên Y “ anh ấy có được trái tim của em. Dù là linh hồn hay thể xác anh ấy cũng đều đã cướp đi rồi“.

Tiên Y cúi đầu có chút buồn, đáp:” Tại sao em luôn tỏ ra mạnh mẽ như vậy? Anh ta khiến em buồn đến thế, nhưng em lại luôn tỏ ra vui vẻ?.

“ Cách tốt nhất để xua tan một nỗi buồn là hãy mỉm cười”, Tổ Bạch nói. Cô cúi đầu nếm nếm thức ăn, sau đó nhẹ nhàng rửa tay:” Em đã học được rằng nếu mình không làm chủ được cảm xúc của chính mình thì nó sẽ điều khiển mình“.

Tiên Y có chút mất mát, anh đến trước mắt cô dịu dàng vén những sợi tóc tán loạn trên trán cô, trầm giọng nói:” Nếu như một hôm hãy dừng lại, em không cần phải bước thêm bước nào cả. Anh sẽ chạy đến cho em mượn tấm lưng này làm ghế mà ngồi xuống tùy ý“.

“ Phụt “.....”Ha ha”, Mỹ Phượng đứng tựa người vào vách phì cười:” Cho tôi xin đi. Cái gì mà tấm lưng? Trước giờ trong ngôn tình tôi chỉ thấy bờ vai, anh lại moi đầu ra câu tấm lưng vậy?”.

Mặt Tiên Y có chút ửng hồng, ngược ngùng nhìn Tổ Bạch rồi lại giận dỗi nhìn Mỹ Phượng.

“ Tôi biết nhan sắc chim sa cá lặn của bản thân. Anh cũng không cần phải nhìn tôi đến âu yếm như vậy đâu”, Mỹ Phượng nhún vai nói.

“ Đồ mặt dày”, Tiên Y tức giận phủi quần bước ra ngoài.

Mỹ Phượng chu cái miệng, làm mặt quỷ nói:” Cảm ơn, mặt không dày thì cũng mỏng thôi“.

Tổ Bạch lắc đầu nhìn hai người giống như đứa trẻ đang gây sự mà cảm thấy buồn cười nhưng vẫn phải nén lại.

14. Chương 14

“ Tiểu Bạch, ngoan lại đây nào“...

“ Tiểu Bạch ăn bánh nho nào“...

“ Tiểu Bạch thật xinh đẹp“.

“ Bà ngoại, con giống mẹ không?”.

“ Tất nhiên là giống rồi“.

“ Nhưng mà, bọn họ nói con không giống mẹ cũng không giống ba “.

“ Tiểu Bạch ngoan, bọn họ mới là ghen tỵ với con, tiểu Bạch xinh đẹp như vậy cơ mà“.

Tổ Bạch quỳ trước bia mộ của ông bà, nước mắt không hề che giấu lại rơi xuống “ Ông ngoại, bà ngoại. Tiểu Bạch đến thăm ông bà “. Cô đưa tay vuốt ve đám cỏ xanh trên bia mộ. Người thân duy nhất yêu thương cô đã không còn trên cõi đời này rồi. Tình thương ngăn ngủi mà cô có được khi đến với thế giới này, ngoài ông bà ra cô không có người thân nào khác.

“ Con thật nhớ hai người”, cô cúi đầu thăm thì.

Cô đến với thế giới không được chào đón này, có mẹ sinh ra nhưng lại không được yêu thương, có ba nhưng không hẳn là vậy. Hóa ra, cuộc đời cô sớm đã là một bị kịch như vậy.

Nước mắt đua nhau rơi rớt trên hai gò má, cô gục đầu lên mộ nhỏ giọng nói:” Tiểu Bạch sai rồi phải không? Có phải con không nên yêu người ấy không? Ông đã nói: Người yêu con thật sự sẽ không làm con khóc. Nhưng mà, con lại hết lần này đến lần khác nhu nhược mà yêu anh ấy”.

Trời lại đổ mưa, cơn mưa phùn dai dẳng. Tổ Bạch vẫn ngồi bất động ở đó, nước mưa giúp cô cuốn trôi luôn những giọt nước mắt mặn chát. Mưa phùn không hung hãn như những tia chớp chia đôi trời đất, chỉ là cơn mưa dai dẳng dội vào lòng người những hoài niệm chưa hẳn là xa, nhưng đã mất hẳn.

Mặc Phong về đến nhà đã là đêm, lúc anh chuẩn bị mở cửa bước vào lại phát hiện có người đang nhìn mình trong góc tối, anh nói:” Ai?”.

“Là em”, giọng nói yếu ớt vang lên.

Mặc Phong hơi sững người nhìn Tổ Bạch một thân ướt đẫm, quần áo dán sát vào cơ thể, mái tóc dài có chút rối bời. Đôi mắt lại đỏ hoe như vừa khóc.

“ Tổ Bạch!”.

Anh lấy ra một bộ đồ đưa cho cô, Tổ Bạch nhận lấy bước vào phòng tắm. Cô ngấm mình trong bồn nước nóng, nỗi buồn như đám mây bám lấy cô chưa hề vơi đi chút nào. Sự mệt mỏi dần xâm chiếm lấy lý trí của cô, hơi nước lan tỏa cả căn phòng Tổ Bạch cảm thấy mi mắt dần nặng trĩu cuối cùng vẫn là không kìm chế được mà thiếp đi.

Mặc Phong có chút lo lắng, cô đã ở trong đó gần một tiếng đồng hồ rồi. Anh bước tới gõ cửa:” Tổ Bạch? Cô ổn chứ?”.

Mặc Phong nhú chặt hàng chân mày, anh đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy cô nằm im trong bồn nước, anh bước vội vào trong bế cô lên. Bây giờ, anh hoàn toàn mất kiểm soát chính mình thật rồi, nhìn cô như vậy trái tim không hề ngoan ngoãn mà run lên bần bật. Mặc Phong lau người, và mặc đồ cho Tổ Bạch xong mới cầm điện thoại gọi cho một người quen.

“ Cô ấy đứng mưa quá lâu, cơ thể suy nhược. Nước mưa ngấm vào cơ thể vài tiếng như vậy, cộng thêm thân thể không khỏe mạnh dẫn đến tình trạng hôn mê. Tổ đã truyền nước cho cô ấy rồi, để cô ấy nghỉ dưỡng vài hôm là ổn“.

Mặc Phong gạt đầu tiễn khách, liền quay lại ngồi bên cạnh Tổ Bạch. Lần đầu tiên, anh nhìn thấy vẻ yếu đuối đến kiệt sức như vậy của cô. Mồ hôi không ngừng tuôn ra mặc dù đang ở phòng máy lạnh, Mặc Phong lấy khăn giúp cô lau đi lại trông thấy hàng mi dài như cánh bướm ấy run lên một giọt nước mắt theo khóe mắt rớt xuống. Anh đưa tay chạm vào giọt nước ấy, lại một giọt nước khác rơi xuống.

Tổ Bạch trong cơn mê, môi mấp máy gọi “ Phong...Phong.... “.

Anh nắm lấy bàn tay của cô mới chợt nhận ra cô đã gầy đi, gầy đi rất nhiều. Mặc Phong nằm xuống bên cạnh cô, anh nhìn khuôn mặt khiến tim mình mất đi lý trí giờ đang im lặng nằm kề bên mình. Lần đầu tiên, gặp cô anh cảm thấy cô rất xinh đẹp lúc đó dáng vẻ của cô rất phong trần luôn là bất cần giống như cuộc sống này không quen hệ gì đến cô cả. Khi đó, tim anh còn chưa có rung động. Sau này, tiếp xúc càng nhiều anh mới nhận ra mắt mình đúng là già rồi mới bị cô đánh lừa lâu như vậy. Đằng sau vẻ ngoài mạnh mẽ lại là người yếu đuối như vậy, tưởng như vô tình lại là người đa sầu đa cảm. Anh nghĩ mình hiểu được cô nhưng anh đã sai, ngay từ đầu đã sai. Anh chưa bao giờ hiểu được cảm giác của cô, ngay cả suy nghĩ của cô anh cũng không thể đoán được.

“ Phong, anh thích con trai không?”

“ Sao vậy? Anh không thích con trai sao?”

“ Không muốn trả lời là vì không muốn em sinh con cho anh sao?”

“ Sao lại keo kiệt như vậy chứ?”

“ Đồ mặt than “....

Mặc Phong nhớ lại khoảng thời gian anh và cô vẫn còn ở chung một chỗ, không tự giác được bật cười từ khi nào anh lại biết hoài niệm như vậy đây?. Từ trước đến nay, anh không hề có khái niệm gì về hai từ duyên số, cái gì mà đã định, cái gì mà nhân duyên. Đối với anh, cuộc sống của mình tất sẽ do mình nắm lấy. Nhưng mà giây phút anh gặp được cô, thì mọi thứ đã bị đảo lộn rồi. Thì ra cái gọi là có duyên ắt sẽ gặp ấy là có thật. Cô và anh gặp nhau hoàn toàn là chuyện tình cờ. Anh đã lên ý định trả thù từ lâu, nhưng lại không nghĩ vô tình mà gặp được nhau như vậy.

Mặc Phong nhẹ nhàng lướt trên làn da nhợt nhạt của Tố Bạch “ Nếu như em không phải là con của Hồ Thái Thái thì thật tốt”, nhưng là cuộc đời này làm gì tồn tại hai chữ “ nếu như” đây.

(“ Em biết, anh không yêu em. Nhưng anh có biết điều gì khiến em kiên trì đến tận bây giờ không?”

“ Đó chính là lẽ như...”

“ Lẽ như anh yêu em“.)

Chỉ có Mặc Phong mới biết trong lòng anh sớm đã không còn từ “lỡ như” rồi. Tình yêu của bọn họ hóa ra là cố chấp như vậy, cũng là một chữ yêu thôi nhưng sao lại khác nhau đến đau lòng như thế. Một người cố chấp theo đuổi chấp nhận tổn thương, một người chấp nhận dằn vặt chính mình cũng không muốn thừa nhận với đối phương, hết lần này đến lần khác cố chấp khiến cô đau khổ, làm thương tổn cô. Ngỡ rằng làm như thế anh mới hả hê nhưng hóa ra làm chính mình cũng đau đớn không kém.

Thanh xuân của họ là ngu ngốc như vậy, cuối cùng họ chạy một vòng thật dài thật xa. Khi dừng chân, đâu là bến đỗ thật đây? Người phía trước có còn nhìn thấy người phía sau hay không? Liệu rằng người đằng sau có còn mãi ở đó nhìn về người phía trước không?...

Năm tháng luôn vội vã trôi đi, tuổi trẻ rồi cũng trôi qua. Thời gian đi rồi cũng không thể quay lại. Những chuyện đã diễn ra cũng không thể nào quay lại điểm xuất phát ban đầu được.

15. Chương 15

Tỉnh dậy sau cơn hôn mê, Tố Bạch có chút đau đầu, cô nghiêng đầu sang bên phải lại bất gặp khuôn mặt mà mình yêu đến ngu ngốc kia. Cô nhích lại gần về phía anh đặt lên môi anh một nụ hôn lướt gió rất nhẹ chỉ thoáng qua vài giây. Mặc Phong hơi nhăn mày lại, thấy vậy cô liền nhắm mắt giả vờ ngủ.

Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, khiến căn phòng cũng trở nên ấm áp đến kỳ diệu. Mặc Phong đặt tay lên trán cô, cảm thấy đã hạ sốt liền buông tay xuống, cũng không rời giường mà im lặng nhìn cô nói:” Tại sao lại dễ bị ướm như vậy?”.

Tố Bạch hơi run lên, mắt cũng không mở ra hoén miệng cười đáp:” Nhớ anh“.

“ Ngu ngốc”, Mặc Phong lạnh lùng mắng một tiếng nhưng lòng lại dâng lên một niềm vui nho nhỏ.

Tố Bạch không giả vờ nữa, cô quay người chui vào ngực anh, mùi hương của anh nhẹ nhàng xông vào mũi cô. Đã bao lâu rồi cô không được ôm anh như vậy, cả mùi hương và vòng tay vững chắc này nữa cô rất nhớ.

Mặc Phong không nói gì, chỉ yên tĩnh nằm đó để mặc cô ôm đến ngây ngốc như thế.

“ Mỹ Phượng cô không gọi cho Bạch được sao?”, Tiên Y lo lắng hỏi.

“ Ừ, không gọi được”, Mỹ Phượng úp mặt trên bàn lắc đầu.

Tổ Bạch bước vào liền trong thấy hai người bạn của mình đang mặt nhăn mày nhíu nhìn nhau.

“ Hai người đang chơi trò gì?”, cô lên tiếng hỏi.

“ Cậu đi đâu suốt đêm vậy?”, Mỹ Phượng chạy lại hỏi.

“Phải đó, làm hại anh và Phượng lo lắng suốt cả đêm”, Tiên Y cũng chạy đến hỏi.

Tổ Bạch cười cười đáp:” Xin lỗi, điện thoại tớ bị vô nước mưa nên hư rồi“.

“ Sau này, có gì cũng nên nói cho bọn tớ một tiếng”, Mỹ Phượng chống nạnh hai tay nói, bộ dạng gà mái xù lông.

“ Tớ biết rồi “, Cô gật đầu.

Căn nhà nhỏ nằm ở ngoại ô, bên ngoài trồng đầy hoa hồng rực rỡ. Bước vào bên trong là một khung cảnh rất ấm áp, không quá sang trọng cũng không quá cầu kỳ. Căn nhà bố trí rất gọn gàng, lấy màu trắng và màu xanh da trời làm tông chủ đạo.

Tổ Bạch vừa đi vừa quan sát, hóa ra đây là nơi mà họ chung sống. Nghe tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại phản chiếu hình ảnh trong mắt cô là một người phụ nữ đã ngoài đôi mươi, người phụ nữ ấy mặt một chiếc váy dài màu đen được vẽ họa tiết đơn lạ mắt. Mái tóc được búi lên gọn gàng, nét đẹp hiền lành mà dịu hiền.

Tổ Bạch hơi cúi đầu chào một tiếng, bà ấy cũng cười gật đầu với cô:” Cháu là Tổ Bạch?”.

Cô gật đầu:” Vâng “.

“ Cháu có thể gọi ta là dì Kỳ”, Diễm Kỳ nói.

Thì ra đây là mẹ của Mặc Phong, bà ấy thật đẹp một nét đẹp thanh thuần. Cô cúi đầu cười gượng, chẳng trách ba cô lại yêu bà như thế. Bà ấy có vẻ là người phụ nữ của gia đình so với mẹ của cô thì đúng là một trời một vực mà.

“ Cháu ngồi đi, ông ấy sẽ về liền thôi”, Diễm Kỳ cười nói.

Tổ Bạch nín lấy áo bà, miệng nhỏ ngập ngừng hỏi:” Mặc Phong. Dì có nhớ anh ấy không?”.

Diễm Kỳ hơi sững lại, bà ngạc nhiên nhìn Tổ Bạch:” Cháu biết con trai ta?”.

“ Biết “, Tổ Bạch gật đầu đáp.

Diễm Kỳ hơi vui mừng bà kéo ghế ngồi gần cô, hỏi:” Nó khỏe chứ, có phải đã rất lớn rồi không“.

“ Anh ấy rất tốt “, Tổ Bạch dừng lại một chút nhìn sắc mặt của Diễm Kỳ mới nói tiếp:” Bác không muốn hỏi về ông Tú sao?”.

Diễm Kỳ lại có chút không kịp phản ứng khi nghe nhắc đến cái tên này, bà cúi đầu không nói gì nữa.

“ Tổ Bạch con tới lâu chưa?”, Hồ Thái Thái về đến nhà liền thấy Tổ Bạch, ông nở nụ cười vừa phải nói.

Tổ Bạch gật đầu:” Cũng không lâu lắm”.

“ Mẹ con vẫn ổn chứ?”, ông nhìn Tổ Bạch hỏi.

“ Vẫn vậy “, cô cười khan đáp.

Diễm Kỳ dọn một bàn thức ăn lên:” Hai cha con đến ăn cơm đi“.

Tổ Bạch nhìn một bàn thức ăn liền không ngừng hâm mộ, bà thật khéo nấu rất nhiều món ăn trông vừa đẹp mắt lại ngon miệng không kém.

Hồ Thái Thái gấp một cái đùi gà vào bát cho Tổ Bạch, ân cần nói:” Con ăn nhiều một chút, trông con gầy đi nhiều quá“.

Cô bỗng cảm thấy mắt mình nóng đến kỳ lạ, đã bao lâu rồi cô mới cảm nhận được bữa cơm gia đình thật ngon lành. Tổ Bạch ăn liền ba bát cơm, hôm nay cô cảm thấy khẩu vị của mình đã trở lại. Những ngày tháng như vậy, có thể kéo dài được nữa không.

Trước lúc rời đi, Tổ Bạch nói với Diễm Kỳ:” Mặc Phong rất nhớ dì. Anh ấy không nói ra nhưng cháu biết anh ấy rất nhớ dì“.

Tổ Bạch độc bước trên con phố khuya lại vô tình gặp phải người không nên gặp.

Lương Vi cùng hai người bạn của mình vui vẻ mua sắm, nhìn thấy Tổ Bạch thì có chút khó chịu. Cô bước đến cười nói:” Không phải là cô Bạch đây sao?“.

Tổ Bạch nhìn Lương Vi khóe môi kéo lên một độ cong đẹp mắt:” Thật khéo “.

“ Tôi và anh Phong sắp cưới nhau rồi, lúc đó chị nhớ tới tham dự”, Lương Vi cười khinh nói.

Tổ Bạch nhún vai, nói:” Nếu như được tôi cũng muốn đi. Chỉ là...”, cô cúi đầu sờ lên bụng mình “ đứa bé này không biết có muốn đi không“.

Lương Vi mặt biến sắc nhìn vào bụng Tổ Bạch, miệng không phát ra tiếng” Cô...cô...“.

Tổ Bạch cười lạnh, bước ngang qua người Lương Vi nói:” Đạo này tôi có chút mệt, khi khác gặp lại“.

Tiên Y đứng dưới gốc cây, chiếc áo sơ mi màu trắng làm tôn lên vóc người của anh. Bộ dáng của một bác sĩ cũng có lúc bất cần như vậy, áo được bỏ ra ngoài hai tai đút vào túi quần. Khuôn mặt điển trai có chút buồn phiền.

Tổ Bạch bước tới vỗ nhẹ lên vai anh, nói:” Anh đẹp giai, có thể bầu bạn cùng em được không?“.

Tiên Y cười để lộ hàm răng trắng như sứ, đôi mắt đẹp trong đêm thật sáng:” Anh đang chờ em“.

“ Chờ em?“, Tổ Bạch hỏi.

“ Phải, là chờ em“, anh kiên định gật đầu.

Tổ Bạch ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, gió đêm thổi bay làn tóc của cô. Tiên Y đứng tựa lưng vào gốc cây nhìn dung nhan diễm lệ đang tỏa sáng trong đêm tối kia, lòng dâng lên một tư vị khó hiểu.

“ Bạch Bạch, anh thật sự bị em làm cho rung động rồi“.

Tổ Bạch cười nhìn về xa trong bóng đen mịt mù:” Em cũng không phải thuốc phiện, em là thuốc độc đó“.

“ Vậy thì anh không có thuốc giải rồi“, anh cười cười nói.

“ Y Y, đừng thích em nữa“, Tổ Bạch đứng dậy đặt bàn tay lên vai anh nói:” Em không xứng với tình cảm của anh, hãy dừng lại đi“.

Bóng đêm đôi khi thật đáng sợ, nhưng là với những người đã quen với nó thì bóng đêm cũng giống như người bạn vậy. Có một số thứ, thật sự không thể cưỡng cầu. Chuyện tình cảm cũng như vậy, không ai có thể ngăn cản được khi trái tim thật sự rung động.

16. Chương 16

Mỹ Phượng vận một thân màu đỏ rực rỡ đến chói lóa. Mái tóc được cột lên gọn gàng. Tổ Bạch vừa ý, ngón tay cái nâng lên “ Duyệt “.

“ Có thật là đẹp không?“, Mỹ Phượng lo lắng hỏi.

“ Thật, cậu là số một đấy“, Tổ Bạch nhìn Mỹ Phượng gật đầu khen.

Mỹ Phượng xoay hai vòng trước gương, khuôn mặt được trang điểm hoàn mỹ trông cô giống như một con búp bê bằng sứ rất đáng yêu.

“ Lần xem mắt này, đảm bảo là thành công hoàn mỹ”, Tổ Bạch tự tin nói.

“ Cậu đừng có mà an ủi tớ, đây là lần thứ mười tớ đi xem mắt rồi”.

Tổ Bạch cười thành tiếng, vỗ vai Mỹ Phượng khích lệ:” Yên tâm lần này có tớ đi chung, nếu tên đó tuần tớ sẽ đá lông nheo cho cậu”.

“ Chỉ mong đây là lần cuối”, Mỹ Phượng thở dài nói.

Tại cửa hàng thức ăn nhanh, bài trí bên trong rất thanh lịch, nhân viên cũng rất tốt. Một chiếc bàn được đặt ở một góc nhỏ, khăn trải bàn được chọn một màu hồng nằm gọn nắp ở đó, một bông hồng được cắm vào lọ nằm yên tĩnh ở trên bàn. Tổ Bạch bước tới hơi khom người cúi chào người đối diện, ánh mắt di chuyển trên dưới đánh giá người đàn ông này một phen.

Khuôn mặt của anh ta khá là tuấn, đôi mắt đen như màn đêm sâu thẳm. Anh ta mặc áo sơ mi màu xanh đậm, dáng người cao gầy nhưng lại không có vẻ yếu đuối. Tổ Bạch thầm gật đầu nghĩ “ Không tệ “.

“ Xin lỗi đã đến trễ”, Tổ Bạch cười giọng nói.

Người đàn ông đối diện nhìn Tổ Bạch có chút kỳ lạ “ Cô là...?”.

“ Tôi là Tổ Bạch bạn của Mỹ Phượng”.

“ Mỹ Phượng?”, đôi mắt đen lóe lên một tia sáng sâu xa hỏi.

Tổ Bạch thản nhiên nhìn lại cặp mắt đang đánh giá mình, mỉm cười đến xinh đẹp.

Hôm nay, bầu trời rất trong. Tổ Bạch mặc chiếc váy dài tới đầu gối, làm toát lên vẻ đẹp dịu dàng mà đơn thuần. Mái tóc dài mượt mà để gió thổi bay thật tự nhiên.

“ Anh Tùng đang làm gì?”. Tổ Bạch mỉm cười hỏi đối phương.

Người đàn ông đối diện hơi mỉm cười, anh ta lấy ra một tấm danh thiếp đặt lên bàn nói:” Xin lỗi, chắc là cô nhận nhầm đối tượng xem mắt rồi. Tên của tôi là Trần Anh Triệu, không phải là Tùng”.

Tổ Bạch ngạc nhiên, cầm danh thiếp lên xem liền nuốt một ngụm nước bọt. Cô đứng dậy, hướng tới người kia “ Thật xin lỗi, đã làm phiền rồi”.

Trần Anh Triệu mỉm cười đứng dậy, đưa bàn tay về phía Tổ Bạch lịch sự nói:” Rất vui được quen biết với Bạch tiểu thư”.

Tổ Bạch cười khan nói:” Là nhầm lẫn, nhầm lẫn”.

“ Không sao, tôi cũng chỉ mới đến đây lần đầu tiên. Không ngờ lại có thể gặp được một cô gái xinh đẹp như cô Bạch đây”.

Tổ Bạch bước ra khỏi cửa hàng liền gọi điện cho Mỹ Phượng, không tìm được mà quát lớn:” Mỹ Phượng, cậu muốn chết?”.

“ Xin lỗi, tớ gửi nhầm địa chỉ. Là cửa hàng bánh ngọt ở gần trung tâm mới đúng”.

“ Cậu được lắm, xem tớ sẽ xử cậu ra sao”, Tổ Bạch nghiêng răng nói.

Thời tiết vốn đang tốt đẹp lại đột nhiên kéo mưa, cơn mưa vội vã đổ xuống lòng đường. Tổ Bạch thầm mắng một câu:” Chó cắn “. Cô chạy vội vào trạm xe buýt trú mưa. Dòng người qua lại thật đông đúc, kẻ đi xuôi, kẻ về ngược cứ như vậy chen lấn trên con đường mưa.

Hạt mưa ào ào chảy xuống rồi hòa vào lòng đất, Tổ Bạch cảm thấy hơi lạnh cô nhẹ rung mình một cái.

Đột nhiên một chiếc xe hơi chạy nhanh qua khiến mắt nước văng lên, Tổ Bạch chưa kịp phản ứng lại thấy một dáng cao ngất đứng chắn trước người mình. Cô ngạc nhiên nhìn người phía trước “ Anh?”.

Trần Anh Triệu cười nhẹ một cái, cũng nói gì nữa.

Tổ Bạch đứng yên bất động, cảm thấy cơn mưa ngày một lớn liền nói:” Anh cứ che cho tôi như vậy sẽ bị cảm mất“.

“ Tôi là đàn ông”, anh chỉ thản nhiên nói.

Tổ Bạch mở to đôi mắt đẹp nhìn anh, nghĩ thầm” Cái gì đàn ông? Đàn ông thì không bệnh sao? Anh ta bị thần kinh ư?”.

“ Sao anh lại ở đây?”, cô hỏi.

“ Muốn đi tham quan một chút“.

“ Anh không phải người ở đây sao?”. Cô tò mò hỏi.

Trần Anh Triệu cúi đầu nhìn đôi mắt sáng của cô, đáp:” Tôi sống ở Luân Đôn từ nhỏ“.

Tổ Bạch gật đầu:” À “.

Thời gian cứ thế trôi qua, cơn mưa cuối cùng cũng thôi rơi. Đám mây trắng lại trở lại trả lại bầu không khí có chút ẩm ướt. Tổ Bạch nhìn bầu trời nở nụ cười diễm lệ:” Cầu vồng thật đẹp“.

Trần Anh Triệu cũng nhìn theo cô:” Không phải lúc nào cầu vồng cũng xuất hiện sau cơn mưa. Hôm nay, có lẽ là một ngày tốt lành“.

“ Ừm, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy cầu vồng “, cô hà hơi dài nói.

Số phận của mỗi con người vẫn luôn là bất ngờ như vậy. Có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Là duyên hay là nợ. Là cuộc gặp gỡ một lần rồi tương phùng hay mãi mãi chỉ lướt qua nhau như người dừng?.

Cuối cùng, chân trời của mỗi người là ở đâu? Trên thế gian này có tồn tại một nơi gọi là cuối chân trời góc bể hay không?

Tình yêu có còn mãi mãi hay theo thời gian dần phai nhạt đây?

Có thật nhiều câu hỏi được ra, nhưng đáp án mãi vẫn là một ẩn số mà câu trả lời ở mỗi một con người sẽ có một cách trả lời của riêng mình.

17. Chương 17

Mùa mưa cuối cùng ra đi, những giọt sương còn đọng trên phiến lá xanh biếc. Sau bão tố, mọi chuyện sẽ bình yên thật chứ.

Tiếng nhạc du dương vang lên, một bài hát êm dịu mà nhẹ nhàng đến đau lòng. Tổ Bạch ngồi trên chiếc ghế gỗ, hàng mi dài khép hờ cũng khẽ ngân nga theo điệu nhạc.

“ Tôi yêu anh ấy, chỉ mình anh ấy

Nhưng dường như tôi chỉ có thể yêu đến đây thôi

Tôi đã mệt, rất mệt rồi

Cuối cùng tôi đã từ bỏ sự cố chấp của bản thân.

Vì luôn cho rằng trong tim anh ấy có quan tâm tôi

Và nơi tận cùng trái tim anh ấy, tôi thật đặc biệt

Tôi vẫn tin sẽ có một ngày anh ấy nói yêu tôi

Nhưng tôi nghĩ mình sai rồi.

Anh ấy không yêu tôi nên chẳng dám thả thính
Không yêu tôi nên cũng không muốn sở hữu tôi
Cũng vì không yêu tôi anh ấy mới có thể quên được đã từng thương tiếc tôi
Cho dù tôi cố gắng hơn nữa cũng chẳng làm anh cảm động.
Không yêu tôi nên anh ấy vẫn muốn tự do
Vì không yêu tôi nên anh ấy mới luôn dùng ánh mắt đó để nhìn tôi
Biết rằng anh ấy không yêu tôi, chỉ là tôi không chịu chấp nhận
Sự mơ hồ là điều duy nhất anh ấy mang đến cho tôi.
Tôi nhớ mãi không quên, còn anh ấy đã quên rồi. “
(Trích “ Anh ấy không yêu tôi”).

Mỹ Phượng khoanh tay trước ngực, dựa vào vách tường nhìn Tổ Bạch lòng có chút thở dài.
“ Tối nay, cậu có muốn quấy một chút không?”.
Tổ Bạch gật đầu đồng ý “ Ừ “.
“ Hôm nay, cậu có hẹn sao?”, Mỹ Phượng hỏi.
Tổ Bạch đứng dậy rời chiếc ghế:” Có hẹn“.

Người phụ nữ xinh đẹp với vẻ ngoài sang trọng ngồi yên tĩnh trên ghế tinh tế được mạ vàng. Mái tóc được uốn xoắn nhẹ bồng bềnh, khuôn mặt kiêu ngạo không hề che giấu.

Tổ Bạch không để ý, hờ hững ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“ Con sẽ chuyển về nhà “.

Bà hơi dừng lại động tác trên tay, đôi chân mày thanh tú hơi nhăn lại “ Về nhà?”.

“ Phải. Con đã đi bụi lâu như vậy,cũng nên về nhà rồi”, cô cười nhẹ nói.

Bà nhếch môi “ hừ”, cúi đầu ngửi mùi hương của ly trà. Dưới ánh đèn pha lê màu vàng, căn phòng trở nên thật yên tĩnh khung cảnh tường chùng như yên bình lại chẳng hề vui vẻ là bao.

Tổ Bạch ngã người ra sau:” Nếu không thì mẹ mua nhà cho con đi”, cô hơi cười nhìn về phía bà nói tiếp”Không cần lớn đâu, một căn biệt thự cũng được. À mà, cả tiền tiêu vặt nữa. Mẹ cứ chuyển vào tài khoản của con là được rồi“.

Hà Cư hơi tức giận, bà đặt ly trà lên bàn. Đôi mắt như viên đạn nhìn Tổ Bạch “ Mày nghĩ mày là gì?”.

“ Tất nhiên là con của mẹ rồi. Là người duy nhất thừa kế tài sản này“. Tổ Bạch nhướn miệng cười lộ ra hàm răng trắng sáng.

“ Ha ha “, bà bật cười, nụ cười rét lạnh.

Tổ Bạch ngồi thẳng dậy,hơi nghiêng người về trước. Đôi mắt xinh đẹp chứa đầy ý cười nói:” Mẹ đừng quên, tất cả những gì mẹ đang dùng đều là của ông bà ngoại để lại cho con”, cô đứng dậy vươn vai “ Cũng tới lúc con nên quay về rồi không phải sao?”.

“ Mày...”, Hà Cư tức giận quát “ Đồ nghiệt chủng“.

Tổ Bạch lạnh lẽo nhìn bà:” Mẹ thôi đi. Bao nhiêu năm trôi qua như vậy, mẹ ngay cả một chút cũng không thay đổi. Một tiếng nghiệt chủng, hai tiếng nghiệt chủng. Mẹ sống như vậy rất vui sao?”.

Hà Cư giận bừng bừng đứng dậy, xoay lưng rời đi.

“ Đừng để mọi thứ trở nên quá muộn, được không?”, cô mệt mỏi nhìn theo bóng lưng của bà nói.

Hà Cư không dừng lại, bà im lặng rời đi.

Ánh đèn như quay cuồng trong tiếng nhạc của DJ.

Không gian náo nhiệt khiến cho nhiệt độ cũng trở nên nóng đến kỳ lạ.

“Lâu rồi mới được gặp hoa khôi của trường đây”, một thanh niên có làn da ngăm đen cười nói.

“Phải,phải. Hôm nay, chúng ta hãy chơi hết mình đi”, mọi người hòa theo la hét.

Tổ Bạch chỉ mỉm cười không đáp.

Mỹ Phương hưng phấn, cầm ly rượu nói:” Hôm nay,không say không về “.

“Được “, mọi người đồng loạt đáp.

“Đệ Đệ, nghe nói cậu bây giờ kiếm cũng không ít tiền a?”, một cô gái đáng yêu hỏi.

“Nào có, chỉ là tạm tạm thôi”, cậu thanh niên nhỏ con ngượng ngùng gãi đầu đáp.

“Ha ha, cậu không thay đổi nhỉ. Lâu như vậy rồi còn không bỏ được cái tính ngại ngùng”, một người khác cười lớn chen vào nói.

Tiếng nhạc như gào thét mời gọi mọi người hòa vào điệu nhảy điên cuồng, cứ như vậy lần lượt mọi người rời khỏi bàn, bước ra sàn nhảy lắc lư theo cách của mình.

Tổ Bạch chỉ lẳng lẽ ngồi trong bóng tối nơi ánh đèn không chiếu tới. Không ai có thể thấy được vẻ mặt của cô, không ai biết được biểu hiện trên mặt cô là như thế nào.

Tổ Bạch thả một luồng khói trắng, đầu óc có chút mê man. Gần đây, cô lại thường xuyên đau đầu, cảm giác mệt mỏi đến yếu ớt. Cô một mình uống hết chai này đến chai khác. Điều thuốc hút cũng dần tàn đi, cô dựa ra phía sau đôi mắt khép hờ lắng nghe tiếng hò hét điên loạn của giới trẻ.

Đêm thật tịch mịch, sương mù cũng đã dâng kín lối. Tổ Bạch đi có chút xiêu vẹo, cô ngồi bệt xuống bên đường nôn hết thức ăn và đồ uống.

Mọi người vẫn chưa dừng cuộc chơi, nhưng cô thì mệt rồi. Cảm giác sức lực có chút cạn kiệt rồi, Tổ Bạch gục đầu vào tường cố gắng để để bản thân tỉnh táo lại.

Ánh đèn đường lẻ bóng chiếu rọi khoảng không vắng vẻ này, đồng hồ cũng điểm một giờ sáng. Tổ Bạch gọi một chiếc taxi, không biết qua bao lâu bánh xe cũng đã ngừng lại. Cô bước xuống xe, lần theo thói quen mà đi.

Tiếng chuông trong đêm khuya vội vã vang lên như phá tan bầu trời yên tĩnh. Mặc Phong giật mình tỉnh giấc, nhìn đồng hồ đã qua một giờ lại có người nhấn chuông?

Cánh cửa lạnh lẽo cuối cùng cũng mở ra, khuôn mặt điển trai một lần nữa xuất hiện. Cô cười ngu ngốc nhìn anh, không để anh nói cô đã bước đến ôm choàng lấy anh,nũng nịu nói:” Ông xã à, em nhớ anh“.

Mùi rượu phả vào mũi Mặc Phong, khiến anh có chút tức giận. Cô lại dám uống rượu? Còn khuya như vậy mới về? Cơ thể vừa hết bệnh không lâu bây giờ lại thoải mái đến say sưa.

Mặc Phong đặt cô lên giường, giúp cô cởi bỏ đôi guốc. Không tìm được mà nheo mắt nhìn cô một lượt, một thân váy màu đen khoét một lỗ to trước ngực, hở một khoảng sau lưng, còn hở thêm phần eo. Con tức giận lại một lần nữa bốc lên, an nghiêng răng nghiêng lợi:” Em được lắm “.

Tổ Bạch lại vô tư ôm lấy cổ anh:” Phong“.

Con tức giận lại đột nhiên tiêu tan không còn một chút khi nghe một tiếng “ Phong “ từ miệng cô.

Tổ Bạch đột nhiên mở mắt, đôi mắt xinh đẹp có chút mơ màng nhìn anh cười ngây ngô nói:” Phong, em nhớ anh “.

Mặc Phong cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn day dưa đến nghẹt thở. Chỉ có anh mới hiểu được anh nhớ cô đến phát điên lên, nhưng lại cố gắng kiềm chế. Hàng ngày anh sẽ vùi đầu vào công việc để giết thời gian, nhưng càng như vậy anh lại càng nghĩ đến cô. Giờ phút này, người con gái anh vừa yêu vừa hận lại đang ở ngay trước mắt mình, bao nhiêu khó chịu cũng dần được buông lỏng.

Bàn tay lần mò theo đường cong trên cơ thể cô, Tổ Bạch ngửa đầu thở dốc. Thân thể trần trụi trắng như tuyết bị anh đặt phía dưới thân.

Cô khẽ gọi “Phong...” Giọng nói mềm nhũn vang lên trên đỉnh đầu, Mặc Phong ngược mắt, đầu lưỡi lướt qua qua làn da rơn rợn của cô, rước lấy một trận run rẩy khe khẽ.

“Thoải mái hơn không?” Mặc Phong chống tay trên người cô, từng giọt mồ hôi trượt theo vòm ngực rắn chắc đi xuống, gợi cảm vô cùng.

“Ừm... a...”.

Không đợi cô trả lời, Mặc Phong đã chuyển động nhẹ nhàng, trong giọng nói mang theo vẻ quyến rũ kỳ lạ, “Tổ Bạch”.

Trong bóng tối, hai thân thể trần trụi cuốn lấy nhau, những thanh âm mập mờ đứt quãng vọng ra.

Đây là con đường mà hai người họ đã chọn, nếu nhất định dây dưa thì cứ như vậy để mặc số phận quyết định đi.

18. Chương 18

Bốn giờ sáng.

Làn gió thổi qua cánh cửa hơi hé mở làm tấm rèm lụa khẽ lay động.

Anh đưa tay gạt mấy lọn tóc mềm rũ, một khuôn mặt trẻ trung và xinh đẹp hiện ra trước mắt.

Nhưng dường như cô ngủ không yên giấc, đôi mày hơi chau lại.

Một cảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong đôi mắt, anh cúi người hôn lên môi cô. Sự đụng chạm mạnh bạo với hơi thở như thiêu đốt khiến cô giật mình tỉnh giấc, khẽ nhướn mi, mơ màng nhìn vào đôi mắt quen thuộc đang sát ngay trước mặt.

Một lúc sau, anh mới buông ra.

Khi phút giây kích động đã qua đi, cô nằm gối đầu trên tay anh, tay phải vô thức vẽ lên làn da trơn láng ấy những vòng tròn vô định.

“Mặc Phong”, cô ngọt ngào gọi.

Anh hơi sững lại, sau đó đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm của cô, bỏ ra khỏi người mình.

Cô không hiểu, hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt thoát trở nên sầm lại của anh.

“Sau này, đừng có tùy tiện uống say như vậy. Cũng không nên tùy ý đến đây”. Giọng nói lạnh lùng rồi cuộc cũng vang lên, bỗng chốc vô cùng rõ ràng trong màn đêm vắng lặng.

Lòng cô hơi chùng xuống, nhưng vẫn nhìn anh cười: “Em biết rồi”.

Cô cười tự giễu mình, cúi đầu nói: “Em biết mà, em sẽ không cản trở hôn nhân của anh đâu.”

Rồi như đột nhiên cảm thấy không còn chút hứng thú nào, đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng bị nén lại tới mức không thở nổi, đột nhiên cảm thấy tức ngực vô cùng, cô ngồi dậy, rời khỏi cơ thể ấm nóng của anh, bất giác hơi run lên vì lạnh. Anh vẫn chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, không có thêm bất cứ hành động nào.

Cô bắt đầu mặc quần áo.

Cho tới khi bàn tay cô đã đặt trên nắm đấm cửa phòng, anh vẫn không hề nói một lời giữ lại. Cô cắn chặt môi, kéo cánh cửa rồi ra đi.

Bóng đêm dường như đã loãng đi nhiều, nhìn về xa xa thấy màu hồng nhạt bắt đầu len lỏi vào giữa màu đen.

Gió thổi lạnh lạnh khiến cô phải quàng tay ôm lấy hai vai, chậm rãi bước đi.

Một chiếc taxi màu đen đỗ cạnh bên cô, tiếng còi mời mọc vang lên.

Cô ngậy người quay lại, sau đó lắc đầu.

Cô cần được bình tĩnh lại, cần được ngọn gió lạnh lẽo này thổi cho bộ óc đang chìm trong giấc mộng của cô tỉnh lại, thổi đi cả những gì còn lẩn cấn bấy lâu trong trái tim cô...

Không phải là chưa từng dự liệu trước được kết cục này, nhưng cuối cùng khi nó trở thành hiện thực, cô vẫn thấy trái tim mình tan nát. Trải qua biết bao nhiêu đả kích của cuộc đời, cô vốn tưởng bản thân mình đã đủ kiên cường mà không ngờ tới rằng chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh, lại có thể khiến cô không biết phải làm thế nào.

Anh là một bữa tiệc lộng lẫy và đẹp tuyệt vời trong cuộc sống của cô. Vì không cẩn thận nên cô đã bước vào rồi lập tức đi lạc trong đó mà không biết rằng trên đời này vốn không có bữa ăn nào miễn phí.

Nếu là như thế, cô cam tâm tình nguyện cùng anh day dưa, đợi đến khi tất cả mọi chuyện an bài, oán hận không còn, xem anh có chấp nhận quay về với cô không. Vậy thì, có đem cả cuộc sống của cô ra mà đặt cược cũng đáng.

“ Cô chủ, phòng của cô ở đây ạ”, quản gia cung kính nói.

“ Cảm ơn dì “, Tổ Bạch hướng người quản gia cười nhẹ nói.

Cô chọn căn phòng này là vì đây là nơi ông bà ngoại khi còn sống đã ở. Mọi thứ vẫn được bố trí như cũ, cô chỉ thay đổi và làm mới lại một chút.

Tổ Bạch thả người rơi xuống chiếc giường rộng lớn, hai mắt nhìn trần nhà lòng lại thở dài.

Thói quen là một thứ đáng sợ, nó khiến người ta sinh ra tâm lý dựa dẫm cũng giống như trong cơn say, cô đã vô thức mà tìm đến anh như một thói quen đã ăn sâu vào tâm hồn cô, nó chiếm lấy trái tim và lý trí của một người con gái yếu đuối như cô.

“ Dì Tổng à!”, Tổ Bạch ngồi ngay ngắn trên ghế.

Quản gia hơi cúi đầu “ Dạ?”.

“ Bữa trưa nấu cho cháu một chén cháo trắng nhé!”, cô dịu dàng nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi cuốn tiểu thuyết.

“ Vâng ạ “.

Đột nhiên một cơn ho sặc sụa lao tới, Tổ Bạch vội chạy vào phòng tắm. Khi nhìn vào khuôn mặt đang phản chiếu trong gương, đôi mắt có chút ý cười bị thương hiện lên. Cô trông thấy chính mình đã gầy đi rồi, da cũng có chút xanh xao đến kỳ lạ. Bản thân lại vì một người mà trở nên héo úa như vậy.

Cô bỗng cảm thấy mình giống như một loài hoa sớm nở tối tàn.

Tổ Bạch cười đau thương, lau đi vệt máu bên khóe môi. Cúi đầu dùng nước tạt vào khuôn mặt không còn huyết sắc của chính mình, giọt nước lạnh giúp cô trở nên tỉnh táo hơn hẳn.

“ Tổ Bạch, cậu có trong đó không?”.

Mỹ Phượng ngồi bệt trên giường, hai chân gác chéo lên nhau, tay chống ra phía sau nhìn quanh căn phòng.

Tổ Bạch thay đồ bước ra, mỉm cười nhìn Mỹ Phượng.

“Lâu như vậy mới về đây, cảm giác không tệ chứ?”, cô đá lông nheo hứng thú nói.

Tổ Bạch nhếch môi, đáp: “Không đến nỗi”.

“Mẹ cậu đâu?”

“Không biết nữa”

“Hôm qua, cậu chạy ở cái xó nào vậy? Khi tớ quay lại đã không tìm được cậu, điện thoại cũng không liên lạc được”.

“Tớ say quá nên về trước”, cô cười khan đáp.

“Cậu nên đi bệnh viện khám, dạo này trông cậu không được khỏe lắm”, Mỹ Phượng lo lắng nói.

Tổ Bạch gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Tiên Y có nói, anh ấy có việc gấp phải đi Paris một thời gian. Kêu cậu rảnh thì liên lạc cho anh ấy”, Mỹ Phượng nằm lỳ trên giường lăn qua lộn lại.

Tổ Bạch chỉ hơi gật đầu, lại tiếp tục xem cuốn tiểu thuyết trên tay. Mỹ Phượng nhú mày nhìn Tổ Bạch khó hiểu nói: “Cậu lại đọc cuốn tiểu thuyết này sao? Không phải đã đọc hết rồi sao, cậu đã xem đi xem lại không dưới một trăm lần rồi mà”.

“Tớ thích”.

“Cậu thần kinh rồi”, Mỹ Phượng lắc đầu phun ra một câu.

“Năm tháng vội vã,

rốt cuộc chúng ta đã bao nhiêu lần

chần chừ không nói ra câu từ biệt?

Đáng tiếc rằng liệu mấy ai có thể yêu đương

mà không bị hỉ nộ ái ố của nhân gian thao túng

Năm tháng vội vã,

chúng ta từng nhất thời quá vội vã

quá vội vã khước từ lời thề non hẹn biển

chỉ biết đợi chờ người khác sẽ thay mình thực hiện

Chẳng trách dấu son môi năm đó

vẫn còn lưu lại hóa thành vết phỏng rộp mãi không liền sẹo

Cái ôm đã chìm vào quên lãng,

dấu có khơi gợi lại vẫn chẳng thể nào ấm áp được như xưa

Chẳng trách đoạn tình này

có quá ít thời gian để luyện tập

Là tháng năm khoan dung ban cho đôi bên cơ hội

phủi bỏ lời thề, giải thoát cả hai

Nếu như chia tay không được rơi lệ

thì có thể cho phép đôi mắt của em đỏ hoe được không?

Giống như năm đó từng vội vã khắc lên thân cây dòng chữ “mãi mãi bên nhau”

để giờ đây lại trở thành những từ ngữ vô nghĩa và xót xa như vậy

Nếu như quá khứ vẫn còn đáng để quyến luyến
thì đừng quá nóng vội thiêu hủy hết hiềm khích ngày xưa
Nào ai có thể cam tâm tình nguyện
không lưu không luyến chẳng nín chẳng giữ đối phương?
Là chúng ta đều muốn mắc nợ nhau
Nếu không thì sau này biết dựa vào đâu để mà hoài niệm?
Năm tháng vội vã,
chúng ta lại gặp nhau ở thế giới quá nhỏ bé
xuôi xuôi ngược ngược vẫn mai chỉ là khuôn mặt ấy
Nào thể nói rõ tận tường
nào thể khiến người vui vẻ
có bất đồng thì sẽ lại càng muốn buông bỏ nhau hơn
Năm đó đáng ra hạnh phúc bên nhau
ấy vậy mà chúng ta lại vội vã
không chịu khắc ghi lời hứa sẽ mãi mãi kiên định
mà chỉ biết ngu ngốc làm theo những lời chia ly
Chẳng oán trời năm đó quá lạnh lẽo
khiến lệ rơi cũng hóa thành băng tuyết
Cơn gió xuân nồng ấm năm ấy
cũng chẳng thể làm tan chảy bức hình đã đông cứng
Chẳng oán duyên phận ý trời sắp đặt
không thể yêu một người trọn vẹn
Là tháng năm từ bi lao đi vùn vụt
để nhớ mong mãi vẫn không đọng đầy
Nếu như chia tay không được rơi lệ
thì có thể cho phép đôi mắt của em đỏ hoe được không?
Giống như năm đó từng vội vã khắc lên thân cây dòng chữ “mãi mãi bên nhau”
để giờ đây lại trở thành những từ ngữ vô nghĩa và xót xa như vậy
Nếu như quá khứ vẫn còn đáng để quyến luyến
thì đừng quá nóng vội thiêu hủy hết hiềm khích ngày xưa
Nào ai có thể cam tâm tình nguyện
không lưu không luyến chẳng nín chẳng giữ đối phương?
Là tự hai ta cứ muốn mắc nợ nhau...
Là tự hai ta cứ muốn vẫn vương nhau. “
(Trích bài hát “ Năm tháng vội vã”)

19. Chương 19: Gặp Lại

Trái đất vẫn quay quanh trục của nó, xoay hết một vòng lớn sẽ lại quay tiếp một vòng khác. Mọi thứ vẫn luôn tiếp diễn như một quy luật muôn thuở.

Có những người lướt qua ta một lần, lại một lần nữa lướt qua.

Cớ sao, người ta muốn nhìn thấy lại không thể nhìn thấy.

Có một vài người sẽ đến trong cuộc đời ta và rồi sẽ đi. Có một người vài người sẽ ở lại mãi trong lòng ta như một dấu ấn của cuộc đời.

Đôi khi yêu một người thật đau lòng.

Tổ Bạch đi dạo quanh con đường bán thức ăn, ở đây nổi tiếng là chợ thức ăn nhanh ngon nhất. Khi ánh nắng gay gắt dần biến mất, khu chợ sẽ bắt đầu được bày bán, người qua kẻ lại thật náo nhiệt.

Cô quàng một chiếc khăn len màu đỏ quanh cổ, mặc chiếc áo khoác màu kem rất dày, quần bò mang giày thể thao.

Thời tiết đã có chút lạnh lẽo của mùa đông rồi. Hai tay bỏ vào túi áo, vừa đi vừa nhìn khung cảnh lung linh này.

Một quán rượu ven đường, với túp lều nhỏ nhỏ được dựng lên. Mùi thơm của thức ăn vờn quanh mũi Tổ Bạch khiến cô không kiềm được mà bước tới.

“ Bà chủ cho tôi một phần “.

“ Có ngay, có ngay”, tiếng nói của người phụ nữ trung niên vang lên.

Ngồi một mình trong quán rượu, cô bỗng nhớ đến một người. Người mà cô yêu đến đau lòng, cô nhớ khoảng thời gian tươi đẹp mà anh mang đến cho cô, nhớ đến sự ấm áp của anh. Cô muốn được vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của anh, muốn được ôm anh từ phía sau.

Tổ Bạch uống cạn ly rượu, môi anh đào cười thật xinh đẹp cũng thật bi thương.

Ánh đèn neon hắt hiu trên con phố, soi xuống mặt đất lại phản phát bóng hình cô độc của cô.

Tổ Bạch đứng lặng yên ở đó, đôi mi dài yên tĩnh khép lại. Cô lắng nghe tiếng bước chân của người đi đường, cô hít thở không khí nơi đây. Trái tim vẫn tĩnh lặng như vậy, cô ó thể ngửi thấy mùi thơm của thức ăn hòa vào không khí nhưng cớ sao không ngửi thấy mùi hương của anh, cô nghe thấy tiếng bước chân người qua đường lại không thể nghe thấy tiếng bước chân anh.

“ Cô gái, trời không còn sớm “.

Một giọng nói nam tính vang lên, mùi hương xa lạ khiến cô thức tỉnh. Tổ Bạch mở đôi mắt long lanh nhìn người sau lưng mình.

“ Là anh?”

Trần Anh Triệu hơi mỉm cười, nói:” Phải, chúng ta thật có duyên”.

Tổ Bạch cười gật đầu đáp:” Phải “.

Trần Anh Triệu mặc đồ vest màu xanh sẫm, vóc dáng cao ngất của anh sẽ khiến nhiều cô gái phải say mê. Khuôn mặt khá là tuấn tú cộng thêm khí chất vừa ngạo vừa ấm của anh cũng đủ làm người khác điên đảo rồi.

“ Cô Bạch, cô đã uống rượu sao?”

Tổ Bạch hơi ngượng ngùng, má có chút hồng cúi đầu đáp:” Chỉ uống một chút cho ấm bụng”.

“ À “.

Không gian có chút yên lặng, khiến cho Tổ Bạch có chút không tự nhiên. Hai người cứ như vậy sóng vai bước đi trên con đường đá.

“ Trễ như vậy, anh mới tan ca sao?”.

“ Ừm “.

“ Anh làm gì?”

“ Là tạp vụ cao cấp”.

Tổ Bạch ngạc nhiên hỏi lại:” Tạp vụ?”

Anh cúi đầu nhìn cô, cười lộ ra hàm răng trắng đều nhau.

Trong đầu cô liền hiện lên một hình ảnh “ Bình yên như cơn gió thu “, còn khi nghĩ đến Tiên Y cô lại liên tưởng về “ Cơn gió mùa hạ đầy ảm áp”. Chỉ duy nhất một người khiến cô liên tưởng đến bốn mùa gió thổi gào.

“ Tôi đùa đấy, vì công việc có chút lạ lẫm. Tôi cần sắp xếp lại theo cách của mình “.

“ À! Thì ra người giàu có lúc nào cũng bận rộn”’, Tổ Bạch gật gù nói.

“ Còn cô?”, anh hiểu kỳ hỏi.

Tổ Bạch cười đến đôi mắt cũng cong thành vầng trăng thật đáng yêu” Tôi á? Công việc rất bận rộn nha”.

Cô vừa đi vừa suy tư nói:” Mỗi ngày tôi đều phải hỏi chính mình: Hôm nay, mình làm gì? Ăn gì? Hay là đi đâu nhỉ?”.

“ Đó cũng là công việc sao?”, Trần Anh Triệu ngạc nhiên hỏi.

Tổ Bạch gật đầu chắc chắn nói:” Tất nhiên rồi, nhà tôi rất giàu, giàu đến nỗi tôi không cần đi làm và cũng không ai cần tôi đi làm”.

Trần Anh Triệu không nói, chỉ im lặng bước đi. Khuôn mặt tuấn tú rất bình thản lắng nghe cô nói. Anh có thể cảm nhận được tâm tình của cô, mặc dù cô đang cười nhưng anh vẫn cảm nhận được trong đó có chút là lạ.

“ Anh Triệu, sắp tới đường về nhà tôi rồi. Nhà anh ở đâu?”.

“ Ở gần đây, đã khuya rồi để tôi đưa cô về”.

Tổ Bạch cười không đáp, hai người tiếp tục im lặng đi bên nhau.

Con đường trong đêm tối với màn sương mù giăng kín lối làm lòng người có chút lạnh lẽo.

Tổ Bạch dừng lại nhìn Anh Triệu cười mỉm nói:” Cảm ơn đã đưa tôi về”.

“ Chúc cô ngủ ngon”, anh cười đôi mắt như màn đêm đen hun hút nhìn cô dịu dàng, rồi quay lưng đi.

Một chiếc xe mang thương hiệu Mercedes màu đen lặng lẽ đậu trước cổng nhà cô. Một người đàn ông cao ngất đứng tựa người vào xe, bộ dáng quyền rũ lạnh lùng mà kiêu ngạo. Hai tay bỏ hờ vào túi quần, yên tĩnh đứng ở đó lại tạo nên một khung cảnh ma mị làm tim cô đập liên hồi.

“ Phong “, giọng nói yếu ớt của cô vang lên.

Tổ Bạch chạy đến trước mắt Mặc Phong, hai tay vòng qua eo anh ôm chặt lấy thân hình vững chắc ấy.

“ Tên đó là ai?”, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Tổ Bạch hơi sững người, cô cười gian manh nói:” Sao? Anh hỏi người đàn ông nào? Em có rất nhiều người đàn ông”.

Đôi mày rậm hơi nhướn lên, ánh mắt nhìn cô như ngọn lửa chỉ muốn thiêu chín cô . Tổ Bạch lè lưỡi, nhón chân ôm lấy cô Mặc Phong hôn một cái chụt lên môi anh:” Là người bạn mới quen, vô tình gặp trên đường nên anh ấy đưa em về.”

“ Bạn?”, giọng nói có chút dịu xuống nhưng vẫn pha lẫn mùi giấm chua.

“ Anh ghen sao?”, cô vui vẻ nhìn khuôn mặt của anh.

“ Vô vị”, Mặc Phong lạnh lùng đáp.

Tổ Bạch mím môi, nhún vai lùi ra sau một bước nói:” Vậy em về đây, anh cũng về đi”.

Tổ Bạch xoay người, bước chân chưa kịp đi đã bị bàn tay to lớn của anh kéo vào lòng ngực săn chắc. Tổ Bạch ngửa đầu nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt tay chân có chút bủn rủn.

Anh cúi đầu hôn cô, nụ hôn như sự trừng phạt không hơn không kém. Bàn tay to lớn ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô, hôn đến mãnh liệt.

“ Tôi sắp qua Pháp “, anh nói.

Tổ Bạch hơi kinh ngạc nhìn anh:” À!”.

“ Em đi với tôi chứ?”, anh nhìn cô nói.

Tổ Bạch gật đầu cười:” Em sẽ đi. Cho dù, anh không nói muốn em đi chung. Em cũng sẽ đi theo anh đến đó”.

Bờ môi lạnh lẽo ấy,cuối cùng cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng lướt qua. Tổ Bạch mỉm cười đầy mãn nguyện, chỉ cần anh vui là đủ rồi.

20. Chương 20

Cơn bão tố qua đi, bình yên lại tiếp diễn.

Nhưng bình yên sẽ kéo dài trong bao lâu?

Có lẽ chỉ có thời gian mới trả lời cho ta biết được.

Tại một nhà hàng sang trọng, một người phụ nữ xinh đẹp với chiếc váy dài màu đỏ dễ dàng tăng thêm phần quyến rũ, đôi mắt hiện rõ vẻ kiêu ngạo cùng chán ghét người đối diện.

Hồ Thái Thái có hút khó xử cười khan nói:” Nhà hàng này rất không tệ”.

Hà Cự nhếch môi không đáp.

Ông thở dài, nói:” Chúng ta đã đều đã già rồi “.

Phục vụ mang thức ăn lên, sau đó yên lặng rời đi. Không gian có chút u ám. Hồ Thái Thái nhìn Hà Cự nói:” Đã nhiều năm như vậy, bà vẫn không thay đổi”.

Hà Cự thờ ơ nhìn người đàn ông trên danh nghĩa là chồng mình:” Ý ông là gì?”.

“ Lần đầu tôi gặp bà, khi ấy bà cũng rất xinh đẹp và cũng rất kiêu ngạo”, ông dừng lại từ tốn gấp thức ăn vào chén cho Hà Cự lại nói:” Nhiều năm trôi qua, bây giờ bà vẫn không hề thay đổi là bao”.

Hà Cự bật cười, đôi mắt sắc bén nhìn Hồ Thái Thái nói: “ Ông thì khác rồi, lúc đó ông cũng là một tên thư sinh nghèo hèn, cưới tôi vì gia tài mà thôi. Bây giờ, thì không nữa nên phải mộng rời đi theo thứ mà ông gọi là tình yêu đó, thứ tình yêu dơ bẩn”.

“ Hà Cự, tôi chỉ muốn nói Tổ Bạch là con ruột của bà. Con bé cần tình thương của người mẹ. Suốt những năm qua, tôi mang tiếng là cha nó nhưng cũng chỉ có thể cho nó vật chất để bù đắp lại lỗi lầm của mình. Tôi không cho nó tình thương, tuổi trẻ bồng bột ấy đã lấy đi lý trí của tôi. Tôi chạy theo tiền tài,danh vọng, và cả người phụ nữ mà tôi yêu”.

Hà Cự nhìn chiếc lọ cắm những cây bông hồng, lòng gợn lên từng cơn sóng nhỏ.

“ Tổ Bạch không nói, nó luôn thể hiện mình mạnh mẽ nhưng tôi cảm nhận được nó rất cần tình thương của gia đình và nhất là bà. Hà Cự, bà đã không còn trẻ nữa. Những gì nên buông bỏ cũng nên buông thôi, có một số thứ cứ giữ mãi cũng không được. Cho dù, bà hận người đàn ông đó nhưng chỉ ít ra đó cũng là người bà đã từng yêu và Tổ Bạch là đứa con mà bà mang nặng đẻ đau lẽ nào bà không có chút tình cảm gì với nó sao?”.

Bàn tay vô thức lại siết chặt lại, Hà Cự gương cười nhìn Hồ Thái Thái.

“ Tại sao ông lại nói nhiều với tôi như vậy? Là đột nhiên thấy thương xót hay là cảm thấy tội lỗi?”.

Hồ Thái Thái lắc đầu, có chút bất lực không nói nên lời.

“ Tổ Bạch, cậu đâu rồi? Có nghe tớ nói không?”

“ Tớ vẫn đang nghe”

“ Con nhỏ này, cậu nên để ý người khác nói chuyện chứ”, giọng nói bất mãn vọng lại.

Tổ Bạch gật đầu, đáp:” Tớ biết rồi”

“ Cậu đấy, tớ đã nói bao nhiêu lần rồi. Tên đó có gì tốt đây? Sao cậu cứ cố chấp như vậy”’, Mỹ Phượng chán nản nói.

“ Tớ yêu anh ấy”, Tổ Bạch nhẹ nhàng nói.

Mỹ Phượng ở đầu dây bên kia, trợn mắt thở dốc “ Thánh thần ơi hãy mang con người ngu ngốc ấy đi. Con sắp tức điên rồi”.

Tổ Bạch cúi đầu nhìn cuốn tiểu thuyết trên tay, nụ cười đã trở nên hạnh phúc đến âm lòng.

Yêu một người đôi khi không cần lý do. Nhưng đối với Tổ Bạch, anh là người đã mang đến cho cô sự ấm áp, anh đã che chở cho tâm hồn cô đơn của cô khi cô cảm thấy lạc lõng.

Tình yêu cũng từ đó mà phát sinh, lâu ngày nó giống như chiếc rễ đâm sâu vào lòng đất mỗi ngày sẽ mọc ra những chiếc rễ con len lỏi vào từng lớp đất.

Nhưng mà trên đời này, có gì là mãi mãi?

Một cây non mọc lên, rồi phát triển và lớn dần. Trải qua bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Sinh tồn sau bao tháng năm, cuối cùng cùng già đi và héo úa. Chúng trở thành khúc gỗ mục và một lần nữa quay về với đất mẹ.

Còn tình yêu của nhân loại thì sao? Sẽ còn mãi mãi chứ?

Có lẽ không đâu.

Thời gian là thứ vũ khí nguy hiểm nhất, nó xóa mờ đi mọi thứ chỉ để lại cho ta một vết sẹo mờ nhạt, mà đến cả hình hài có lẽ ta cũng không thể nhớ rõ được.

Sân bay.

Mặc Phong mặc chiếc áo khoác màu đen, sơ mi trắng, giày đen. Cặp mắt kính đen to che đi nửa khuôn mặt hấp dẫn, chỉ để lộ sống mũi cao thẳng cùng đôi môi lạnh lùng.

Tổ Bạch đứng bên cạnh anh, một thân váy trắng thêu bông hoa nhỏ nhắn màu đỏ, tạo nên một hình tượng thực nữ trong sáng. Mái tóc dài để tự nhiên, làn da hồng hào đã không còn vẻ thất sắc như trước.

Hai người đứng ở đó tuy yên lặng nhưng lại tạo nên một bức tranh thật đẹp, hấp dẫn những du khách và người ở sân bay không thể không liếc nhìn một cái.

“ Phong, chúng ta sẽ đi bao lâu?”

“ Hai tuần “

“ Mình sẽ quay lại căn nhà cũ lúc trước ở chứ?”, cô mong chờ hỏi.

Mặc Phong cong khóe môi, dịu dàng xoa đầu cô:” Tùy ý em”.

Cô cười tươi, vùi đầu vào ngực anh.

Máy bay cất cánh, một chuyến bay dài đến Pháp. Tổ Bạch dựa đầu vào vai Mặc Phong ngủ thiếp đi. Còn anh thì im lặng xem xét giấy tờ cho công việc.

“ Tình yêu của em

Là nỗi ấp ủ khao khát

Anh là ánh sáng

Dẫn lối em đi trong đêm đen

Em nghe thất tiếng trái tim mình

Anh có nghe không?

Nó đang thổn thức vì anh đây

Chỉ mong anh quay đầu

Chỉ mong anh nhìn về phía em

Anh ơi!”....

21. Chương 21

Nhà Thờ Đức Bà ở Pháp là một trong các công trình xây dựng có các cột chịu vòng cung bên ngoài nhờ đó mà bên trong có các cửa sổ kính màu rộng lớn đưa ánh sáng mặt trời rọi qua.

Phía mặt tiền nhà thờ có một cấu trúc thẳng bằng và uy nghi. Ba cửa lớn không bằng nhau, cửa giữa cao nhất và rộng hơn hai cửa kia. Những cửa sắt lớn có những tượng nổi lên một nền vàng tượng trưng cho quyền thánh kinh bằng đá. Sáu cánh cửa lớn được trang trí bằng những cốt sắt uốn nắn tuyệt đẹp và những hình tượng các thánh điêu khắc trên cạnh những vòm cong. Phía trên ba khung cửa lớn ở ngoài mặt tiền nhà thờ, có một hàng 28 bức tượng đặt trong hốc hiện thân của những vua Judah và Do Thái.

Bên trong, ngay tại giữa thánh đường, hai hàng cột với vòm trần trên cao, tượng trưng cho lối kiến trúc Pháp, đường nét thanh thoát nhưng táo bạo với những chạm trổ tinh vi. Để soi sáng phía trong nhà thờ người ta làm rộng những cửa sổ. Đỡ những tháp là những trụ to lớn. Những vụ tu bổ đòi hỏi rất nhiều công phu theo cách làm hồi xa xưa và cây đàn orgue phát ra một thứ âm vang ngân xa trầm bổng, làm dịu lại lòng người.

Tổ Bạch trong chiếc áo sơ mi màu trắng trong lành lặng lẽ quỳ ở giữa thánh đường, chắp tay cầu nguyện.

Trong bầu không khí thiên liêng ấy, cô như cảm thấy lòng mình nhẹ đi. Mọi thứ đã và đang diễn ra cũng từ từ tan biến, mọi ưu lo, phiền muộn như được vứt bỏ chỉ còn lại thân xác cùng linh hồn bình lặng.

Cô thích nơi đây, thích con người nơi đây, thích không khí và sự sống nơi đây, chỉ đơn giản là thích mà thôi.

Tổ Bạch rời khỏi nhà thờ, cô rút điện thoại trong túi ra và bấm vào phím một.

“ Bao giờ anh xong việc?”

“ Khoảng ba mươi phút nữa. Em đang ở đâu?”

Tổ Bạch cười đáp:” Nhà thờ “.

Le Jules Verne, ở Paris, Pháp. Nhà hàng được đặt theo tên tiểu thuyết gia nổi tiếng người Pháp Jules Verne, người viết tác phẩm Hai vạn dặm dưới đáy biển.

Tọa lạc trên tầng 2 của tháp Eiffel (cao hơn 100 m), mang đến cho những điểm nhìn tuyệt đẹp, bao quát những địa danh nổi tiếng của Paris như cầu Pont Neuf, điện thờ Pantheon...

Tổ Bạch không khỏi hưng phấn nhảy lên, cô chạy tới chiếc bàn gần đó, ngồi xuống. Đôi mắt đẹp không ngừng di chuyển nhìn ngắm cảnh đẹp xung quanh và bên ngoài kia.

“ Đẹp quá “

Mặc Phong hơi cong khoe môi, vô tình lại tạo nên một nét đẹp chí mạng người nhìn. Giờ phút này, anh như vứt bỏ vẻ lạnh lùng cùng kiêu ngạo hằng ngày mà thay vào đó là sự sùng nịch cùng cung chiêu.

“ Làm sao anh có thể tìm được một nơi tuyệt như vậy?”, Tổ Bạch vui vẻ đầy hưng phấn hỏi.

“ Thích không?”, anh dịu dàng hỏi.

Cô không hề do dự, gật đầu đáp:” Thích, rất thích”.

Mặc Phong đưa tay, vén những sợi tóc vươn trên má cô, lặng lẽ ngắm gương mặt ở góc độ nghiêng của cô. Người con gái anh vừa yêu vừa hận này, đã bao lần khiến anh lo lắng, rồi lại làm anh tức giận. Dù như thế nào, anh vẫn không thể quên được bóng dáng ngây ngô cùng cổ cháp của cô. Cuối cùng, vẫn là day dưa không dứt.

“ Phong, sau khi ăn xong mình đến một nơi nhé?”, cô quay lại nhìn anh mỉm cười ầm áp nói.

“ Ừm “, Mặc Phong gật đầu đáp.

Tổ Bạch nắm lấy bàn tay có chút lạnh lạnh của Mặc Phong, hai cười nép sát vào nhau dạo bước trên con phố đông đúc.

“ Giá như cứ thế này thì thật tốt anh nhỉ?”, giọng nói nhỏ như tiếng ve kêu vang lên chậm rì rì.

Mặc Phong không đáp, chỉ im lặng đi bên cô.

Champs-Élysées là một đại lộ lớn và nổi tiếng của thành phố Paris. Nổi hai quảng trường Concorde và Étoile, vị trí của Khải Hoàn Môn.

Lần theo con đường nổi danh thế giới này, tấp nập nhất là du khách khắp nơi, quán ăn giải khát sang trọng đặc tiền đầy người chật cả lối đi.

Tổ Bạch nhìn người người qua lại, có người Châu Á, có người mang làn da đen, có các cô gái tóc vàng xinh đẹp, có anh chàng cao ngất điển trai đầy phong cách Tây u.

“ Em rất thích Pháp “, cô bước lên hai bước nói tiếp “ Thích cả nơi mà em gặp được anh “.

Giữa con phố đông nghẹt người đó, trong đôi mắt thâm trầm của anh chính là hình ảnh phản chiếu một người con gái ngây ngô đang mỉm cười nắm lấy tay anh, nụ cười ấy xinh đẹp như một mộng cảnh chỉ cần không cẩn thận một chút thôi sẽ không thể nhìn thấy nữa.

Bất giác anh siết chặt lấy bàn tay của Tổ Bạch, kéo cô đến gần mình hơn. Cho dù khoảng cách ấy chỉ là hai bước chân, cũng đủ khiến tim anh loạn nhịp rồi. Anh sợ mình mất cô, cũng sợ mình quá yêu cô.

“ Mặc Phong, sắp đến giáng sinh rồi “, cô ngược mắt nhìn anh.

“ Ừ?”, anh khó hiểu đáp.

“ Em tặng anh món quà nhé!”, cô cười tít mắt nói.

Mặc Phong yên lặng không trả lời, chỉ nhìn ngắm cô.

Tổ Bạch nắm lấy bàn tay anh, quơ quơ trước mặt anh, nói:” Anh nhìn xem “.

Bàn tay năm ngón của anh lại xuất hiện một chiếc nhẫn đơn giản đính thêm một viên kim cương hình trái tim nhỏ nhỏ, sáng bóng.

Tổ Bạch đặt bàn tay của mình vào lòng bàn tay của Mặc Phong, nhẹ nhàng nói:” Là nhẫn đôi, đẹp không?”.

Mặc Phong không nói, chỉ nhìn sâu vào đôi mắt long lanh kia rồi ôm cô vào lòng. Khoe môi cũng đã cong thành vầng trăng trắng khuyết.

Khoảnh khắc ấy thật đẹp

Đó là một bức tranh muôn màu, như tô điểm cho dấu ấn của họ.

Đứng giữa một con phố lung linh, người qua đông đúc. Không khí lạnh lẽo, nhưng lòng họ lại nóng hừng hực một ngọn lửa mang tên tình.

Tình yêu đôi lúc thật kỳ lạ, dù phía trước có mịt mờ không lối thoát. Con người ta vẫn điên cuồng cố chấp mà lao vào như một chiếc xe không phanh lao thẳng về phía trước.

Cho dù đau đớn, họ vẫn ngu ngốc như thế. Điên cuồng như thế.

Thanh xuân chính là như thế.

22. Chương 22

“ Là sai lầm

Chính là sai lầm

Một câu xin lỗi có thể xóa nhòa hết sao?

Là nỗi đau mà người mang lại

Thật quá đau lòng rồi

Tôi không hận người

Nhưng vẫn không thể quên đi nỗi đau ấy

Chính là sai lầm mà người cho tôi

Đau lòng lắm...”

“ Mỹ Phượng, cô ấy không hỏi gì về tôi sao?”

“ Anh đi mà hỏi cô ấy “, Mỹ Phượng trề môi khinh thường nhìn người đàn ông tuấn tú trước mắt.

“ Tôi không liên lạc được với cô ấy”, Tiên Y bắt lực ngồi trên ghế.

Mỹ Phượng bộ dáng đáng yêu, phùng má le lưỡi:” Lêu lêu, đáng đời “.

Cô bước đến vỗ vỗ lên vai anh hai cái, ra dáng người anh em tốt:” Tôi nói anh đừng có theo đuổi cậu ấy nữa. Vô ích thôi”.

Tiên Y nhếch lên một nụ cười gượng.

“ Anh có thể thích một người khác mà, chẳng hạn như tôi đây. Một cô gái xinh đẹp, khả ái, lanh lợi không kém”, Mỹ Phượng chớp chớp đôi mắt hạnh, vô sỉ nói.

Tiên Y bật cười nói:”Cô đang tự luyện à?”.

Mỹ Phượng liếc anh, nhe hàm răng muốn cắn người:” Máu chó của tôi mà nổi lên thì anh chỉ chó chết”.

Tiên Y rùng mình đứng lên, cách xa Mỹ Phượng hai mét.

“ Tổ Bạch đã yêu hẳn ta đến ngu ngốc rồi. Bây giờ, anh lại ngu ngốc yêu một người không yêu mình. Thật là không hiểu nổi con người”.

Tiên Y im lặng nhìn ra ô cửa sổ, chậm rãi nói:” Thật ra tình cảm là thứ không thể dùng lời để hình dung được. Nó có thể đến rất nhanh, nhưng không thể ra đi theo cách mà nó đến. Để quên đi một người mang đến cho mình cảm giác khác lạ ấy thật sự không dễ dàng chút nào”.

Mỹ Phượng lắng nghe giọng nói trầm thấp ấy, trái tim lại không tự chủ được mà loạn nhịp. Hình ảnh người đàn ông đứng đó, bên ô cửa sổ, ánh mắt đẹp vờn vờn nét u buồn lại tạo nên một bức họa sinh động mà cô đơn đến lạ lùng.

--- -----
Tại một ngôi biệt thự sang trọng.

“ Phu nhân, mời dùng trà”

Người phụ nữ với nét đẹp mặn mà yên tĩnh ngồi trên chiếc giường rộng lớn.

Khoảng thời gian trước.

Hà Cư nằm ngủ trên chiếc giường này, đột nhiên lại cảm thấy có hơi thở xa lạ phả vào lưng, một cánh tay nhỏ bé đặt lên eo mình.

Giọng nói non nớt lại vang lên phía sau:” Mẹ con ngủ với mẹ nhé”.

Khi đó, bà đã không do dự đẩy cô ra xa:” Cút ra ngoài “.

Bà nhớ mãi đôi mắt ấy, đôi mắt ngây thơ còn rưng rưng những giọt nước trong suốt.

Năm cô mười lăm tuổi.

Trong bộ trang phục học đường vui vẻ,cô cầm chiếc bằng khen chạy đến nói:” Mẹ, con được khen là học sinh xuất sắc đấy”.

Năm cô mười sáu tuổi.

“ Mẹ ơi,con ốm rồi”, cô chạy nhào vào lòng bà ôm choàng lấy thân thể bà.

Ngày sinh nhật.

Cô mặc chiếc váy màu trắng,trên gương mặt non nớt treo một nụ cười cầm chiếc bánh kem đặt trên bàn nói:” Mẹ à, mẹ thổi nến với con được không?”.

Lúc đó, bà đã đứng dậy rời đi, chỉ để lại một cô bé ngây dại đứng đó run lên bần bật với những tiếng nấc nghẹn ngào.

Năm cô mười bảy tuổi.

Vào một ngày đông, bà ngồi trên chiếc ghế dài nhìn ngắm đám mây xanh. Cô bước đến không tiếng động, nhẹ nhàng như một con mèo ngồi yên lặng ở mép ghế,tựa đầu vào thành ghế cùng bà nhìn ngắm bầu trời. Khi bà phát hiện cô đang ở bên cạnh liền quay lại nhìn cô.

Tổ Bạch rụt rè đứng dậy, cười khan rời đi chỉ để lại tiếng nói thoang thoảng:” Con xin lỗi”.

Năm cô mười tám tuổi.

Vào một buổi sáng đẹp trời, bà thức dậy liền trông thấy một hộp quà nho nhỏ trên bàn.

Một chiếc khăn len màu đỏ, nằm gọn trong chiếc hộp. Một tờ giấy nhỏ với dòng chữ xinh đẹp “ Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ “.

Sau này, bà không nhìn thấy vẻ yếu ớt của cô nữa. Cũng không còn thấy cô khóc đến đỏ hoe đôi mắt.

Và không còn trông thấy cô lê đéo theo phía sau gọi “ Mẹ “ nữa.

Hà Cư thở dài, một giọt nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống. Hóa ra, bà đã sai, sai nhiều như vậy. Bà yêu người đàn ông đó đến hận thù, chỉ cần nhìn thấy cô bà lại nghĩ đến người bạc tình đã bỏ rơi bà. Điều đó khiến bà đau khổ, bà không thể xóa bỏ đi hình ảnh đó. Nên bà chọn cách từ bỏ cô, bà chút bỏ sự tức giận của mình lên cô.

“ Có phải lỗi lầm của tôi rất lớn không?”, bà bất lực nói

Người quản gia cung kính đứng bên cạnh:” Phu nhân,thời gian trôi đi chưa bao giờ quay lại. Nhưng việc trong tương lai có thể thay đổi. Phu nhân còn rất nhiều thời gian”.

“ Một người mẹ như tôi thật quá tồi tệ”, Hà Cư bật khóc.

Có một số chuyện khi nghĩ lại mới thấy, ta đã lãng phí thật nhiều thời gian. Lãng phí luôn tuổi thanh xuân của chính mình.

Mất đi rồi mới biết quý trọng. Đến khi quý trọng rồi, mọi thứ có còn như trước chăng?

23. Chương 23

Những đám mây trắng xóa trôi bồng bềnh trên không trung, cánh chim nhỏ bay giữa một bầu trời rộng lớn.

Mặc Phong trong chiếc áo thun trắng thật bắt mắt, anh bình thản đứng dưới tán cây, một tay cho vào túi quần. Đôi mắt phượng ngắm nhìn cảnh vật.

Chỉ cần anh đứng yên ở một nơi thôi cũng đủ làm cho mọi thứ trở nên lu mờ rồi.

Trong bức tranh nhiều màu, cũng chỉ có bóng dáng cao ngất của anh là rõ nét.

“Phong à!”, Tổ Bạch dịu dàng lên tiếng gọi.

Trong mắt anh phản chiếu rõ bóng dáng xinh đẹp của cô.

Hôm nay, cô vận một thân váy màu vàng có điểm xuyên vài viên đá nhỏ xíu, cổ áo hình chữ V như ẩn như hiện làn da trắng mịn màng bên trong kia. Mái tóc dài được cột cao lên gọn gàng tạo thêm nét trẻ trung cùng tính nghịch của cô gái đôi mươi.

Mặc Phong chàoàng lên vai cô, cười quyến rũ nói: “Anh có thể ăn em không?”.

Cô đỏ ửng hai gò má, dấm nhẹ lên ngực anh: “Sắc lang”.

Những ngày tháng yên bình cứ thế trôi qua, cô và anh đều gác bỏ mọi thứ sang một bên. Họ vô tư tận hưởng một cuộc sống êm đềm giống như những cặp vợ chồng mới cưới vậy.

“Tổ Bạch, khi nào cậu về?”

“Có lẽ cũng sắp rồi”

Mỹ Phượng lẩn lộn trên chiếc giường, môi nhỏ chu lên: “Tớ chán đến phát điên rồi đây”.

“Có chuyện gì sao?”

“Là mẹ tớ, cứ bắt tớ xem mắt”, Mỹ Phượng bắt mồm lên tiếng.

“À! Vậy cậu tính sao?”, Tổ Bạch hỏi.

“Tớ thì là đây sẽ lần cuối. Nếu mà vẫn không được thì tớ sẽ cạo đầu đi tu luôn”, Mỹ Phượng quyết tâm gào thét.

Tổ Bạch bật cười: “Cậu bị ngốc à? Là mẹ quan tâm nên mới muốn cậu thành gia sớm để bà ấy bớt lo thôi. Cậu không nên đòi đi tu chứ”.

“Tổ Bạch”, tiếng nói của Mỹ Phượng kéo dài lê thê.

“Thôi nào, cậu đi đi. Cũng không phải lần đầu cần gì lần cuối”.

Đồng hồ điểm mười giờ đêm.

Mỹ Phượng cuối cùng cũng buông tha cho Tổ Bạch đi ngủ.

Tổ Bạch cầm ly sữa nóng mang đến cho Mặc Phong. Anh ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, vẻ mặt thật nghiêm túc ngay cả khi làm việc trông anh cũng thật hấp dẫn.

Cô nuốt nước bọt, xóa tan ý nghĩ háo sắc của mình bước đến.

“Anh uống sữa nhé!”

Mặc Phong hơi ngước mắt nhìn cô, khóe môi hơi cong lên: “Cảm ơn”.

“ Em ngồi đây nhé!”, cô kéo cái ghế đến ngồi xuống bên cạnh anh. Mặc Phong không đáp, vẫn im lặng làm việc.

Tổ Bạch chống cằm nhìn ngắm khuôn mặt hoàn mỹ của anh, trái tim không ngừng đập thình thịch. Giá như mọi chuyện dừng lại ở đây, sẽ không có quá khứ cũng không có tương lai mịt mù kia, chỉ có hiện tại. Một hiện tại bình thường, rằng anh ở ngay bên cô mỗi ngày.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên từng hồi chuông. Tổ Bạch cầm lên nhìn cái tên quen thuộc đang hiển thị trên màn hình “ Lương Vi”.

“ Có người gọi anh”, cô cầm điện thoại đưa đến cho Mặc Phong.

Mặc Phong thấy cuộc gọi đến là ai, có chút dừng lại. Anh nhìn khuôn mặt bình thần của cô, sau đó rời đi. Tổ Bạch cười gượng nhìn bóng dáng anh khuất sau cánh cửa gỗ, lòng lại chua xót.

Trong trái tim anh, rốt cuộc cô đứng ở vị trí nào?

Có lúc cô mong muốn anh nói rằng tất cả chỉ là giả dối, mọi thứ anh làm chỉ để trả thù cô mà thôi. Nhưng có lúc, cô lại mong muốn anh dùng sự ân cần giả dối ấy bởi vì chỉ có như vậy cô mới nhìn thấy anh và được ở bên anh, nằm trong vòng tay của anh như vậy. Là giả dối cũng được, chỉ cần anh ở bên cô là đủ rồi.

Giọt máu nhỏ lặng lẽ chảy xuống khóe môi, vị tanh của máu hòa vào miệng cô, một màu đỏ bi thương đến đau lòng. Tổ Bạch ngửa đầu để máu ngừng chảy, cô rút vạt chiếc khăn lau đi vệt máu.

Mặc Phong bước vào liền trông thấy cô chảy máu cam, vội vàng chạy lại. Đôi mày rậm không tự giác mà nhíu chặt lại:” Em có sao không?”

Cô lắc đầu, cười nói:” Là đột nhiên chảy máu cam thôi, không có gì đâu”.

“ Không được, ngày mai anh đưa em đi bệnh viện”, anh tức giận nói.

“ Chỉ là nóng trong người một chút thôi. Chảy máu cam cũng đâu phải chuyện gì to tát. Không cần đến đó đâu”, Tổ Bạch làm nũng nói.

Mặc Phong cúi người bế cô lên, đôi mắt phượng thật đẹp giờ phút này lại tràn đầy lo lắng cùng tức giận nhìn cô.

Tổ Bạch vòng qua cổ anh, hôn nhẹ lên má anh một cái. Tiếng nói nhỏ như tiếng mũi kêu thì thầm bên tai anh:” Phong! Em yêu anh “.

Trái tim vốn đang bình lặng cũng bởi vì một câu này mà rối loạn, bàn tay ôm lấy cô càng thêm siết chặt hơn. Có phải đã tới lúc dừng lại rồi không, anh sợ một lúc nào đó anh sẽ không thể rời bỏ cô được nữa, anh sợ bản thân mình sẽ mất đi lý trí vốn có của nó. Sợ chính mình mê luyến cô.

Một đêm này, trôi qua tuy bình lặng nhưng có bao giờ cơn sóng ập đến mà báo hiệu trước không?. Nó giống như thời tiết vậy, hôm nay nắng ngày mai đã mưa, và câu vồng không hẳn sẽ xuất hiện sau cơn bão tố ấy.

Duyên phận luôn ràng buộc như vậy.

Chỉ một chữ duyên cũng đủ để kéo đến cho người ta thật nhiều nước mắt và nụ cười. Còn duyên thì ở, hết duyên thì đi.

24. Chương 24

Giáng sinh, ngày của mùa đông giá lạnh.

Tổ Bạch mặc chiếc áo ấm màu đỏ sẫm, món quà mà Mặc Phong tặng trước lúc rời đi. Đôi mắt sâu hút ấy của anh khiến cô nhớ mãi giây phút ấy, anh nói câu:” Tạm biệt “ tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ cửa vào lòng cô một nỗi đau vô hình.

Ngắn gọn hai chữ “ tạm biệt “ ấy, cô hiểu được anh muốn nói gì. Khoảng thời gian qua, anh đã cho cô những ngày thật bình yên và hạnh phúc. Có lẽ đó là món quà mà anh để lại trong hồi ức của cô.

Tổ Bạch thở dài, thời tiết thật lạnh nhưng lòng cô còn lạnh hơn. Cảm giác yêu một người lại không thể ở bên người đó thật không dễ chịu chút nào.

Cho dù có biết trước kết quả như thế nào, con người vẫn luôn cố chấp mà làm theo trái tim mình. Tình yêu khiến lý trí con người thật mù mờ.

“Không thể cứ mãi bắt mãi với ý tốt của anh

Đâu thể cứ mặt dày như thế

Ngây ngốc đứng nhìn anh

Hay nên đến gần anh hơn đây

Nhưng em lại sợ khi đến gần

Thì sai lầm sẽ nối tiếp sai lầm

Không thể cứ mãi níu kéo bóng hình anh

Không thể cứ để anh mãi lo lắng cuống cuồng vì em

Ao ước biết bao...có thể cho anh biết

Rằng em rất thích anh

Chỉ trách rằng em không thể khống chế bản thân

Em cố kiềm chế nhưng làm sao có thể bảo mình ngừng yêu đây

Sự ấm áp của anh vẫn luôn cạnh bên em

Em cố lau đi mọi vết tích

Để đối mặt với ánh mắt của anh

Thứ lỗi cho em đã kiềm nén nước mắt giả vờ vô tình

Em cố kiềm chế nhưng làm sao có thể bảo mình ngừng yêu đây

Ở bên cạnh anh tựa như ở cạnh vầng thái dương

Hạnh phúc đến rồi không muốn phân li

Vì anh em sẵn lòng làm tất cả

Nhưng lần này hãy để em làm trái lòng mình

Mà rời xa anh...”

(Trích “ Làm sao để bảo mình ngừng yêu “)

--- -----

“ Dì Tổng, làm phiền dì pha cho cháu một ly cà phê “.

Tổ Bạch mệt mỏi nằm dài trên giường. Đôi mắt vô hồn nhìn trần nhà, trong đầu có chút hỗn loạn.

Một cảm giác khó thở ập đến, đôi mày nhíu chặt lại. Tổ Bạch cảm thấy ít thở không thông, cô khó nhọc lấy lại bình tĩnh từ từ thở chậm rãi.

“ Phong, em xin lỗi “.

Một giọt nước mắt rơi xuống, vị mặn chát len vào khoang miệng. Cô úp mặt vào gối khóc nức nở thành tiếng.

Dì Tổng cầm một ly cà phê nóng bước vào trông thấy cô đang khóc đến thương tâm như vậy, bà cảm thấy có chút xót xa. Đứa bé này, từ khi sinh ra đã không có nhiều niềm vui. Rất lâu rồi, bà không thấy được nụ cười ngây ngô của cô bé thơ ngây nào hay nhe hàm răng trắng cười vô tư với bà nữa.

Tổ Bạch như cảm nhận được có người bên cạnh liền thôi khóc. Cô đưa tay tự lau đi những giọt lệ còn vương trên đôi mi, mỉm cười chua xót cầm lấy ly cà phê uống cạn một lần.

“Cẩn thận, đừng lấm”, dì Tổng lo lắng nhắc nhở.

Tổ Bạch nhìn bà, khuôn mặt có chút bi thương. Dì Tổng vốn là quản gia đã lâu năm, một người dường như không máu mủ còn có thể dư dả chút tình thương cho cô vậy mà người sinh ra mình lại chẳng mảy may nhìn đến mình lấy một cái.

“Con không sao”, cô lắc đầu nói.

“Có chuyện gì không vui sao?”, bà hỏi.

Cô cười một nụ cười thật đẹp cũng thật đau lòng.

“Dì Tổng, dì đã từng yêu ai bao giờ chưa?”.

Bà không đáp, chỉ im lặng nhìn cô với đôi mắt sâu xa.

“Con đã yêu một người, một người mãi mãi chỉ là người dưng. Anh ấy có thể cho con mọi thứ, nhưng không thể cho tình yêu và danh phận”.

Dì Tổng bước đến một bước, dịu dàng xoa lên đầu cô. Sự an ủi đó, khiến cô càng thêm yếu đuối. Tiếng khóc nghẹn ngào lại vang lên: “Chỗ này của con rất đau”, cô đưa tay đặt lên trái tim mình tiếng nói ngắt quãng lại vang lên: “Có phải con đã sai rồi không? Là con đã quá tham lam muốn ở bên anh ấy không?”.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, thời gian sẽ giúp con lãng quên đi mọi thứ”, bà chậm rãi nói, bàn tay già nua vuốt ve tấm lưng mỏng manh của cô.

“Thời gian có thể làm mọi thứ trôi vào dĩ vãng, nhưng nỗi đau mà con chịu đựng sẽ mãi hằn in trên tim mình. Con có thể sẽ yêu một người khác nhưng chắc gì đã quên đi người đã từng khiến mình thương đến đau lòng đây”, cô ngước mắt nhìn vào đôi mắt đã có tuổi của dì Tổng thật lâu.

Khoảnh khắc ấy, sẽ là nỗi đau mà dì Tổng cảm nhận được sự bi thương từ cô đã lan truyền vào trái tim đã già nua của bà. Đôi mắt đẹp của cô nén đầy nỗi tuyệt vọng cùng đau khổ. Có lẽ, sau này khi nhớ lại khoảnh khắc này bà sẽ không thể kiềm nén mà rơi nước mắt như cô bây giờ.

Yêu một người thật không dễ dàng gì. Một chữ duyên một chữ phận cũng đủ kéo đến cho họ một sự náo nhiệt khác thường, việc xuất hiện thêm một người đã đủ để làm thay đổi khung giờ sinh học của họ, những quy luật đáng lẽ nên xảy ra chỉ vì sự có mặt của một người mà cũng dần thay đổi.

Nhưng mà, có mấy ai yêu mà không từng buồn đây?

Có lẽ, cô gặp anh là sai người nhưng đúng thời điểm. Còn anh gặp cô là đúng người nhưng sai thời điểm. Vậy nên mới nói, yêu một người thật không dễ dàng chút nào, gặp được nhau đã rất khó, ở bên nhau và yêu nhau lại còn khó hơn rất nhiều.

25. Chương 25: Tổn Thương

Sáng tinh mơ.

“Tổ Bạch cậu đã đọc báo chưa?”, Mỹ Phượng ngồi trên giường nói.

“Chưa”, cô lắc đầu đáp.

Mỹ Phượng do dự một chút liền nói: “Là Mặc Phong, tin tức được giới báo chí đưa lên trang nhất hôm nay. Anh ta sẽ kết hôn...”.

Tổ Bạch đang thêu chiếc áo len, cũng vì thế mà hơi dừng lại. Cô cười khan đáp: “Vậy à”.

“Cậu ổn chứ”, Mỹ Phượng lo lắng nói.

Tổ Bạch miệng cười nhưng lòng không cười nói: “Tổ có thể ổn sao?”.

Nghe vậy, Mỹ Phượng nhào đến ôm cô vào lòng gào thét:” Con nhỏ ngu ngốc này, cậu khóc đi đừng chịu đựng như vậy”.

“ Tớ còn có thể khóc sao? Nước mắt đã cạn rồi”, tiếng nói bi thương như ảo ảnh vang lên, trái tim Mỹ Phượng có chút đau lòng.

Tổ Bạch đứng lên, bước đến chiếc gương to lớn phía trước nhìn khuôn mặt thất sắc đang phản chiếu trong gương nói:” Tớ cũng sẽ đính hôn “.

“ Cậu nói gì?”, đôi mắt hạnh mở to nhìn Tổ Bạch.

“ Tớ quyết định rồi, tớ sẽ đính hôn. Chuyện tình cảm không thể cứ miễn cưỡng mãi được, tớ và Mặc Phong vốn đã định là có duyên không phận. Hà có gì phải níu kéo đây?”, cô nhỏ giọng nói.

Mỹ Phượng khó hiểu hỏi:” Cậu đính hôn với ai?”.

“ Tớ cũng chưa biết nữa”, Tổ Bạch lắc đầu cho ý kiến.

Mỹ Phượng ngạc nhiên, đầu đầy vạch đen nhìn Tổ Bạch:” Cậu điên rồi “.

Dưới ánh chiều tà, màu hồng len lỏi vào tận cuối chân trời. Màu sắc có chút thê lương, tiết trời về đêm như lạnh thêm rất nhiều mặc dù còn sớm nhưng không khí của mùa đông cũng thật lạnh đến rét run người.

Tổ Bạch ngồi giữa vườn hoa hồng đầy gai, mái tóc dài xõa sau lưng một thân màu trắng thật nổi bật trong vườn hoa màu đỏ. Đôi mắt đắm chiều nhìn cuốn tiểu thuyết trên tay, những lúc thế này cô vẫn luôn nhìn ngắm nó, không nơi nào cô không mang theo cuốn tiểu thuyết nhỏ này.

Mùi hương của hoa hồng nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí, như cơn gió bay lượn vờn quanh người Tổ Bạch, một bức tranh mỹ lệ đầy nét cô đơn không diễn thành lời.

Hà Cư từ tốn bước lại gần cô, lần đầu tiên bà nhìn cô bằng đôi dịu dàng như vậy, không có chán ghét cùng thù hận.

Tổ Bạch bình thản nhìn bà, môi hơi cười.

“ Dì Tổng nói với ta, con muốn đính hôn có thật vậy không?”

“ Phải “, cô gật đầu đáp.

“ Con muốn ta chọn cho con?”, bà hỏi tiếp.

Tổ Bạch gật đầu:” Đúng vậy “.

“ Nhưng mà, con thật sự muốn như vậy sao? Chuyện kết hôn rất quan trọng”, bà lo lắng nhìn cô nói.

Tổ Bạch khó hiểu nhìn Hà Cư, lần đầu tiên cô trông thấy bà dịu dàng như vậy giống như một giấc mơ mà ngày bé cô từng mơ thấy vậy. Một người mẹ dịu dàng, một người mẹ hết lòng quan tâm chăm sóc.

“ Hôm nay, phu nhân làm sao vậy? Không khỏe ư?”, Tổ Bạch đứng lên xoay người nói tiếp:” Để con gọi dì Tổng đến”.

Hà Cư vội vàng nắm lấy tay cô, nhỏ giọng nói “ Mẹ xin lỗi “.

Trái tim Tổ Bạch có chút run lên nhè nhẹ, cô quay đầu nhìn người phía sau lưng như muốn xác nhận đây có phải mẹ mình không:” Có chuyện gì sao?”.

“ Tổ Bạch, mẹ xin lỗi. Mẹ sai rồi”, bà vừa nói vừa khóc trông như một đứa trẻ đang nhận tội vì làm sai một việc gì đó.

Cô hơi sững sờ, chết lặng nhìn bà trong giây lát. Hà Cư nhìn Tổ Bạch lòng như lửa đốt, bàn tay nắm lấy tay cô càng thêm chặt hơn:” Mẹ sai rồi, Tổ Bạch con có thể đánh mẹ, mắng mẹ, con làm gì mẹ cũng chịu được. Suốt thời gian qua, mẹ đã sai rồi. Mẹ thật sự xin lỗi con “.

Tổ Bạch rút bàn tay lại, cô gượng cười nói:” Mẹ, mẹ không khỏe ở đâu sao? Đừng làm tiểu Bạch sợ chứ. Chuyện kết hôn cứ để từ từ đi, bao giờ mẹ khỏe lại mình có thể nói tiếp”, sau đó dứt khoát rời đi.

Hà Cư đứng lặng tại chỗ, bà nhìn theo bóng lưng của cô. Nước mắt lại không mà tuôn ra. Là lỗi của bà, bà đáng bị như vậy. Làm sao bà có thể mong cô sẽ tha thứ cho mình đây. Tổ Bạch đã tổn thương nhiều như thế nào cơ chứ, sao bà chỉ có thể nghĩ cho mình được, con bé đã chịu đựng lâu như vậy những cô đơn và thờ ơ suốt bao năm qua. Làm sao, có thể xóa nhòa chỉ vì một câu” xin lỗi” đây?

“ Tổ Bạch, mẹ xin lỗi “

Tổ Bạch chạy vào phòng, khóa chặt cửa. Mắt đã đỏ hoe, lần đầu tiên bà ấy gọi tên cô, lần đầu tiên bà ấy nắm lấy tay cô, lần đầu tiên bà ấy nói câu “ xin lỗi”, lần đầu tiên bà ấy xưng mẹ và cũng là lần đầu tiên bà ấy khóc trước mặt cô.

Giá như điều đó xảy ra sớm hơn thì thật tốt. Khi đó, cô sẽ rất vui vẻ mà nói rằng:” Con luôn tha thứ cho mẹ “, nhưng mà có thể có “ giá như” sao?.

Giá như, mọi thứ xảy ra sớm hơn, cô nhất định sẽ không dứt khoát bỏ đi như bây giờ, sẽ không bỏ lại người mẹ mà hằng đêm cô vẫn mơ tới, sẽ không....

Giá như mọi chuyện có thể quay lại từ đầu, giá như...

Chỉ mong ngày mai mọi thứ sẽ lại như cũ, không có những thay đổi, không có những khổ đau và sự tiếc nuối.

Tổ Bạch bắt lực, gục đầu vào gối khóc nức nở.

“ Con xin lỗi “.

Không gian như lắng đọng, mọi thứ một lần nữa lại xoay vòng. Một quỹ đạo lại lệch hướng. Tương lai là thứ mà mãi mãi ta chẳng thể nào nắm giữ được trong bàn tay.

Hôm nay, ngày mai, ngày kia, và ngày tiếp nữa. Mỗi một ngày sẽ là một câu chuyện thật dài mà chẳng ai đoán trước được điều gì.

26. Chương 26: Kẻ Thù Gặp Lại

Giáng sinh sắp đến, không khí nhộn nhịp hơn hẳn ngày thường.

Hai bên đường đều trang trí rất nhiều hình thù ngộ nghĩnh cùng cây thông to lớn đủ kích cỡ.

Mỹ Phượng hưng phấn chạy khắp nơi, chiếc váy hoa màu vàng thật chói mắt làm cô trông thật nổi bật giữa sắc trời mùa đông lạnh giá. Tổ Bạch treo một nụ cười yếu ớt bước đi phía sau.

“ Tổ Bạch, cậu nghĩ sao nếu chúng ta vào một quán bar nho nhỏ đằng kia làm vài ly rượu cho ấm lòng?”, Mỹ Phượng cười vui vẻ nói.

“ Tùy cậu “.

Hai người nhanh chóng bước vào bên trong quán bar. Một không gian không quá lớn nhưng cũng không phải nhỏ, bố trí rất đơn giản. Lần đầu tiên, cô trông thấy một quán bar trang trí theo phong cách cổ điển độc đáo thế này, mọi thứ khá bình lặng không quá mức náo nhiệt sôi nổi nó giống như một nơi để thư giãn thì đúng hơn.

Cuộc vui còn chưa bắt đầu thì màn kịch đã sang trang khác.

Lương Vi trong bộ váy dài qua hông, ôm sát cơ thể trong có vẻ quyến rũ. Gương mặt được trang điểm tỉ mỉ che đi hết những khuyết điểm vốn có. Cô cười lạnh bước đến trước mặt Tổ Bạch chặn đường.

“ Thật khéo a!”

Mỹ Phượng khó chịu nhìn Lương Vi, môi nhỏ khẽ nói:” Thật con mẹ nó! Ai thả chó ra vậy”.

Lương Vi mất sắc liếc Mỹ Phượng cũng không nói lại, chỉ hứng thú nhìn Tổ Bạch.

“Cầm phiên cô tránh ra”, Tổ Bạch hồ hững lên tiếng.

“y da! Cô cứ vậy mà đi sao?”, Lương Vi cố tình ngăn cản nói.

Mỹ Phượng bước lên phía trước, đẩy Lương Vi ra sau:” Mẹ kiếp, hán cô cũng rộng quá rồi. Thích chặn đường người khác lắm à?”.

“Cô, cô...”, Lương Vi tức giận chỉ vào Mỹ Phượng gần từng chữ.

Tổ Bạch không để ý, nắm lấy tay Mỹ Phượng bước qua. Lại nghe thấy Lương vi cất tiếng nói chanh chua:” Như thế nào, bị Mặc Phong chơi đùa chán rồi nên bỏ đúng không? Dù sao, người anh ấy cười là tôi chứ không phải cô”.

Mỹ Phượng thật muốn tát cho cô ta một cái, nhưng bị Tổ Bạch cản lại.

“Dù là chơi đùa thì anh ấy cũng chọn tôi chứ không phải cô, một con búp bê hư chỉ toàn đồ giả”, Tổ Bạch cười như không cười khinh bỉ nói.

Lương Vi tức đến đỏ cả mang tai, cô ta quát:” Mặc Phong chẳng qua là lợi dụng cô để trả thù mà thôi. Cô cho rằng anh ấy hứng thú với cô sao? Cô cho rằng những gì anh ấy làm tôi không biết ư?”, Lương Vi nhếch môi cười “Anh ấy nói cô chính là một con rối mà anh ấy đã định sẽ chà đạp chứ không phải yêu thương. Bởi vì, cô là con của một người vốn không nên xuất hiện”.

Bàn tay không kiềm chế được mà siết vào nhau, móng tay như đâm sâu vào da thịt. Tổ Bạch kéo lên một nụ cười xinh đẹp:” Như thế thì sao?”.

Lương Vi ngạc nhiên nhìn phản ứng của Tổ Bạch:” Cô không cảm thấy bản thân mình đáng thương lắm sao? Cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi mà anh ấy vui đùa mà thôi. Anh ấy muốn trả thù cô vì ba cô đã cướp đi người mẹ thân yêu của anh ấy, anh ấy muốn cô phải đau khổ, phải chịu những tổn thương dày vò mà ba cô đã gây ra cho gia đình anh ấy”.

Mỹ Phượng đứng một bên, không tin vào tai mình. Những gì cô nghe thấy, những gì cô trông thấy là thật sao. Vậy còn Tổ Bạch, có phải cô ấy cũng biết chuyện này từ trước rồi không?

“Nếu tôi nói là tôi cố tình làm một con rối thì sao?”, Tổ Bạch nhìn Lương Vi nói tiếp:” Ngay từ đầu đã là một trò chơi, mà anh ấy chọn tôi làm nhân vật chính chứ không phải cô: Lương Vi”.

“Tổ Bạch cậu biết chuyện này sao? Anh ta lợi dụng cậu như vậy, cậu vẫn yêu anh ta sao?”, Mỹ Phượng không tin hỏi.

Tổ Bạch không chút do dự gật đầu đáp:” Phải, tớ yêu anh. Tớ chấp nhận làm con rối trong tay anh ấy”.

Mỹ Phượng nhìn sâu vào đôi mắt Tổ Bạch, một giọt lệ rơi xuống là bị thương nhường nào, yêu một người xem mình như trò đùa biết là thế nhưng vẫn nhắm mắt làm ngơ không biết.

“Cậu bị ngốc à”, Mỹ Phượng ghen ngào nhìn Tổ Bạch nói.

Không biết từ bao giờ, bên cạnh đã có thêm một người nữa xuất hiện. Bóng dáng cao ngạo ấy, giờ phút này như chết lặng. Một sự thật đáng lẽ ra không được nhắc đến lại bị phanh phui ra như vậy.

Một sự thật mà anh đã muốn cất đi lại được mở ra ngay trước mắt.

Cô đã biết sự thật sao? Đã biết từ trước rồi sao? Tất cả mọi thứ, cô đều biết là anh dựng lên để lừa cô nhưng cô vẫn làm như không biết sao? Cô đã âm thầm như vậy, luôn vờ đi những tổn thương anh gây ra, hết lần này đến lần khác tha thứ cho anh và rồi tiếp tục để anh chà đạp sao?

Tổ Bạch quay người muốn rời đi lại nhìn thấy Mặc Phong đang đứng ở phía cánh cửa.

Trái đất luôn quay quanh trục của nó, có sao một nơi nhỏ bé như vậy lại gặp nhiều người như thế. Người không muốn gặp, người muốn gặp đều đến đây hết vậy.

“Em biết được sự thật từ lúc nào?”, anh lạnh lùng lên tiếng.

Tổ Bạch hơi cười, cô nhìn anh bằng đôi mắt lệ nhòa:” Anh còn nhớ ngày em xảy ra tai nạn không? Đó là lúc mà em biết được sự thật”.

Trái tim như có hàng vạn cây tiêm đang đâm vào từng chút một, Mặc Phong nhìn Tổ Bạch trong im lặng như vậy. Hóa ra, đây là lý do mà anh luôn sợ hãi, sợ nhìn thấy đôi mắt của cô, sợ cô biết được sự thật, sợ cô sẽ rời xa anh. Bàn tay to lớn đã sớm nắm thành nắm đấm, chặt đến nỗi mơ hồ có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên.

“ Em cố tình?”

“ Phải, em cố tình giả vờ không biết. Mặc kệ anh muốn làm gì? Em đều xem như không biết. Bởi vì, em yêu anh, yêu đến ngu ngốc”, nước mắt như con suối nhỏ cứ vậy mà tuôn ra. Cô đưa tay lau đi mọi thứ, thật lâu sau nhìn anh và nói:” Nhưng bây giờ thì hết rồi, Tổ Bạch của hôm nay đã không yêu anh như hôm qua nữa rồi”.

Nói rồi cô rời đi, chỉ còn lại Mặc Phong đứng đó. Câu nói” Tổ Bạch của hôm nay đã không yêu anh như hôm qua nữa rồi” hóa ra lại khiến tim anh đau như vậy. Câu nói ấy cứ không ngừng quay quanh tâm trí anh, cô sẽ không yêu anh nữa sao? Mãi mãi về sau ư?

Anh còn chưa khiến cô đau khổ đủ mà, tại sao mọi thứ lại đảo lộn như vậy. Bây giờ, người khiến anh đau lại cô. Cảm giác yêu một người là như vậy? Có phải anh đã sai rồi không?

27. Chương 27: Chia Ly

Mùa đông, 24 tháng 12

Tuyết rơi trắng cả một khung trời, nơi nơi được như cái lạnh bao vây bởi những bông tuyết nhỏ.

Tổ Bạch mặc chiếc váy trắng tinh khôi, mái tóc đen như tô điểm cho nền trời tuyết. Cô giống như một tinh linh hạ xuống nơi phạm trần dạo chơi, có chút hư vô mờ nhạt, mong manh như những bông tuyết kia vậy.

Đôi mắt bi thương ấy, như một lưỡi dao nhọn chĩa vào lòng người những vết thương vô hình.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng, cho dù sau này cô không gặp được anh, không ở bên cạnh anh thì hỉ cần cùng sống chung một trời, ở cùng một thành phố, thì dù có ra sao cô cũng cảm thấy mãn nguyện. Nhưng mà, ông trời sẽ thành toàn cho cô sao?

Tổ Bạch cúi đầu, có chút mĩa mai chính mình. Cô vẫn luôn theo sau anh, vẫn dõi theo bóng lưng đầy lạnh lùng cùng kiêu ngạo ấy. Vẫn vô thức nghĩ về anh, vô thức gọi tên anh. Ngay cả trong giấc mơ cô cũng mong nhìn thấy anh, chỉ là bóng dáng cô nhìn thấy quá mờ nhạt, chỉ vồn vện là một tấm lưng rộng lớn mãi không thuộc về cô.

“ Mặc Phong, em luôn ở đây,vẫn luôn chờ anh ở đây “.

Giữa khung trời gió rét, Tổ Bạch yên tĩnh đạp trên tuyết vũng vàng. Cô ngẩng nhìn bầu trời trong xanh như đang gửi gắm những tâm tình theo làn gió bay đi xa.

“ Xin lỗi, xin lỗi vì em đã không thể làm được. Em không thể đứng sau lưng anh nữa rồi, Mặc Phong”...

“ Cậu kết hôn? Thật sự kết hôn?”

“ Tổ đã quyết định rồi “

“ Nhưng mà...” , Mỹ Phượng do dự cùng lo lắng nhìn Tổ Bạch.

“ Yên tâm”, Tổ Bạch nắm lấy đôi tay Mỹ Phượng nhẹ nhàng vuốt ve.

“ Cậu biết không, người mà mẹ tớ chọn cho tớ lại chính là người quen mà tớ vô tình gặp được “.

Mỹ Phượng có chút ử rũ nhìn Tổ Bạch gật đầu đáp “ À “.

“ Phượng, tớ thật rất hạnh phúc khi có cậu là người bạn thân. Tớ phải cảm ơn ông trời, vì đã mang cậu đến bên tớ như một món quà vô giá. Sau này, cậu nên giữ gìn sức khỏe, lập gia đình hì nên sinh con,sống thật tốt. Nếu rảnh thì đến thăm tớ”, Tổ Bạch cười nói.

“ Cậu nói cứ như sắp đi xa lắm không bằng “, Mỹ Phượng quệt nước mắt lườm Tổ Bạch nói “ Cậu thật sự sẽ buông tay?”

Tổ Bạch nhìn Mỹ Phượng có chút suy tư “ Trên đời có quá nhiều sự chia ly, không phải vì hết yêu mà là vì mệt mỏi”.

Có thời gian đều phụ bạc chúng ta, mới hôm qua chúng ta còn bên nhau, hôm nay đã là người dưng. Thực ra, cô vẫn luôn yêu anh nhưng anh không biết. Anh mãi sẽ không thể hiểu được cái cách mà cô yêu anh là ngu ngốc đến chừng nào.

“ Tổ Bạch, cậu ổn chứ?”

Cô chỉ mỉm cười không đáp, đôi mắt nhìn cuốn nhật ký trên bàn.

Kỷ niệm luôn đáng được trân trọng không phải vì nó vui hay buồn mà vì nó là duy nhất và không bao giờ trở lại được nữa.

“ Sau này, anh ấy sẽ hiểu. Dù ở nơi đâu, chỉ cần nơi đó có anh thì mọi thứ sẽ chỉ là hư không. Với tớ anh ấy là một vật vô giá mà kiếp này tớ chỉ có thể cùng anh ấy đi một quãng đường thật dài, cuối cùng người nắm tay anh ấy ở phía cuối con đường ấy sẽ là một người khác tốt hơn tớ”.

Lúc trước cô từng nói, cô sẽ đợi anh, đợi anh nói yêu cô. Nhưng bây giờ thì khác rồi, cô có thể đợi anh nhưng thời gian thì không.

Cô đã không có gì để hối tiếc về thanh xuân cả, bởi vì tất cả cô đã cố gắng hết sức, kể cả việc yêu anh.

Dưới ánh đèn pha lê màu vàng nhạt.

Những ngọn nến được thắp lên hai bên vách tường, để giảm đi phần nào lạnh lẽo của tiết trời mùa đông.

“ Tổ Bạch, con đã suy nghĩ kỹ chứ?”

Cô im lặng nhìn ly trà như đang suy tư về miền xa xôi nào đó.

“ Con vẫn có thể thay đổi quyết định. Chỉ cần con muốn, mẹ sẽ lập tức ngừng việc này lại”.

Tổ Bạch lắc đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu “ Đã muộn rồi”.

Hà Cư khó hiểu nhìn Tổ Bạch, có rất nhiều điều bà muốn nói với cô nhưng cuối cùng lại chỉ có thể im lặng.

“ Cứ tiếp tục như vậy đi “, cô đứng dậy rời đi.

Hà Cư đau lòng nhìn theo bóng lưng cô đơn của Tổ Bạch.

Khu phố ban đêm thật náo nhiệt, một đêm giáng sinh lạnh lẽo.

Tổ Bạch đứng dưới cây thông cao ngất, được trang trí rất nhiều màu sắc lạ mắt.

Trên đời này có ông già Noel sao?

Tự nghĩ rồi lại bật cười, cô đã qua rồi cái tuổi ngây ngô đó.

Những cặp tình nhân nối đuôi nhau lướt qua, những đứa trẻ thơ vui đùa bên cha mẹ, những mảnh đời bất hạnh còn chật vật kiếm cơm trong đêm lạnh. Giáng sinh, có người vui vẻ bên gia đình, ấp áp cùng ngôi chung một lò sưởi, có người lại cô độc lẻ loi ở một quán nhỏ ven đường, có người lại mệt mỏi mưu sinh giữa phố người.

Tổ Bạch thần thờ nhìn dòng người qua lại, từng bậc cảm xúc cứ như vậy mà lên xuống. Như một bức tranh muôn màu nhẹ nhàng lật sang một trang khác trước mắt cô.

Bỗng nhiên, một chiếc khăn ẩm được quấn lên cổ, Tổ Bạch ngạc nhiên quay đầu. Chạm vào đôi mắt cô là một khuôn mặt quen thuộc đến đau lòng, đôi mắt phượng như một cái hồ sâu hun hút cuốn lấy trái tim cô hăm sâu lấy linh hồn của cô mãi mãi.

“ Trời lạnh như vậy, sao lại ăn mặc phong phanh thế này”, anh nói.

Cô mỉm cười” Để hấp dẫn đàn ông “.

Anh không nói gì nữa, chỉ lặng im đứng bên cạnh cô nhìn cây thông.

Cô nghiêng đầu ngẩng nhìn nửa khuôn mặt hoàn mỹ ấy, không kiềm được mà đưa tay vuốt ve.

Mặc Phong xoay người nhìn vào mắt cô thật lâu cũng không nói gì, để mặc cô sờ lên mặt mình như một đứa trẻ.

“ Giá như mọi chuyện có thể bắt đầu lại thì thật tốt”, cô thì thầm nói.

Đôi mày rậm hơi nheo lại, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô. Ánh mắt như ngọn lửa muốn thiêu đốt người của anh nhìn cô nói:” Anh xin lỗi...”.

Trái tim vì một câu “ Anh xin lỗi “ ấy mà như ngừng đập, cô hơi sững sờ nói không ra lời. Anh đang xin lỗi cô sao? Anh nói “ xin lỗi”? Mặc Phong kiêu ngạo mà cô biết lại có thể đứng trước mặt cô nói câu “ xin lỗi” sao?.

Tổ Bạch cười khan, rút tay về nhưng anh lại nắm chặt không buông.

“ Tại sao,anh lại xin lỗi. Người có lỗi là em mới đúng không phải anh”.

“ Tổ Bạch “, giọng nói của anh có chút gấp gáp “ Anh đã gặp mẹ “.

Cô nhìn anh một lúc lại quay đầu nhìn bầu trời, lòng có chút nặng trĩu.

“ Bà ấy đã nói cho anh biết tất cả. Bà ấy nói lý do ra đi,và chuyện của em nữa”.

Tổ Bạch xích lại gần anh, nhẹ giọng nói:” Sắp 12 giờ rồi”,cô tựa đầu vào vai anh “ đã lâu rồi không nhìn thấy pháo bông”.

Mặc Phong đưa mắt nhìn bầu trời trong đêm tối, ánh sáng đột nhiên lóe lên không trung xé tan màn đêm ưu tối lạnh lùng mà nở rộ rực rỡ. Mọi người vui cười,không ngừng vỗ tay, hét lớn “ Merry christmas”.

Trong đêm giáng sinh ấy, hai con người ấy đã cùng nhau đón giáng sinh hật bình yên.

“ Thật đẹp”, Tổ Bạch mỉm cười nói.

Mặc Phong gật đầu, tay vòng qua ôm lấy cô vào lòng.

Anh sẽ không biết được, giây phút này sẽ là kỷ niệm đẹp đẽ nhất mà sau này khi nghĩ lại trái tim sẽ không ngừng được mà nhớ về cô. Khi anh ngẩng nhìn sắc màu của pháo hoa, thì cô gái tựa trên vai mình lại im lặng mà ngắm nhìn mình. Câu nói “ thật đẹp” ấy không phải là pháo hoa mà là anh.

Trong mắt cô, anh luôn là như vậy. Luôn là rực rỡ, đẹp đẽ đến đau lòng như vậy.

“Kiếp này, em không thể đợi anh nói câu “ anh yêu em”, kiếp sau em nhất định sẽ chờ anh, chờ anh đến tìm em và chờ anh yêu em giống như cái cách mà em yêu anh vậy”, Tổ Bạch nhắm đôi mi dài,ngấn giọt lệ trôi rơi.

Mặc Phong không biết, anh sẽ không biết được những suy nghĩ của cô. Cũng không biết rằng, anh sắp mất cô, mất đi người con gái anh yêu mãi mãi.

28. Chương 28

“ Cô đã quyết định?”

“ Phải. Và tôi hy vọng anh sẽ giúp tôi”

Người đàn ông với đôi mắt thâm trầm im lặng, anh nhìn người con gái đối diện có chút không đành lòng.

“ Nếu như em cảm thấy điều đó là tốt cho mình vậy thì cứ làm theo ý em đi”

Tổ Bạch cười như nụ hoa ban mai, yếu ớt cất tiếng nói:” Cảm ơn “.

“ Em không thắc mắc tại sao tôi lại đồng ý giúp em sao?”, Trần Anh Hiếu gõ nhẹ lên mặt bàn.

Cô đưa mắt nhìn, lắc đầu nói:” Tại sao?”.

“ Vì tôi thích em. Ngay từ đầu tôi đã có cảm tình với em, đó là lý do tôi nghe theo sự xếp đặt của gia đình khi biết đối tượng kết hôn là em. Và bây giờ tôi đồng ý giúp em cũng bởi vì một chữ “thích””, anh từ tốn nói một hơi những gì mình nghĩ.

Tổ Bạch ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn.

Ngoài trời,từng bông tuyết lại rơi xuống hòa vào mặt đất lạnh giá. Trái tim không ngừng siết chặt lại khi nhớ về đêm qua. Cô và anh đã có một kỷ niệm nhẹ nhàng trong đêm giáng sinh, cùng nhau ngắm pháo hoa. Chỉ là một phút lưu luyến như vậy cũng đủ làm cô chạnh lòng. Cứ tham lam muốn ở mãi trong lòng anh như vậy, dù cô có quyết tâm đến mấy nhưng chỉ cần anh xuất hiện cô lại không thể kiềm chế chính mình mà bước lại gần anh hơn.

Tổ Bạch cúi đầu, nở một nụ cười bi thương.

Buổi trưa, thời tiết đã ấm hơn một chút.

Mỹ Phượng mặc đồng phục công sở, không còn dáng vẻ của một tiểu thư ăn không ngồi rồi nữa mà thay vào đó là một quý cô trưởng thành hơn.

Tổ Bạch bật cười nhìn vẻ đắc ý trên mặt Mỹ Phượng:” Chỉ mới đi làm mà đã khoe khoang như vậy rồi”.

“ Như thế nào? Tổ đẹp chứ”

“ Ủ, đẹp”

Mỹ Phượng cười như mùa xuân đang về, nói “ Tối nay,làm một ly nhé!”.

Thời gian cũng giống như đám mây, không hẳn là nhanh nhưng cũng không phải là chậm. Chỉ là một khi trôi qua thì sẽ không thể quay lại nữa.

Có một số thứ khi nhớ đến cũng chỉ là hồi ức của một thời xa xôi đã qua mà thôi.

Ánh đèn neon hắt xuống lòng đường, màn đêm bắt đầu xâm chiếm thành phố.

Tổ Bạch mặc chiếc áo thun màu trắng, quần jeans có chút rách tả tơi. Một bộ dạng phong trần giống như ngày trước, ngày mà cô còn vô tư lang thang khắp nơi ấy.

Mỹ Phượng ôm lấy cánh tay Tổ Bạch, khuôn mặt nghịch ngợm gạ vào cổ cô:” Bạch à! Đêm nay cho tớ ngủ với cậu đi. Không hiểu sao, tớ cảm thấy mình sắp mất đi cậu vậy”.

Tổ Bạch cười ngọt ngào, cú lên đầu Mỹ Phượng một cái “ cóc “,nói:” Nói bậy bạ gì vậy? Lúc nào,tớ cũng bên cậu ngay cả khi cậu không nhìn thấy tớ thì cũng phải tin rằng tớ vẫn bên cạnh cậu “.

“ Hai người làm gì vậy?”, giọng nói âm áp truyền đến.

Tổ Bạch xoay người, nhìn người đang tới gần “ Đã lâu không gặp”.

Tiên Y mỉm cười, đáp:” Em vẫn khỏe chứ”.

“ Đương nhiên là khỏe rồi. Anh xem tôi còn chưa có chết được đâu”, Tổ Bạch cười nói.

Những cô gái với chiếc váy mỏng như cánh ve đang không ngừng lắc lư quanh cây cột. Tiếng hò hét bên dưới ngày một lớn hơn.

Không gian ồn ào, hoàn toàn tách biệt với thế giới ngoài kia khiến cho tâm trạng Tổ Bạch được thả lỏng hơn. Cô nâng ly rượu vang, loại vang đỏ mà cô thích nhất một hơi uống cạn.

Tiên Y ngồi bên cạnh,đôi mắt không rời khỏi cô chỉ im lặng nhìn cô như vậy.

Cùng một bầu không khí ấy, nhưng mỗi người lại mang trên mình một tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Mỹ Phượng cười uống hết ly này đến ly khác, lâu lâu lại liếc nhìn người đàn ông khiến cô động lòng kia. Làm sao cô lại không nhận ra, người mà anh thích là ai cơ chứ. Ngay từ đầu đã biết Tiên Y thích Tổ Bạch, nhưng là trái tim lại vô thức mà xao xuyến bóng hình anh. Cứ như vậy, tình cảm đơn phương không biết đã len lỏi từ bao giờ. Cô chỉ còn cách, ở bên cạnh nhìn anh như vậy.

Hóa ra, đây là cảm giác mà Tổ Bạch luôn nói. Tình cảm là sợi dây leo tàng hình, nó đến lúc nào ta cũng không biết được đến khi nhận ra thì đã quá trễ để có thể quên đi.

--- -----

Tuyết rơi dày kín khắp

Tuyết cứ rơi đều đều

Tuyết như phản ánh những nỗi đau của anh

Giữa đêm dài vắng lặng

Lặng lẽ anh tìm nén con tim của chính anh

Lúc nào cũng nhắc nhở rằng anh mãi mãi yêu em

m nhạc thật yên lặng, hay đó là tình yêu?

Từng bước em xâm chiếm trái tim anh

Anh đã đánh mất chính mình khi anh yêu em

Tình yêu sâu đậm, tình yêu chân thật

Nhưng em vẫn không chấp nhận

Thượng Hải đã 10 năm nay không có tuyết, bỗng một trận tuyết bất ngờ

Ngay chính lúc em nói câu chia tay

Tuyết rơi dày kín khắp

Tuyết cứ rơi đều đều

Tuyết như phản ánh những nỗi đau của anh

Anh không quan tâm đến những vết thương trong lòng mình

Anh chỉ lo lắng rằng ai sẽ ở bên cạnh em trong tương lai

Tình yêu sâu đậm, tình yêu chân thật hơn bất cứ ai

Nhưng bây giờ chỉ còn mình anh cô đơn

Gió tuyết xin đừng lau khô nước mắt anh

Dù thế nào, em vẫn là người anh yêu nhất

Dù thế nào, anh vẫn là người yêu em đậm sâu

(Trích “ Tuyết chân thật”).

29. Chương 29: Từ Bỏ

Mặc Phong đứng trước cửa phòng. Lòng rối như tơ vò.

Cánh cửa hé mở, một cô gái với mái tóc nâu bước ra, một thân váy trắng thướt tha, làn da trắng mịn như ẩn như hiện dưới tấm vải mỏng manh. Tổ Bạch hồ hững bước đến trước, hai tay khoanh trước ngực nói: “ Mặc Phong, là anh thật sao? “.

“ Tổ Bạch em nói đi. Đây là thật sao?”, Mặc Phong cầm tờ báo nâng lên trước mắt cô, vẻ mặt tức giận nói.

Tổ Bạch ngây ngô gật đầu, nhìn tờ báo đáp:” Có vấn đề gì sao? “

“ Em lấy hân?”

“ Mặc Phong, anh cũng quá ích kỷ đi. Anh thì được kết hôn còn tôi thì không sao?”, Tổ Bạch cười như không cười nói.

Mặc Phong nắm lấy tay Tổ Bạch, giọng nói trầm bổng:” Anh đã hủy rồi, bây giờ người anh muốn lấy là em không phải Lương Vi”.

“ Anh cũng nực cười quá rồi. Hôm qua muốn cưới người này hôm nay đã cưới người khác. Giám đốc Mặc, anh nghĩ chuyện kết hôn là trò đùa sao? Thích thì lấy không thích thì chia tay sao?”, Tổ Bạch nhếch môi cười châm biếm nhẹ nhàng rút tay ra khỏi Mặc Phong.

Mặc Phong nhìn bàn tay trống rỗng, có chút sững lại.

“ Tổ Bạch, anh không phải có ý đó “

“ Không phải? Vậy ý anh là gì? “

“ Tổ Bạch em đánh anh đi, cứ làm những gì em muốn đi. Anh xin em đừng rời xa anh”, giọng nói có chút gấp gáp. Mặc Phong nắm lấy tay Tổ Bạch, khuôn mặt tuấn tú nhìn Tổ Bạch không rời.

Tổ Bạch cảm thấy đau nhói ở tim, cô quay đầu không nhìn vào mắt anh nữa. Cô sợ, sợ chính mình sẽ lưu luyến anh. Tổ Bạch đẩy anh ra, nói:” Dì Tổng, tiễn khách”.

Mặc Phong nắm lấy vạt áo cô, “ Tổ Bạch, anh sai rồi. Em trả thù anh đi, thế nào cũng được. Chỉ xin em đừng rời anh. Làm ơn”.

“ Có chuyện tôi quên chưa nói với anh. Tôi đã có thai rồi, là con của anh”, Tổ Bạch hơi nghiêng đầu, bàn tay vô thức mà siết chặt lại “ Nhưng mà, tôi đã phá nó rồi. Giữa chúng ta, sớm đã kết thúc rồi. Bây giờ, tôi cũng không còn yêu anh nữa. Vì thế, xin anh hãy buông tha cho cuộc sống của tôi đi”.

Cánh cửa to lớn một lần nữa lại khép chặt.

Mặc Phong đứng bất động, mãi không nói nên lời. Trái tim như vỡ vụn, từng nhát từng nhát cứa vào sâu bên trong. Tay có chút run lên, anh thần thờ đứng đó không nói một lời. Rồi lặng lẽ xoay người bước đi.

“ Tôi đã có thai rồi”

“ Nhưng mà, tôi đã phá nó rồi”

“ Tôi cũng không còn yêu anh nữa. Vì thế, xin anh hãy buông tha cho cuộc sống của tôi đi”.

Từng câu từng chữ của cô cứ như cơn lốc xoáy, quay quanh đầu anh mãi chẳng rời. Cô hận anh đến mức vì đó là con của anh nên cô phá đi. Cô thật sự rất chán ghét phải không? Cô đã không còn yêu anh nữa sao?

Nhưng mà, rõ ràng anh luôn cảm nhận được cô vẫn yêu anh. Nhưng tại sao, tại sao lại như vậy.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy mình thất bại. Anh đã thua ngay lần đầu gặp cô, con tim anh đã thua cô rồi. Mặc Phong cười tự giễu, anh ngồi bệt xuống đường, đôi mắt vô hồn suy tư.

Cô đã khác rồi, đôi mắt cô nhìn anh đã không còn như trước nữa. Sơn môi cũng thay đổi, ăn mặc cũng khác rồi, mái tóc đen đã nhuộm màu mới, không còn đáng vẻ ngây ngô xinh đẹp như thuở con gái nữa chỉ còn nét đẹp quyến rũ cùng sự trưởng thành.

Cô đã không còn yêu anh như ngày xưa rồi, chẳng còn ngốc nghếch cùng cố chấp yêu anh nữa, không còn nữa.

Cái gọi là duyên phận, chính là trong ngàn vạn người họ gặp được nhau. Khoảng thời gian tươi đẹp hay đau buồn rồi cũng qua đi, mọi thứ thay đổi con người cũng sẽ thay đổi. Một lúc nào đó, khi nghĩ về nhau cũng chỉ là mảnh vụn mờ nhạt không rõ dấu vết.

Tổ Bạch ngồi trên ghế sofa, bàn tay vuốt ve cuốn tiểu thuyết. Nước mắt như khe suối, chảy trào không ngừng.

“ Xin lỗi, xin lỗi anh “

Cô đau đớn nhất mình trong phòng. Cô yêu anh nhiều đến bao nhiêu, làm sao có thể phá bỏ đứa bé của anh đây. Tất cả, chỉ là vở kịch do cô đã dựng lên. Cô muốn anh hận cô và rời bỏ cô như vậy. Chỉ có như thế, cô mới yên lòng mà ra đi.

“ Mặc Phong, em yêu anh”

Anh vĩnh viễn tĩnh lặng đẹp đẽ như ánh mặt trời chiếu sáng nguyện vọng đơn thuần nhất của cô. Cô đối với anh vẫn là một tình yêu sâu đậm như vậy, nhưng đối với bản thân lại bất lực vô năng.

Động lòng trước là cô, càng lún sâu vào càng không cách nào thoát ra được cũng là cô. Chỉ cần nghĩ đến anh thì nước mắt lại không ngừng tuôn rơi. Tổ Bạch khóc nức nở như đứa trẻ thơ.

Căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn ngào đến bi thương.

Đôi khi yêu một người không thể ở bên cạnh chưa hẳn là đau lòng nhất. Mà là có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể nói ra hết.

Tổ Bạch là người con gái mạnh mẽ như thế, cô cam tâm nhận lấy tổn thương về chính mình chỉ để anh từ bỏ. Cô mạnh mẽ nên đau đớn mà đuổi anh đi, sau đó âm thầm chịu đựng một mình. Tổ Bạch là con người bướng bỉnh và cứng đầu như thế.

Hạnh phúc của cô chính là ở bên anh. Nhưng anh lại không biết, cô cũng không muốn anh biết nữa.

Cô chỉ còn cách để anh dần dần rời xa mình.

“ Kiếp này em không thể nữa. Kiếp sau, em nhất định chờ được anh, Mặc Phong “.

Thanh xuân đi qua nhẹ nhàng như một cơn gió, thoang thoảng mùi vị của sự nuối tiếc cùng không cam lòng.

30. Chương 30

Tấm rèm kiêu sa mở ra. Một cô gái với mái tóc xoăn bồng bềnh bước ra tựa như một nàng tiên giáng trần, xinh đẹp diễm lệ mà thoát tục.

Tổ Bạch mặc chiếc cưới màu trắng, được nhà thiết kế nổi tiếng chính tay làm ra. Loại vải được dệt rất tỉ mỉ, từng đường nét vô cùng cẩn thận và thật chính xác, ôm sát cơ thể của cô phô ra những gì cần phô và che đi những gì cần che.

Chiếc váy được thiết kế hở vai trần, những viên đá lấp lánh được đính rất tinh tế, chiếc váy xòe và kéo dài như chiếc đuôi của con công vậy.

Mái tóc được bím lên gọn gàng, một chiếc vớan miệng nhỏ xinh được cài ngay ngắn trên đầu cô.

Tổ Bạch yên tĩnh đứng đó nhìn chính mình trong gương.

“ Thật đẹp “, Mỹ Phượng ngây ngốc thốt lên.

Trần Anh Triệu bước lại gần Tổ Bạch, hơi khom lưng chỉnh lại vạt váy cho cô, dịu dàng nói:” Rất hợp với em”.

“ Cảm ơn “, Tổ Bạch cười đáp.

Tiên Y đứng một bên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tổ Bạch lòng có chút mất mát.

Mỹ Phượng cười nói:” Tổ Bạch, trông cậu rất đẹp, tớ hy vọng cậu sẽ hạnh phúc”, cô nắm lấy tay Tổ Bạch.

Tổ Bạch gật đầu, cười yếu ớt:” Mỹ Phượng cảm ơn cậu”.

Tổ Bạch xoay người nhìn Tiên Y, người đàn ông luôn mang lại cảm giác ấm áp cho cô giờ phút này có chút khác lạ. Cô mỉm cười để lộ hai má đồng tiền, nói:” Y Y, đến đây cùng chụp một bức đi”.

Tiên Y nhìn cô hơi mỉm cười, Tổ Bạch vòng tay vào cánh tay của anh, tay còn lại vòng lấy Mỹ Phượng, cả ba người cùng nhìn về phía ống kính cười thật tươi.

Khoảnh khắc này, sẽ đọng lại mãi trong lòng mọi người và bức hình này sẽ là món quà kỷ niệm tươi đẹp mà cô để lại.

“ Anh Triệu cùng chụp đi”, Tổ Bạch nói.

Tổ Bạch đứng trước xe, nắm lấy tay Mỹ Phượng và Tiên Y nói:” Cảm ơn hai người đã đến xem tớ thử váy cưới”.

“ Con nhỏ này, cậu nói gì vậy”, Mỹ Phượng hung hăn lườm Tổ Bạch.

“ Tiên Y, sau này Mỹ Phượng trông chờ vào anh giúp đỡ rồi”

Tiên Y gật đầu, đáp:” Được, Tổ Bạch em cũng phải sống thật hạnh phúc”.

Tổ Bạch mỉm cười, gật đầu:” Tạm biệt”.

Bánh xe rời đi, Tổ Bạch có chút mệt mỏi tựa ra sau. Trần Anh Triệu lo lắng hỏi:” Em không khỏe ở đâu?”.

“ Đau đầu quá”, cô ôm đầu nói.

Tại bệnh viện XXX

Tổ Bạch nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch.

“ Bác sĩ, cô ấy sao rồi”, Anh Triệu lo lắng nói.

Bác sĩ lắc đầu “ Là ung thư thời kỳ cuối, thời gian cũng sắp hết rồi”.

“ Bác sĩ, cô ấy không còn cách nào để cứu sao?”

Bác sĩ với mái tóc hoa râm lắc đầu thở dài:” Là ung thư máu giai đoạn cuối. Người nhà cũng nên chuẩn bị tâm lý”.

Trần Anh Hiếu có chút run lên, “ ung thư máu giai đoạn cuối” đây là lý do mà cô muốn anh giúp đỡ, cùng cô lập nên một đám cưới giả. Cùng cô đóng một vở kịch, để người đàn ông cô yêu rời bỏ cô.

Phải yêu nhiều thế nào mới nén chịu tổn thương về mình, chấp nhận đau đớn một mình cũng không muốn để người mình yêu nhìn thấy bộ dạng của mình.

Tổ Bạch yếu ớt, một nụ cười thoáng hiện lên, cô nói:” Em vẫn ổn, đừng lo ”.

“ Em ngốc à, tại sao lại để bản thân như vậy?”, Trần Anh Triệu ngồi xuống bên cạnh, giọng nói có chút trách mắng vì lo lắng.

Cô giống như người không chút sức lực, dù vẫn luôn miệng nói cười nhưng trông cô lúc nào cũng mệt mỏi, khiến anh vừa xót xa vừa bất lực.

“ Anh Triệu, em sợ mình gượng nổi đến ngày đấy nữa”, giọng nói tang thương của cô là anh cảm thấy xót xa.

“ Nói bừa, em sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi”.

Cô mỉm cười nhìn ra ô cửa sổ, mi tâm hơi nheo lại “ thật chói quá”.

Nhiều ngày sau đó.

Mặc Phong mỗi ngày đều chạy đến trước cổng nhà Tổ Bạch, anh lẳng lặng chờ gặp cô, chờ cô bước ra gặp anh. Nhưng mọi người đều lắc đầu nói cô không ở đây.

Hà Cư thở dài nhìn Mặc Phong, tuổi trẻ luôn như vậy. Có một vài thứ mất đi rồi mới biết trân trọng. Đều là cố chấp như vậy.

Thời gian này, Mặc Phong làm mọi cách để liên lạc với cô nhưng đổi lại chỉ là con số không, ngay cả điện thoại cũng gọi được, người cũng không thấy. Hàng ngày, anh đều đi quanh quẩn những nơi cô hay đến chỉ mong nhìn thấy cô.

Trong căn phòng vắng vẻ, một cảm giác tê lương cứ quanh quẩn trong khung trung. Mặc Phong nằm trên giường hai mắt mở ra nhìn trần nhà, con người thanh tĩnh như nước không hề có men say.

Bốn phía vô cùng trống trải, không một bóng người. Anh nằm trên chiếc giường rộng rãi, áo ngủ bằng gấm. Giường chăn ấm áp, nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Cô cuối cùng cũng rời khỏi vòng tay của anh, rời bỏ anh mà đi.

Trong bóng tối, Mặc Phong cất tiếng cười trầm thấp, ánh mắt trở nên mông lung.

” Phong! Em có thể ở bên anh như thế này mãi không?”.

Anh nhắm mắt lại, câu hỏi kia văng vẳng trong đầu, kéo dài mãi.

Mặc Phong nâng bàn tay, ngắm nhìn chiếc nhẫn dưới ánh sáng yếu ớt của đèn ngủ. Đó là chiếc nhẫn mà cô tặng anh, cô một chiếc anh một chiếc.

Trong bóng tối, Mặc Phong lặng lẽ nở nụ cười.

Để đạt được mục đích trẻ thù, thì phải trả một cái giá. Anh đã bỏ ra cái giá mình phải trả rồi. Đó là cái giá mất đi người yêu mình và cũng là người mình yêu nhất.

Bây giờ, anh chỉ muốn nhìn thấy cô, trông thấy cô luôn vui vẻ, chỉ là đặt cô ở nơi anh có thể nhìn thấy được, nhìn cô sống thật vui tươi mà thôi.

Cuối cùng, một giọt nước mắt trong bóng đêm cũng rơi xuống.

Năm tháng tuổi trẻ qua rồi chúng ta mới nhận ra rằng, thực ra rất nhiều lúc chúng ta hi sinh, đánh đổi thứ gọi là tình yêu, đến cuối cùng cũng không có kết quả như mong đợi.

Trong cuộc đời, rồi cũng có lúc bạn sẽ phải nói lời tạm biệt ai đó, dù rằng không đành lòng.

31. Chương 31

Trần Anh Triệu bước vào phòng.

Căn phòng không bật đèn, cũng không kéo rèm cửa, ánh sáng từ bên ngoài không lọt vào trong, trước mắt anh tối đen.

Trần Anh Triệu đứng im vài phút, cuối cùng chậm rãi tiến vào bên trong.

Có một người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Anh thử gọi một tiếng: ”Tổ Bạch?”

Một tiếng tách vang lên và đèn bàn bật sáng.

Anh nhìn chăm chú người ở trước mặt, chân vô ý thức lùi lại một bước. Đây là Tổ Bạch?

Gương mặt cô tiêu tụy, gò má hõm lại, anh gần như không nhận ra cô.

Anh ngậy người nhìn cô, không biết nên làm gì.

Một lúc sau cô mở miệng trước: ”Sao anh đến đây?”

Giọng cô có chút hơi khàn khàn. Trần Anh Triệu tiến lên một bước quỳ xuống trước đầu gối cô và giờ tay vuốt ve gương mặt xanh xao của cô.

”Em xấu lắm phải không? ” Tổ Bạch mỉm cười nhìn anh.

Nụ cười của cô khiến anh cảm thấy đau lòng.

“ Anh đưa em đến bệnh viện”

Tổ Bạch lắc đầu:” Không cần đâu”

Trần Anh Triệu thở dài không nói nữa.

Bên ngoài không biết trời còn sáng hay đã tối, ở trong phòng ngày đêm khó phân biệt. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ trôi qua với cô bây giờ mà nói ngày cũng như đêm. Có lẽ cô sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.

“ Anh Triệu, em muốn rời. Nhưng trước khi đi, em muốn gặp người đó một lần cuối”.

Dưới con mắt nhìn đắm đắm của cô, Trần Anh Triệu có chút chạnh lòng.

Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ ở góc phòng vẫn không ngừng nghỉ.

”Em muốn nói lời tạm biệt phải không? ”, anh hỏi cô.

Cô trầm mặt một lúc rồi lên tiếng: ”Em muốn anh ấy quên em đi. Hy vọng anh ấy có thể bắt đầu cuộc sống mới”.

Trần Anh Triệu thở dài, anh vuốt nhẹ tóc cô: ” Được, anh sẽ đưa anh ta đến gặp em”.

Mặc Phong bước vào khu vườn trồng đầy hoa hướng dương.

Tổ Bạch mặc chiếc váy màu vàng nhạt, mái tóc dài đã cắt ngắn. Đã bao lâu, anh không nhìn thấy cô. Hai chân có chút run rẩy, không dám bước tới vì sợ cô sẽ biến mất một lần nữa.

“ Tổ Bạch “, giọng nói hơi khàn vang lên.

Tổ Bạch quay lại, nhìn thấy gương mặt điển trai của đã xuống sắc rất nhiều, hai mắt thâm quầng, râu cũng mọc rồi. Trái tim đau đớn khiến cô muốn rơi nước mắt. Tổ Bạch ngẩng cao đầu để giấu đi giọt nước muốn chảy xuống. Cô mỉm cười dưới ánh nắng sáng “ Đã lâu không gặp, anh gầy đi quá”.

Mặc Phong tiến lại gần, tiến tay kéo chiếc ghế ngồi xuống, hai mắt chăm chăm nhìn cô không rời:” Em ốm đi nhiều quá, không khỏe sao?”.

Cô cười lắc đầu:” Em rất tốt, có lẽ vì lo việc hôn sự nên có chút mệt mỏi”.

Anh nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt như đại dương giờ phút này lại giống như ngọn lửa bùng bùng cháy:” Em đừng rời bỏ anh. Đừng kết hôn với anh ta”.

Tổ Bạch trầm lặng, cô cúi đầu vuốt ve bàn tay anh:” Mặc Phong hãy quên em đi, hãy bước về phía trước chắc chắn anh sẽ gặp được người tốt hơn em”.

Mặc Phong lắc đầu như một đứa trẻ:” Không.Em muốn anh làm gì cũng được,xin em đừng rời anh”.

Cô ngẩng đầu kiềm nén không cho nước mắt rơi, cười khan:” Mặc Phong anh thay đổi quá, chỉ vài ngày không gặp anh khiến em nhận không ra nữa rồi”.

Ánh sáng ban mai chiếu xuống khoảng không của khu vườn.

Cô chăm chú quan sát anh.

Cô ngắm anh một cách kỹ lưỡng, ngắm đôi lông mày và lông mi rậm đen nhánh và đôi môi với đường nét mê hoặc của anh, trong lòng thầm hỏi không biết đã bao lâu tới chưa ngắm kỹ anh như lúc này.

Tổ Bạch muốn vuốt ve gương mặt anh nhưng bàn tay gơ ra đột ngột dừng lại ở giữa không trung. Cô gượng cười nói:” Em để quên một thứ ở căn nhà nhỏ ở Paris rồi, nếu anh tìm thấy phong bì đấy thì em sẽ suy nghĩ lại “.

Đôi mắt anh lóe sáng:” Em nói thật?”.

Cô cười gật đầu ” Ừ”.

“Mặc Phong xin lỗi” Tổ Bạch đau đớn nhìn anh có chút lưu luyến không nỡ buông tay. “Hy vọng anh sẽ gặp được người khác yêu anh nhiều hơn em, vĩnh biệt”. Cô yên tĩnh ngắm nhìn bóng lưng kiêu ngạo của anh đang dần khuất xa, lòng như rơi vào vực sâu vô tận.

Mãi về sau này, ký ức năm đó cũng trở nên mờ nhạt, chỉ có hình ảnh của cô gái yếu đuối nhưng mạnh mẽ ấy là luôn rõ ràng. Cô ấy ngồi dưới ánh nắng rực rỡ, cô ấy cười, cô ấy nói, tất cả, tất cả những điều đây anh sẽ không thể nào quên, từng chút từng chút một vẽ lên thanh xuân của hai người.

32. Chương 32

Đi ra khỏi sân bay, điện thoại bỗng nhiên reo lên, giọng nói lo lắng mà hoảng hốt: “Mặc Phong, anh ở đâu thế, Tổ Bạch không ổn rồi, chúng tôi bây giờ đang ở trong bệnh viện.”

Bỗng nhiên anh cảm thấy hoảng sợ, một sự hoảng sợ hoang mang chưa từng có.

Biết được địa chỉ bệnh viện, anh lập tức qua đó.

Mặc Phong chạy thẳng đến phòng bệnh, đi qua hành lang dài dài, hai bên là vô số những cánh cửa phòng bệnh.

Tổ Bạch nằm yên trên giường, chỉ có thể cách tấm cửa kính, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của y tá và bác sĩ.

“Lúc anh rời đi, cô ấy cả ngày không nói gì. Sáng nay, tôi đến thăm liền thấy cô ấy nằm bất động trên sàn nhà.”

Mặc Phong vừa đau đớn vừa hối hận. Nếu không phải anh ngu ngốc rời đi, có lẽ sự việc sẽ không xảy ra, tất cả đều là lỗi của anh.

Anh dựa vào tường, dường như chỉ có như thế, mới có thể đứng vững.

Mặc Phong trong lòng đau như cắt, bởi vì sự hoảng sợ và hoảng hốt chưa từng có, cơ thể hơi tê dại, đờ đẫn mà đứng đó.

Hà Cư thần sắc mặt mệt mỏi mà tiều tụy.

Bà nói: “Ta biết giữa hai đứa có nhiều khúc mắc.” Ngừng lại một lúc, bà nói: “Hôm đó, Tổ Bạch gọi điện cho ta, nó nói nó rất yêu cậu nhưng không thể ở bên cậu.”

Cuối cùng anh cũng rơi lệ, nói: “Là cháu không tốt. Cháu nên nhận ra sự khác thường của cô ấy mới đúng.”

“Không phải lỗi của cháu”, bà lắc đầu nói.

Lúc cô tỉnh dậy đã là buổi tối.

Sắc mặt cô không hề tốt, bởi vì dùng thuốc giảm đau, tinh thần rất kém.

“Anh đã quay về?”, cô nói rất chậm.

Chỉ có ba ngày không gặp, cô dường như gầy hằn đi, nằm ở đó, lại trong còng gầy hơn.

Cô đưa tay ra nắm lấy tay anh.

Cô nói: “Đừng lo lắng, em chỉ ngắt một lát thôi.”, có lẽ bởi vì đau, cô nói rất chậm nhưng vẫn cười.

“Mẹ, con vẫn ổn mà.” cô chậm chậm nói: “Không tin con đứng dậy, chạy vài vòng cho mẹ xem?”, Tổ Bạch nhìn Hà Cư mặt đầy lo lắng nói.

Hà Cư quả trách: “Vẫn còn lắm lời hả.”

Cô cười hi hi, cổ nén đau đớn. Dường như thuốc mê vẫn còn tác dụng, cô nói chuyện với mẹ một lúc, rồi ngủ thiếp đi.

Mặc Phong vẫn giữ nguyên tư thế không dám động, cũng không dám nói chuyện, chỉ sợ bản thân mình sẽ khóc.

Lúc lâu sau ngẩng đầu lên, mới thấy Mỹ Phượng đang nhìn mình, đáy mắt rõ ràng có nước.

Anh chỉ sợ bỗng nhiên cô rời xa. Anh không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Anh không dám động dậy.

Chỉ sợ làm cô tỉnh dậy, nhưng lại càng sợ hãi hơn một cảm giác khiếp sợ khó có thể nói thành lời.

Anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, từ trước đến nay anh chưa từng sợ hãi như thế, sợ đến mức cứ run lên.

Sáng hôm sau.

Tổ Bạch mệt mỏi tỉnh giấc, cô trông thấy sắc mặt tiêu tụy của Mặc Phong. Anh gục mặt lên tay cô, hai mắt nhắm nghiền. Cô lay anh dậy, nói:” Phong, tỉnh đi”

Mặc Phong bật dậy, nhìn cô:” Em thấy trong người sao rồi”

“ Còn chưa chết được”, cô gượng cười.

Bên ngoài tiếng bước chân vang lên. Trần Anh Triệu cầm theo một giỏ trái cây tiến đến, quan tâm nói:” Em dậy rồi?”.

Cô cười gật đầu. Liền quay qua nói:” Anh về đi, ở đây có anh ấy chăm sóc em được rồi”.

Mặc Phong lắc đầu:” Không được “.

Trần Anh Triệu trầm giọng nói:” Anh ăn sáng với tôi nhé. Dẫu sao, cả đêm qua anh cũng không ăn gì rồi”.

Tổ Bạch từ từ mở mắt, ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi thẳng vào phòng, chiếu xuống khoảng trống không một bóng người.

Cô khê cựa mình, lập tức một cơn đau dữ dội nhói lên.

“Tỉnh rồi à?”

Trong lúc còn đang ngơ ngẩn, Tiên Y đã mở cửa bước vào, đứng bên cạnh giường nhìn cô với vẻ đầy lo lắng.

“Uhm”, âm thanh buột ra khỏi miệng, cô mới nhận ra nó khô khốc và gãy vụn.

“Nhìn thấy là anh nên rất thất vọng phải không?”, Tiên Y cười tự giễu.

“ Không có”, cô đáp.

“ Tại sao lại không nói cho mọi người biết”, anh nói.

“ Em không muốn mọi người lo lắng”.

“ Em có xem anh là bạn không? Anh là bác sĩ mà, anh sẽ tìm cách cứu em hay chí ít ra em cũng nên nói cho Mỹ Phượng biết sớm hơn”, giọng nói lo lắng cùng đau lòng xen kẽ vang lên.

“ Quá muộn rồi, lúc em phát hiện ra thì đã gần bước vào giai đoạn cuối rồi”, cô òa khóc, tiếng nói yếu ớt đứt quãng.

Tiên Y ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng cô. Anh trầm mặc không nói nữa, lặng im nghe tiếng nấc nghẹn của cô.

Tình hình của Tổ Bạch lúc tốt lúc xấu, vì bệnh tình tiếp tục xấu đi, không thể không dùng thuốc giảm đau với số lượng lớn, rất nhiều lúc cô đều ngủ hôn mê.

Bác sỹ cũng không có biện pháp gì nhiều. Bởi vì là ung thư máu giai đoạn cuối, bác sỹ cũng bó tay không có cách nào.

Chỉ có thể dùng thuốc giảm đau để giảm nhẹ sự đau đớn.

Mặc Phong đứng bên ngoài cánh cửa kính nhìn vào.

Anh nhớ lại những lời Trần Anh Triệu nói với mình.

“Tổ Bạch không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ này của cô ấy”

“Cô ấy không muốn anh đau lòng, nên muốn anh hãy rời đi. Cô ấy làm mọi thứ để anh rời đi”....

Hoá ra, cô vẫn luôn cô chấp như vậy. Cô không muốn cho anh nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của mình.

Cô luôn bảo anh đi đi.

Tổ Bạch nhìn Mặc Phong ở bên cạnh, cô gắng gượng ngồi dậy.

“Tại sao anh còn đây? Em bảo anh đi đi mà?”

“Anh sẽ không đi đâu hết. Em còn yêu anh đúng không? Anh nhất định sẽ không đi”, Mặc Phong nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Bốp một tiếng tát giòn tan vang lên.

“Thực ra anh cũng có thể giống như trước đây, lừa gạt, dối trá, cưỡng ép..., dùng hết tất cả thủ đoạn, cho dù nó có dễ tiện đến thế nào, chỉ cần giữ được em lại bên cạnh anh, nhưng từ giờ anh sẽ không làm như vậy, mãi mãi không bao giờ làm vậy nữa”.

Bộ dạng lúc này của cô chính là đã quyết tâm đoạn tuyệt với anh.

Cảm giác bất lực dâng đầy trong lòng. Nụ cười của anh cứ vậy càng trở nên buồn thương hơn bao giờ hết. Cô ngồi nhìn về bất lực ấy, trong lòng không sao ngăn nổi nỗi đau xót vô biên.

“Em vẫn chưa trả lời anh”, giọng nói của Mặc Phong trở nên mềm mại khác thường, “Em có còn yêu anh nữa không?”.

“Em hận anh”, giọng nói khê khàng vang lên, từng nhát, từng nhát cửa vào lồng ngực anh.

Sau lời nói lạnh ngắt đó là một cái hôn phớt nhẹ anh khê khàng đặt xuống môi cô, còn nụ cười của anh thì hệt như lần đầu tiên gặp mặt.

Trong khoảnh khắc, anh quay người bước khi, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Mặc Phong đứng lặng lẽ hồi lâu mới sải bước đi.

33. Chương 33: Kết Thúc

Buổi sáng lúc tỉnh dậy, mới biết là có tuyết rơi.

Bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống đất, bên ngoài cửa sổ tất cả đều trở nên ướt át. Hương thơm lạnh lẽo âm thầm ngấm vào trong tim, cô đứng một lúc bên cửa sổ, sắc mặt trắng bạch, mỉm cười nói: “Tuyết lại rơi rồi”.

Mỹ Phượng đau lòng nắm lấy tay Tổ Bạch, bàn tay của cô đã gầy đi nhiều quá. Mỹ Phượng nén nước mắt vào trong, siết chặt lấy tay người bạn thân, nói: “Trời lạnh lắm, cậu mau nằm xuống thôi”.

“Mỹ Phượng, tớ đỡ hơn nhiều rồi”, cô mỉm cười yếu ớt đáp: “Cậu có giận tớ không?”.

Mỹ Phượng lắc đầu: “Không, tớ không giận cậu, một chút cũng không”.

Tổ Bạch dùng tay còn lại vỗ nhẹ lên tay Mỹ Phượng như lời an ủi thì thầm: “Xin lỗi vì đã giấu cậu lâu như thế”.

“Tớ hiểu cậu, vì thế xin cậu hãy cố lên. Tớ tin là cậu sẽ làm được”, Mỹ Phượng rưng rưng nói.

Thực ra mỗi một tình yêu đều bắt nguồn từ ngẫu nhiên, đôi khi là một ánh mắt giao nhau, hay vô tình gặp nhau trên một con phố nào đó, cũng có khi là sự sắp đặt cố tình và dù là cách nào đó đi chăng nữa cũng chỉ để hai con người tưởng chừng như xa lạ ấy lại đến gần với nhau hơn.

Tổ Bạch khép đôi mi dài, nằm yên tĩnh trên chiếc giường cứ như vậy chìm vào giấc mộng của riêng mình.

Cô có thể nghĩ đến viễn cảnh cùng anh nắm tay đến đầu bạc, cùng anh sinh ra những đứa con kháu khỉnh, cũng đã nghĩ đến tất cả những việc không có khả năng xảy ra.....

Nụ cười tuyệt sắc nở trên đôi môi không còn huyết sắc, cô thì thầm “ Thật ra cũng không sao cả, chỉ là ta không đủ may mắn để ở bên nhau“.

Trải qua bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu thâm trầm cuối cùng cô cũng chỉ có một giấc mộng là “ anh “.

Có đôi khi Mặc Phong không thấy nỗi đau đớn của cô, nhưng sự hận thù và bi thương của anh lại hằn sâu vào tim cô rồi đâm chối nảy mầm tận sâu trong đáy lòng cô.

Tổ Bạch là kẻ cố chấp với tình cảm và những lựa chọn. Vì vậy, ngay cả việc yêu anh làm cô phiền muộn, đau đớn hay tổn thương đến đâu cô vẫn không thể từ bỏ cũng không muốn từ bỏ.

Tại mỗi thời điểm, tại từng ngã rẽ đều có những ám hiệu được đưa ra. Nhưng khi đó chúng ta lại mờ mịt không biết, lúc quay đầu nhìn lại bỗng phát hiện mọi thứ đều rõ ràng trước mắt, mới mỉm cười lĩnh ngộ sự thống khổ cùng bi thương.

Mỗi người đều có một góc tử của chính mình không đi ra được, người khác cũng không tiến vào được. Tổ Bạch đã đem bí mật sâu thẳm nhất đặt ở chỗ đó, anh không hiểu cô, cô cũng không trách anh.

Mặc Phong ngồi trên ghế đá bên ngoài bệnh viện, quần áo có chút lộn xộn có lẽ vì cả đêm không ngủ. Anh cứ ngồi ngây ra ở đó.

Anh vĩnh viễn không quên, tối hôm đó ở bệnh viện, anh đứng trước phòng bệnh. Nhìn vào từ khe hở rộng khoảng hai tấc, khung cảnh hẹp hẹp. Cả cơ thể Tổ Bạch lặng lẽ ngồi trên giường bệnh, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cô. Mặc Phong chỉ biết im lặng đứng đó nhìn theo ánh mắt cô ngó vào trong, trên bàn trà nhỏ đặt một lọ hoa hồng sớm đã héo tàn, một cuốn tiểu thuyết cô luôn mang theo khi còn ở bên anh.

Cũng không biết là qua bao lâu, cô hơi cử động thân người, anh cho rằng cô sẽ nằm xuống, nhưng cô lại từ tốn châm một điếu thuốc, quẹt diêm châm lửa.

Đốm lửa nho nhỏ, chiếu trên khuôn mặt gầy gò của cô, hơi khói vừa tỏa ra cô lại dập tắt.

Cô đưa tay ra cầm lấy cuốn tiểu thuyết trên bàn, động tác rất nhẹ, giống như đó là một báu vật, đầu ngón tay lần theo đường bìa cuốn sách đó, cẩn thận tỉ mỉ. Một lúc sau, cũng không biết là nghĩ đến cái gì, mỉm cười một mình.

Lúc cô cười rất đẹp, khóe mắt chìm sâu vào trong mái tóc, đường viền môi cong lên, độ cong dịu dàng hai má đồng tiền lại như có như không hiện lên.

Tổ Bạch cúi đầu dựa vào bức tường sau lưng, bỗng nhiên rơi nước mắt.

Giây phút đó, khiến anh nhớ mãi.

Sáng sớm.

Mặc Phong tựa như pho tượng, anh đứng yên trước mặt Tổ Bạch.

Không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của từng người một.

Một khung cảnh, nhưng mỗi người lại mang một tâm trạng của riêng mình. Mặc Phong run rẩy, bàn tay ôm lấy cơ thể đã nguội lạnh của Tổ Bạch vào lòng, nước mắt trào dâng như cơn bão ồa về.

“ Anh xin em, hãy mở mắt ra nhìn anh, xin em....”

Không phải cô nói cô hận anh sao?, được, cô cứ hận anh đi chỉ cần cô tỉnh dậy là được. Cô muốn hận, muốn đánh, muốn giết anh cũng được. Mặc Phong đau đớn ôm chặt cô vào lòng.

“ Em chỉ ngủ một chút thôi đúng không? Được,vậy anh sẽ ôm em như vậy,anh sẽ đợi đến khi em tỉnh lại nhé...”

Mặc Phong ngây ngốc vừa khóc vừa cười, anh cúi đầu vào hõm vai cô cảm nhận mùi hương nhẹ nhàng của cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve sống lưng cô như ru một đứa bé.

“ Lúc trước em từng nói, sẽ sinh cho anh một đứa con. Em nhớ không? Bây giờ,anh thật muốn được làm cha vì thế em hãy tỉnh lại đi được không?”....

“ Tổ Bạch, anh sai rồi, anh xin lỗi, xin lỗi,.....”

Anh giống như một đứa trẻ, khóc nức lên.

Mỹ Phượng khóc đỏ hai mắt, cô khàn giọng nói:” Đây là cuốn sách mà Tổ Bạch vẫn thích mang theo khi còn sống” cô đưa cuốn sách cho Mặc Phong,nước mắt không kiềm được mà rơi xuống “ Bây giờ tôi mới hiểu vì sao cô ấy luôn cầm theo cuốn sách này“.

Căn phòng yên tĩnh,thoang thoảng mùi bi thương. Tiên Y đứng nép vào góc nhỏ lặng lẽ nhìn Tổ Bạch trong vòng tay Mặc Phong. Một phút trước, cô còn mỉm cười véo má anh đùa giỡn, vậy mà chỉ một cái chớp mắt thôi cô đã ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng trong buổi sáng sớm đầy tuyết rơi.

Hà Cư đau đớn sớm đã ngắt lịm đi.

Trần Anh Triệu cúi đầu, ngồi trên ghế sofa. Anh bỗng cảm thấy, cô gái yếu đuối này lại kiên cường và cũng thật mạnh mẽ, mạnh mẽ đến đáng sợ. Cô yêu người đàn ông ấy,nhưng lại không muốn cho anh ta biết nỗi đau mà mình đang gắng gượng, cố tình xua đuổi người mình yêu rồi một mực ôm lấy bao nhiêu tổn thương về mình. Nếu đổi lại là anh, chỉ sợ anh sẽ không để cho người mình yêu rời đi, mà nhất định sẽ khư khư giữ lại bên mình cho đến hơi thở cuối cùng.

Mặc Phong cầm cuốn sách, trang sách được đánh dấu nhỏ ở một góc. Anh mở ra, bên trong là bức hình của một người đàn ông,vừa vặn để vừa trang sách. Người đàn ông khôi ngô với vẻ đẹp lạnh lùng đầy kêu ngạo ấy không ai khác chính là Mặc Phong.

Tay anh run lên từng hồi. Hóa ra, cô vẫn luôn ngắm nhìn anh như vậy,âm thầm dõi theo anh, âm thầm theo sau anh, và âm thầm yêu anh. Cô thật ngốc nghếch, ngốc đến nỗi khiến anh không ngừng đau lòng.

Chỉ một bức ảnh, đơn giản trong đó có dáng hình người đàn ông quen thuộc. Chỉ một bức ảnh biến yên một lần nữa dậy sóng. Trái tim như co thắt lại, Mặc Phong vuốt ve khuôn mặt tuyệt sắc của Tổ Bạch sớm đã không còn thở nữa. Cô giống như một con búp bê bằng sứ, nằm đó yên tĩnh đến lạ thường, anh đặt tay lên trái tim cô, nơi đó đã không còn tiếng đập liên hồi nữa rồi, nó lạnh ngắt như đáy lòng anh giờ phút này.

Cuối cùng, chỉ còn lại anh, một mình anh.

Cuối cùng, cô vẫn không thể đợi được đến lúc anh nói “ anh yêu cô“.

Câu nói “ anh yêu em” mãi mãi, cô cũng không nghe thấy nữa, và anh cũng chẳng còn cơ hội để nói với cô nữa rồi.

Tổ Bạch thật sự đã đi vào giấc ngủ vĩnh viễn ấy, giấc ngủ mà cô hằng nghĩ đến. Có lẽ ở một thế giới song song nào đó, cô đang rất hạnh phúc.

Khuôn mặt cô lạnh ngắt, ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay anh như vậy. Đôi mắt ươn ướt hay nhìn anh giờ đã mãi mãi khép lại, đôi môi hay mỉm cười gọi một tiếng “ Phong “,từ giây phút này đã mãi mãi không còn nữa. Và anh đã mất cô vĩnh viễn.

Trải qua bấy nhiêu chuyện, ta mới phát hiện chết thực ra không khó, sống mới là khó khăn. Người chết đã đi rồi nhưng nỗi đau của người ở lại có lẽ sẽ kéo dài vô tận.

“ Khi chìm vào bóng tối, mới nhận ra cần đến những ngọn đèn

Khi tuyết bắt đầu rơi mới nhận ra cần đến ánh mặt trời

Và khi người ra đi rồi, ta mới nhận ra ta đã yêu người“...

(Trích từ một bài hát ngoại) ”

Cơ thể Mỹ Phượng trong chốc lát dường như bị rút hết sức lực, mềm nhũn, ngay cả ngón tay cũng không thể giơ lên được. Cô òa khóc như một đứa trẻ, gục đầu vào lòng Tiên Y.

Cuối cùng, Tổ Bạch cũng rời xa thế gian này. Cô đã mãi mãi đã rời đi.

Hình ảnh cô gái trẻ với nụ cười dịu dàng giờ phút này chỉ còn lưu giữ bằng một bức ảnh lặng lẽ nằm trên bia mộ.

Bầu trời hôm nay, không có tuyết rơi lạnh lẽo nữa. Chỉ có mùi hương thoang thoảng vị bi thương của người ra đi và tiếng khóc xé lòng của người ở lại.

Cô không giống như các bạn học khác, có ánh mắt trong trẻo, nụ cười hồn nhiên, lộ rõ vẻ rạng ngời của tuổi thanh xuân. Mà chỉ có đôi mắt đượm buồn cùng một nụ cười phớt qua.

Mặc Phong như hóa đá, mười đầu ngón tay bất động, tầm nhìn trở nên mờ dần. Anh giơ tay định sờ lên mặt cô như trước kia nhưng ngón tay chỉ chạm vào màn hình lạnh toát.

Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp của cô lúc đó. Nhớ lại bộ dáng bất cần của cô, nhớ lại cách cô gọi tên anh, nhớ lại nụ cười của cô, anh nhớ tất cả mọi thứ về cô....

Mặc Phong cầm cuốn sách trên tay, không tự giác lại siết chặt hơn.

Anh chậm rãi mở quyển sách, tấm bìa mềm mại phát ra tiếng động khẽ. Bức hình được kẹp trong sách, đằng sau tấm ảnh có hàng chữ viết tay: “Mặc Phong, em yêu anh”.

Cả thế giới trước mắt anh dần mất hết sắc màu, cuối cùng chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Mặc Phong chỉ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, tất cả nỗi lòng đều hóa thành tro bụi.

Tình yêu anh đã đánh mất, cuối cùng trở thành suốt đời suốt kiếp.

Hóa ra yêu một người, có thể thuận trời, thuận người nhưng không thể thuận theo bản thân.

Những khoảnh khắc đẹp đẽ đó, lúc ấy anh không cảm thấy đáng quý. Nhưng khi quay đầu nhìn lại, mới phát hiện thời khắc tươi đẹp nhất đã trôi qua.

Hóa ra tất cả đã được định sẵn. Một đời một kiếp chỉ một mình.

Tình yêu của họ cũng từ từ khép lại như một trang sách đã đọc xong. Tất cả mọi thứ chỉ còn đọng lại trong hồi ức mãi mãi.

Kết thúc một cuộc tình, mỗi người đều sẽ có một bước đi cho riêng mình, có người sẽ tiếp tục yêu một người khác nhưng có người lại đóng cánh cửa của trái tim lại mãi mãi.

Thời gian qua đi, mọi thứ sẽ phai nhạt. Khi đó, những gì còn sót lại cũng chỉ những mảnh vụn của kí ức một thời.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-cung-anh>